

Jasminko Šarac

Imhotepov nestanak

Bismillahirrahmanirahim

Izdavač
Kulturno-umjetničko udruženje Sejfullah, Konjic
Za izdavača
Ćukle Muamer
Tehnički urednik
Ale Puzić
Korektura
Jasminko Šarac
Design
Acid DTP studio Stolac
Ilustracija na korici
Isus i sv. Petar, P Rubens, ulje na platnu
Štampa
Sabah-print, Sarajevo
Za štampariju
Šećo Elezović
Tiraž
300 primjeraka

Jasminko Šarac

Imhotepov nestanak

Stolac, 2012. godine

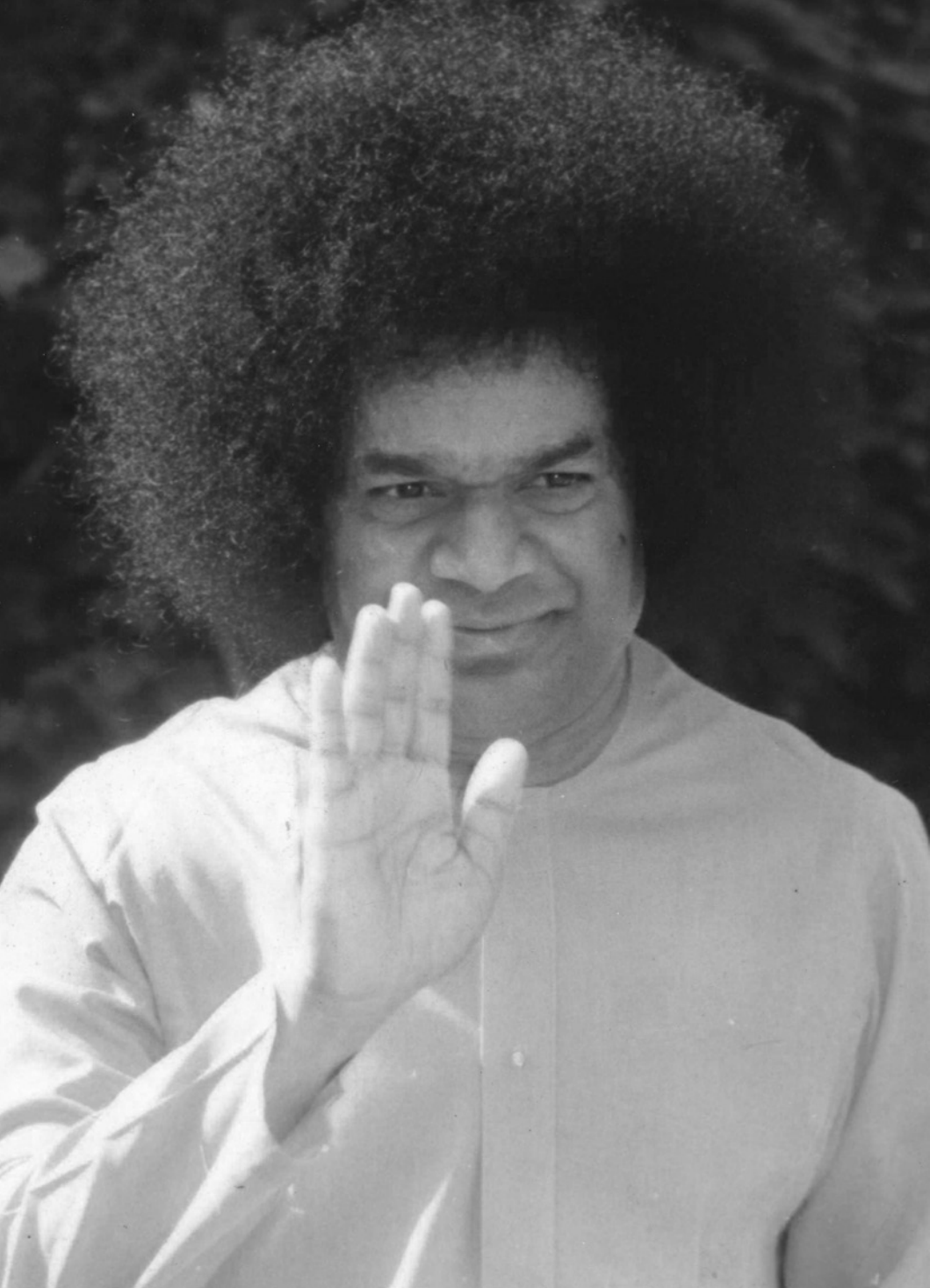

Ljudski duh ne poznaje napredak. Pa ipak, čovječanstvo u svakom trenutku vjeruje u vlastitu misiju i sanja korak ispred svog vremena.

Što je uzvišenost neke duše veća utoliko je veća i tajna koju ona nosi.

AVATAR

Umro je SAI-BABA. Avatar posljednjeg vremena je svojim poslanjem obznanio skori kraj Tamnog Doba (Kali-Yuga). O njemu najbolje svjedoče njegova djela jer se čovjek prepoznaje po vlastitom djelovanju i onome što ostaje iza njega, dok s druge strane bezrezervno prihvatanje i snažno odbijanje prate svakog Svetog čovjeka. Drugačije je nemoguće jer osim Istine nema ništa sem zablude a srce Avatara je poput ogledala u kojemu svako vidi vlastiti odraz. Ako želi.

Pozivao je ljude njihovoj izvornoj prirodi na osnovu koje su i stvoreni. Podizao je škole i bolnice, gradio sirotišta i pomagao žedne i siromašne. To je objektivna istina o njemu i valja je naglasiti jer subjektivni doživljaj može poroditi kako ushićenje tako i razočarenje, te nikada ne možemo biti posve sigurni u vjerodostojnost ličnog doživljaja.

U osnovi, ovaj Sveti čovjek je davao ljudima ono što žele i svako je dobijao baš to što mu je vlastita sudbina namijenila. U jednoj podužoj predaji, najavljujući dolazak učitelja Posljednjeg Vremena, Božiji Poslanik Muhammed je detaljno opisao SAI-BABU i njegovu (tada buduću) misiju. On je tom prilikom rekao:

"Kosa će mu biti bujna i čelo će mu biti široko i istureno. Nos će mu biti mali, ali sa ispupčenjem kod prijelaza na čelo. Prednji će mu zubi biti razmaknuti. Imat će mladež na licu. Neće nositi bradu a odjeća će mu biti boje plamena. Nosit će dvije haljine. Boja lica će mu katkada biti žuta poput zlata, drugi put tamna a ponekad sjajna poput mjeseca. Tijelo će mu biti maleno a noge kao u mlade djevojke. Sva učenja svih vjera bit će mu u srcu kao i sva znanja od početka vremena". (zbirka predaja - OCEAN SVJETLOSTI)

Kao što vidimo, Muhammedov opis učitelja posljednjeg vremena savršeno sukladira SAI-BABI. Pored detaljnog opisivanja fizičkog lika i odjeće

AVATARA na kraju Muhammedovog iskaza se kaže kako će mu u srcu biti učenja svih vjera a sami SAI-BABA je stalno naglašavao kako postoji samo jedna religija - religija ljubavi. Sva znanja od početka vremena će također biti u njegovom srcu a u što su se mnogi ljudi osvjedočili za vrijeme života ovog Svetog čovjeka. Tako je kao što je opštepoznato AVATAR obznanjivao razna čuda, postupke u suprotnosti sa današnjim poznavanjem fizike i ostalih znanosti, a što spada u znanja od početka vremena. Ono što zovemo "čudom" također posjeduje uzrok ali izvan okvira poznatih prirodnih zakona.

Tamno Doba se bliži kraju i zlatna zora savršenstva već osviće u nekim srcima i njihov broj će se uvećavati uprkos brutalnom i nasilničkom karakteru Kali - Yuge. Degradacija duhovnih i moralnih vrijednosti približava se se neumitno svom vrhuncu, što je danas moguće vidjeti posvuda. Obnova vjerskih učenja je u tom smislu temeljni zadatak.

Jevrejstvo, Hinduizam, Budizam, Kršćanstvo i Islam su latice jednog te istog cvijeta Ljubavi koja praiskonski obitava u svačijem srcu.

Zlo nije temeljna priroda čovjekova i ono u izvanjskom smislu katkad može prevladati ali nikada ne nadvladava dobrotu koja je stvarna narav svakog bića. Istina je jednostavna i do nje valja tek doprijeti.

Put težak ali svakoj duši olakšan.

OPROST

Oprost je čežnja za savršenstvom i prepoznavanje sebe u drugom jer bogolikost je Jedna, mirna i tiha, sveobuhvatna, onakva kakva je oduvijek bila

Oprost je nadilaženje samoga sebe u nebeskoj drami što spaja i razdvaja, sjena koja nas prati i onda kada želimo pobjeći neuznemireni, umaknuti od onog boljeg, razasutog u svim srcima.

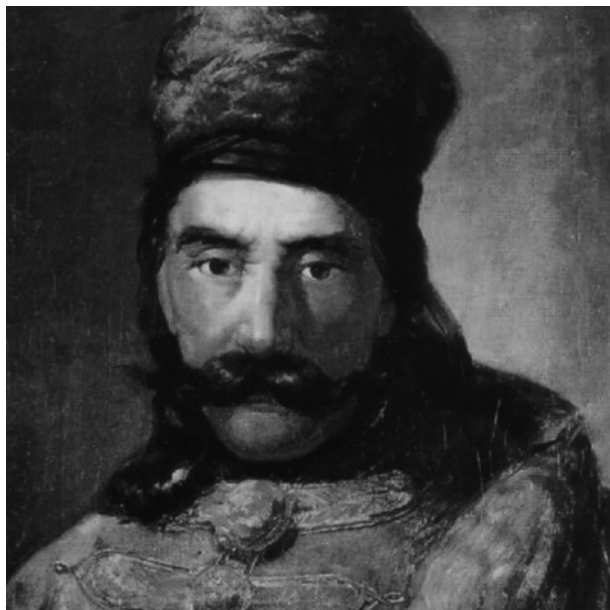
Oprost je pjenušavo vino jednoće iz zlatnog krčaga sveukupnosti, pehara

Papa je oprostio svom napadaču

koji skriva onoliko koliko i razdaje, rasipa svima kako bi se pozlaćeni
odsajj prelio i na naše ruke, zaustavio i umirio u punoj čaši nedorečenosti

Oprost je sve, samo ne slabost

Srpski vitez Strahinja Banović koji je, prema legendi, oprostio svojoj ženi

IMHOTEPOV NESTANAK

*Znanja drevnog čovjeka
danas ne možemo niti zamisliti*

Imhotep je živio prije (otprilike) 5000 godina. Bio je mudrac i filozof, državnik i iscjelitelj. Povijesne činjenice o njegovoj ličnosti su dosta oskudne a pisani tragovi gotovo da i ne postoje. Mitološka slika je također nejasna a jedna predaja priopćava kako se Imhotep uzdiže iz svog nasilno otvorenog groba u potrazi za izgubljenom ljubavi. Njegova mumija nikada nije pronađena, što je uvijek njegov život činilo još misterioznijim.

Mišljenja smo da se radi o Božjem Poslaniku Jusufu (Biblijskom Josipu) te je riječ o jednoj te istoj osobi, koja se spominje pod različitim imenima. Kada su Izraelićani na čelu sa Mojsijem (Musaom) napustili Egipat nakon stoljetnog ropstva, prilikom Izlaska su sa sobom ponijeli Jusufove (Imhotepove) posmrtno ostatke te zbog toga njegov grob nikada nije ni mogao biti pronađen. Motiv izgubljene ljubavi se također vezuje za Božijeg Poslanika Jusufa a.s. Neki povijesni događaji vezano za Jusufa (Josipa) zabilježeni su kako u Bibliji tako i u Kur'anu. Jusuf je kao dječak (od strane svoje zavidne braće) ostavljen u bunaru te je prodat Egipatskom namjesniku Potifaru. Upravnikova žena se pak zaljubljuje u njega i pokušava ga zavesti no Jusuf je odbija.

Kur'an opisuje kako je on potrčao do vrata te da je njegova košulja razderana straga.

U namjeri da sačuva svoju spolnu čednost pristaje na dobrovoljno tamnovanje koje je potrajalo nekoliko godina. Kur'an priopćava kako su sa Jusufom u tamnici boravila dva druga. Jednom prilikom ispričaše mu svoje snove. Jedan je sanjao kako cijedi grožđe a drugi kako nosi hljeb na glavi kojega ptice kljuju. Oni traže od Jusufa da im protumači njihove snove pri tom potpuno svjesni njegove duhovne veličine ("jer vidimo da si dobar čovjek" - Kur'an).

Dobrota ovdje znači moć pretakanja mentalnih slika u riječi, na način posebne obdarenosti, odnosno nadarenosti koja je sama riječitost.

Neke kategorije bogougodnika se (posebno na našim prostorima) oslovljavaju kao "dobri" a vidimo kako Jusufa njegovi drugovi u tamnici smatraju "dobrim" (čovjekom).

Zapravo, "dobri" jesu ona kategorija bogougodnika koji su posebno nadareni rječitošću te se Jusufovo znanje o snovima može motriti i sa tog aspekta. Jusuf a.s. njihove snove tumači na sljedeći način: - "O drugovi moji u tamnici, jedan od vas će gospodara svoga pojit, a drugi će raspet biti, pa će mu ptice glavu ključati" (Kur'an; 12 - 41).

Iz daljeg slijeda ajeta u suri "Jusuf" jasno se vidi kako se Jusufovo tumačenje snova obistinilo te je jedan od drugova iz tamnice spašen. Nakon što se san protumači na to tumačenje neizbježno pada odredba, odnosno on se ostvaruje. Naravno, to ne mora biti "odmah". I nekada prođu duge godine do ostvarenja takvog (istinitog) snoviđenja.

Druga iz tamnice je Jusuf a.s. obavezao da ga "spomene svome gospodaru" a što je ovaj zaboravio te "Jusuf ostade u tamnici nekoliko godina". O tome postoje različite procjene a najčešće se spominje da je ostao 7 godina, mada neki izvori priopćavaju broj od 10 godina.

Već je spomenuto kako je Poslanik Jusuf jedno vrijeme boravio u zatvoru te izvanjski, egzoterijski obzir ajeta 41 nećemo dalje komentirati. Ponajprije nas zanimaju mogući ezoterijski aspekti ovog ajeta te iznutarnje zbilje kojih je "bezbroj" jer je Uzoriti Poslanik Muhammed a.s. rekao: "Kur'an ima 7 razina značenja od kojih svaka ima do 70 drugih dubina". Sedam i sedamdeset ukazuju na savršenstvo unutar bezbroj tumačenja, prije nego smjeraju ukazati na konkretan broj.

Ovdje ćemo razmotriti ajet 41 u njegovom metahistorijskom značenju onako kako bi mogao prikazati Kristovo "vrijeme" odnosno posljednju

večeru sa aspekta jedinstva Kristologije i Imamologije. Kao što znamo, Krist je imao 12 Apostola a Muhammed 12 Imama. Ukupan zbir je dakle 24 (12+12) te ukoliko taj broj oduzmemo od ajeta 41 dobit ćemo broj 17 (41-24=17) a to je broj godina vlasti Imama Mehdiya a.s. kada će svo čovječanstvo ispovijedati religiju ljubavi. Ona će se ostvariti kao jedinstvo Kristologije i Imamologije kako smo već kazali. Zato se drugovi iz tamnice mogu (na način jedne posve druge zbilje) promatrati i kao Kristovi drugovi jer je Krist bio slobodan od tamnice ovog svijeta.

Ezoterijski, hljeb i vino (u ajetu 41) simboliziraju tajnu posljednje Kristove večere u kojoj se naviješćuje izdajnik, "onaj" drugi koji će raspet biti (umjesto Isusa). No, najprije valja naglasiti kako Jusufova "tamnica" predstavlja ovaj svijet, tamu materijalne egzistencije odnosno najnižu tačku spuštanja duše (na zemlju) odakle potiče njena uzlazna putanja koja je opet ovisna o djelovanju duše u ovom svijetu. U tom smislu je Poslanik Muhammed a.s. rekao: "Vi ste u najmračnijem svijetu". U svom iskazu on je upotrijebio izraz "vi" (a ne "mi") izuzimajući sebe i svoju porodicu (Ehli-bejt) jer budući da su oni savršeni i bezgriješni kao takvi i ne pripadaju ovom svijetu osim formalno odnosno u izvanjskom smislu. Uzvišene duše 14 Bezgriješnih (Muhammed, Fatima i 12 Imama) ne mogu očitovati nikakva zemaljska zatamnjenja svojstvena običnim ljudima koji su zarobljeni svijetom osjetila. Ovosvjetska stanja spuštenih duša su različita shodno njihovim usmjerenjima odnosno očitovanjima u ovom svijetu čvrstih, grubih tijela. U tom smislu je Muhammed a.s. rekao: "Ovaj svijet je zatvor za vjernika a raj za nevjernika".

Zatvorenik prirodno, želi izaći iz zatvora i svaki zaljubljenik želi sastanak sa Voljenim dok rajski stanovnik želi ostati u svom svijetu i ne mijenjati ništa. Budući da spoznaje duhovni svijet koji je ponad materijalnog (i koji posjeduje različite razine svjetlosne profinjenosti) te budući da je svjestan nestalnosti svijeta oblika čija promjenjivost zadaje katkad neshvatljivo veliku bol vjernik želi napustiti to mjesto utamničenja. Ovo naravno podrazumijeva određenu spoznaju koja je iznad pukog očitovanja vjere i upravo zato je Muhammed a.s. upotrijebio izraz "vjernik" a ne "musliman"

čime se postaje potvrdom Božije Jednosti i Poslanstva Muhammedovog a.s. i ništa drugo nije potrebno. Vjernik (mumin) je pak onaj koji spoznaje (Boga) i u tu spoznaju uključuje (pored pomenuta dva) i treće svjedočanstvo Vjere, Vjeru u Imamet. Ovo je temelj vjere još iz Poslanikovog vremena dok su pravci u Islamu nastali kasnije. Naravno, svaki vjerski pravac je na određenom nivou (obznane Lika Božanskog) posve ispravan.

Poricateelj dakle, robujući svijetu osjetila (što je krajnji domet njegove spoznaje) zanemaruje eshatološku perspektivu budućeg života. Stoga mu se nestalnost oblika (usljed čulne obmane) pričinjava vječitom realnošću te je upravo stoga za njega ovaj svijet raj. Logično, onaj ko je u raju ne želi izaći iz njega, već bi najradije da vječno ostane u njemu. Kako je život san, ta težnja ne poznaje granice.

Kako je zatvor namijenjen vjerniku, odnosno kako je njegova percepcija svijeta šira od materijalne datosti svijeta sukladno tome su dva druga (iz Jusufove tamnice) dva različita vjernika. Iako su u istom zatvoru njihov doživljaj svijeta nije istovjetan. Kako vino i hljeb (iz ajeta 41, odnosno cijedenje grožđa i hljeb na glavi) ukazuju (ezoterijski) na Kristovu posljednju večeru ta dvojica su od dvojice njegovih učenika. U ovom kontekstu je posve nebitno što Jusufa i Isusa u povijesnom smislu riječi dijeli nekoliko hiljada godina. Jer, iznutarnji smislovi Kur'anskih ajeta jesu ono što optrajava i trajat će sve do Dana Suda. Zaobilazimo dakle zamku historicizma, tj. tumačenje Kur'anskog teksta vezano za doslovne događaje (u sasvim određenom vremenu i prostoru) koji su bili (samo) povod Objave ajeta Knjige. Kur'an je živ i u svakom vremenu "nov", otvoren posve drugačije za svaku generaciju ljudi. Jer, kako je to divno rekao Peti Imam, "kada bi ajet bio objavljen zbog nekog čovjeka pa taj čovjek umro, s njim bi umro i taj ajet. Tako bi cijeli Kur'an do sada bio mrtav". Sljedstveno ovome, zamka historicizma je jedna od najopasnijih za Islamsku istraživačku svijest koja stagnira već stoljećima.

Muslimani se bave uglavnom obredoslovljem i teorijama vezanim uz Zakon za fizičko dok su ezoterijska istraživanja u nazadku.

Vratimo se ajetu 41 sure "Jusuf". Vino je za mističnu svijest oduvijek predstavljalo simbol duhovnog pijanstva (sakar), odnosno tako često meditiranog sufijskog stanja "gubljenja sopstva" (fena) odnosno "nestajanja" (poništenja) sebe u Bogu. "Cijedenje grožđa" od strane Jusufovog druga u tamnici ukazuje na transformaciju srčane spoznaje kada se slatkoća ovoga svijeta neizbježno iskušava u njegovoj gorčini a što se dešava prije zadobijanja sigurnog znanja. Ukazujući na posrednički nivo služenja duhovnom autoritetu kako bi se zadobila njegova naklonost Jusuf svom drugu kazuje kako će on "gospodara svoga vinom poiti". Pružanje pehara je zbog jasne simbolike prenošenja znanja odvajkada poznato u mnogim duhovnim zajednicama i ukazuje na viteštvo davanja i prihvatanja. Vrlinu koja se širi i čija je posljedica širenje samog srca. U skladu sa poznatim sufijskim pravilom znanje je nemoguće prenijeti na učenika bez njegovog adekvatnog služenja a služenje nije ništa drugo do otvaranje (ili bolje reći "širenje") srca prema učitelju čime posvećenik postaje duhovno prijemčiv za povratnu reakciju uticaja iz višeg svijeta (himmət). Duhovni uticaj je presudan i bez učiteljevog spiritualnog upliva putnik ne može napredovati.

Zbog toga sufije često znaju reći kako "nema himmeta bez hizmeta", što će reći kako nema duhovnog uticaja ukoliko sama duša novoobraćenika nije kadra prihvatiti ga. U tom kontekstu je jasno da je služenje potrebno učeniku a ne učitelju koji je siguran na svojoj postaji.

U kontekstu ovog razmatranja "gospodar" (iz ajeta 41, sura "Jusuf") jeste Isus (Isa), sin Marijin. Onaj koji njega "vinom poji" jeste Apostol Šimun, nasljednik i baštinik njegova znanja kojega je sam Isus nazvao "stijenom" (Petrus). Hljev i vino se kao što znamo i danas koriste u vjerskim obredima, i predstavljaju tijelo i krv Isusovu.

"Drugi koji će raspet biti" predstavlja Judu, izdajnika koji je bio raspet umjesto Isusa. Islamsko učenje naime kaže kako Isusa (Isaa) nisu "ni raspeli ni ubili nego ga je Bog uzdigao Sebi". Prisutnima se pričini da je Isus raspet usljed prevelike sličnosti dva lika. Juda bijaše poprimio Isusov

lik (o čemu Jevanđelje po Barnabi opširno govori) te je upravo Juda onaj "drugi koji će raspet biti pa će mu ptice glavu ključvati".

Juda je bio svjestan te čudesne transformacije (svog lika u Isusov) kada je Bog djelovao u pravcu Isusovog spašavanja te on (Juda) Rimskom guverneru Ponciju Pilatu govori kako nije Isus na šta se upravitelj mnogo čudio i tom prilikom reka: "Ovaj čovjek tvrdi da on nije Isus. Ukoliko je to tačno pogubit ćemo nevinog čovjeka. Ali ukoliko je on Isus a tvrdi da nije onda je lud a ludog također ne možemo poslati u smrt".

Ove riječi su još više razjarile svjetinu i svećeničke glavare te je Pilat naposljetku odlučio popustiti njihovim zahtjevima. Tako je Juda raspet a njegove riječi na križu najbolje potvrđuju da se nije radilo o Isusu. On naime izriče nevjerovatnu rečenicu: "...Bože moj, zašto si me ostavio?".

Ovakav očaj i sumnja u Božiju promisao i odredbu su nezamislivi čak i kada se radi o običnim vjernicima a o Božjim ljudima i da ne govorimo. Božji Poslanici su kroz povijest progonjeni pa i ubijani ali ovakav, nezamisliv revolt protiv sudbine je neprimjeren Božjem čovjeku.

Prema već spomenutom Jevanđelju po Barnabi "oni učenici koji se nisu bojali Boga sakriše Judino tijelo". Na taj način je došlo do velikih nereda i nemiri su zahvatili cijelu Galileju. Naime, pojavila su se razna tumačenja tog događaja. Jedni su govorili da je Isus raspet i uznesen na nebo, drugi da je umro a treći su tvrdili kako je Juda bio "čovjek na križu". U nepojmljivom strahu koji ih bijaše obuzeo neki od učenika su kako smo kazali pomjerali grobni kamen i sakrili Judino tijelo. Oni su "ljudi obučeni u bijelo" koje su Rimski vojnici na straži jasno vidjeli. Priča o "anđelima" je konstruisana naknadno i ona nema veze sa realnošću jer se doista radilo o običnim ljudima.

Vremenom je nastao mit o uskrснуću, mnogo kasnije u odnosu na sami događaj. Simbolika hljeba na (Judinoj) glavi (iz sure "Jusuf") snažno podsjeća na već spomenuto "preuzimanje lika" u odsutnom trenutku

njegova hapšenja jer je "hljeb" Božanska promisao koja se spušta na Judinu glavu, Božija Mudrost u odsudnom času transformacije Judina lika u Isusov. Božija mudrost spašava Isusa od ponižavajuće smrti i on se uzdiže na treće nebo.

"Ptice koje kluju hljeb" svakako označavaju velike Isusove neprijatelje koji se obrušavaju na njega u svoj svojoj surovosti. No, lik je već izmijenjen a (pravi) Isus uznesen na nebo. Isus je (posredstvom anđela) uznesen na treće nebo (gdje boravi i sada) i pojavit će se ponovo pred sami Dan Suda zajedno sa Imamom Mehdijem a.s. Valja naglasiti kako redni broj sure "Jusuf" (12) potcrtava značaj 12 Kristovih Apostola i 12 Muhammedovih Imama. Jer, Krist i Muhammed su svjedočili istu Božansku Jednoću živeti izvorni monoteizam.

U Zlatnom Dobu (koje je pred nama iako ne tako blizu) jedinstvo Kristologije i Imamologije obznanit će se kao Religija ljubavi (obuhvativši i sva ostala vjerska učenja). Kur'an kaže: "Kuda god se okrenete tamo je Lice Božje" potcrtavajući da svi putevi vode Jednom.

Sura "Jusuf" ima 111 ajeta što predstavlja Puninu svih Božjih Imena te 11 Svetih Imama a.s. ($100+11=111$). U jednom ajetu sure "Jusuf" naznačen je Dvanaesti Imam što ćemo vidjeti kasnije. Broj 111 u zbiru cifara također ukazuje na trostruko Svjedočanstvo vjere; Vjera u Boga, Poslanstvo i Imamet. Jer, $1+1+1=3$. U pitanju su 3 načela sa kojima vjera biva potpuna mada su svjedočenje Jednoće i Muhammedovog Poslanstva dovoljni da neko bude musliman.

Upravo zbog činjenice da se radi o Božjem Poslaniku Imhotepa se (u drevnim tekstovima) često oslovljava kao vrhovnog "svećenika" a naročito veliki značaj mu se daje (čak) 2000 godina nakon njegove smrti. Njegovo mjesto u kolektivnom Staroegipatskom pamćenju je neosporno veliko. Predaje o njemu su prenošene i zadržane usmenim putem jer tada nije ni postojala pismena klasifikacija podataka u današnjem smislu te riječi. Moguće je čak da je on lično spriječio ili osujetio ostavljanje pisanih tragova.

Imhotep je postao poznat i kao veliki arhitekta a tragovi o njemu naznačavaju kako ga se doživljavalo i kao Božijeg sina i kao smrtnika. Neosporno se radilo o osobi visokih moralnih i duhovnih kvaliteta.

Hramovi posvećeni Imhotepu podizani su u Karnaku, Tebi i Luksoru a hiljade hodočasnika se okupljalo i molilo tražeći Božiji blagoslov posredstvom ovog Božijeg čovjeka. Imhotep (Poslanik Jusuf a.s.) je bio graditelj Džoserove piramide, i ta činjenica je povijesno potvrđena.

Već smo kazali kako redni broj sure "Jusuf" (12) upućuje na Dvanaest Svetih Imama koje je Poslanik Muhammed a.s. najavio u više vjerodostojnih predaja kao njegove nasljednike koji su stvoreni od njegove ilovače - mesa i kojima je dato njegovo znanje i razumijevanje. Svi Imami su Muhammedova Svjetlost uosobljena u 12 Prečistih tijela.

Tako u jednom poznatom hadisu Muhammed a.s. kaže kako će "poslije njega biti 12 Imama od kojih je posljednji Kaim" (Podrška). Dvanaest Imama sačinjavaju jednu te istu svjetlosnu bit odnosno oni su dijelovi onog prvostvorenog, Muhammedanske svjetlosti koja se u stvoreni svijet spušta preko 12 svjetlosnih zastora. Muhammedansko svjetlo je uosobljeno u njihovim čistim tijelima te među Dvanaesticom nema nikakve razlike što je Imam Džafer a.s. jasno naznačio rekavši: "Svi smo mi jedna te ista svjetlost". Imamat počinje sa Alijem a završava sa Mehdijem a.s.

Iako neki Islamski pravci uopšte ne poznaju (ili ne priznaju) Imamet Dvanaestorice riječ je o suštinskoj dimenziji vjere. Kako su se tokom stoljeća mržnje prema Ehli-bejtu (od strane nekih grupa muslimana) formirale brojne predrasude zacijelo je odbojnost spram ideje vođstva (od strane Dvanaestorice) rezultat kako neobaviještenosti tako i neznanja muslimana te posljedično tome njihove nemoći da žive u svom vremenu. Da se poštovalo pravo Kuće Čiste Islamski svijet nikada ne bi zaostao u svom razvoju, čak bi i prednjačio nad drugima.

Žalosno stanje muslimana danas je posljedica oduzimanja prava Imamu

Aliju a.s. No, točak povijesti se ne može vratiti unazad te valja reći kako su svi pravci u vjeri ne samo dopušteni već i posve opravdani baš kao što je i svaka religija dobra jer se božansko manifestuje pod različitim vidovima. Poslanstvo i Imamet zajednički tvore cjelinu Islama te su u tom smislu zaduženja Poslanika i Imama komplementarna i međusobno prožimajuća. Ovo se ne odnosi isključivo na Poslanika Muhammeda i njegove Imame već na sve Velike Poslanike o čemu svjedoči slavni Poslanikov hadis: "Ali je sa svakim Poslanikom poslan tajno dok je sa mnom poslan javno". Punina Imameta se dakle nije mogla razotkriti u svom sjaju prije dolaska Poslanika Muhammeda te je Imam Ali a.s. svoju ulogu Pola svijeta obavljao u strogoj samozatajnosti. Imamologija je tako obitavala u punoj duhovnoj osami štiteći batin vjere u jednog Boga.

Jer, dok je Poslanik zadužen za ta'nzil (primanje Objave) Imam je taj koji razotkriva ta'vil, odnosno iznutarnje smislove Knjige. On je njen čuvar i tumač. Ove dvije funkcije se ne mogu miješati u smislu prenošenja na samog Poslanika uloge tumača i podržavatelja Knjige a što je tako često rađeno (i radi se) kroz cijelu istoriju Islama što je (pored ostalog) dovelo do toga da muslimani žive u prošlosti a ne u svom vremenu. Logično, svako vrijeme ima svoje zahtjeve i potrebe što je nemoguće razriješiti bjekstvom u arhaisku prošlost, bjekstvom koje muslimani (možda danas više no ikad) smatraju povratkom "pravom" Islamu. Naravno, ništa nije dalje od istine, jer Kur'an je živ u svakom vremenu i otkriva uvijek nove istine duhovnim tragateljima.

Neki ajeti u suri "Sobe" (sura 49, ajeta 18) govore o tome kako razdijeliti i pravilno protumačiti ulogu Poslanika i ulogu Imama.

Ajet 4: "Većina onih koji te dozivaju ispred soba nije dovoljno pametna".

Ajet 5: "A da su se oni strpjeli dok im ti sam izađeš, bilo bi im bolje; a Allah prašta i samilostan je".

Doslovna istoričnost teksta kazuje o ponašanju nekih beduina koji su dolazili pred Poslanikovu kuću dosađujući mu pozivima da izađe i govori

im. Taj obzir ovdje nećemo komentarisati. Ezoterijski, ovi ajeti spajaju pečat Poslanstva (Muhammed) sa pečatom Muhammedanskog Vilajeta (Imam Mehdi a.s.). Valja napomenuti da riječi "Poslanik", "Vjerovjesnik" ili "Muhammed" uopšte nisu upotrijebljene što govori o različitim zbiljama ezoterijskog.

Na prvom stupnju ezoterijskog, riječ je o obznani Imama Mehdiya kojega "dozivaju" da iziđe iz soba vlastite skrivenosti. No ta nestrpljivost se nadaje tako da sama po sebi "nije pametna", jer se "događaj" ne može ubrzati sve dok se ne steknu uslovi za njega.

Kada nastupi njegov Čas Imam Mehdi a.s. će "sam izići" što će biti kraj njegove Okultacije. Ajet 5 dakle govori o izlasku Imama Mehdiya, o trenutku njegove Obznane iz svijeta zakrivanja. Upravo zato sura "Sobe" ima 18 ajeta što je život Fatime a.s., majke Svetih Imama koja je posjedovala smaragdnu pločicu na kojoj su plamenim slovima bila upisana imena Dvanaestorice. Soba Kuće Čiste vezuje se dakle za Fatimu, Muhammedovu kćer.

I, upravo zato razlika ukupnog broja ajeta sure "Sobe" (18) i ajeta 5 daje broj 13 ($18-5=13$) što predstavlja Poslanika Muhammeda a.s. i 12 njegovih Imama ($1+12=13$). Sura "Sobe" je rednog broja 49 što u zbiru cifara ponovo daje broj 13, jer $4+9=13$. Zbir ukupnog broja ajeta (18) te rednog broja sure (49) je broj 67 ($18+49$) što u zbiru cifara opet daje broj 13. Jer, $6+7=13$. Fatima kao 14. - ti Bezgriješnik je svojim životom (jer sura "Sobe" ima 18 ajeta) uključena u plerom.

Na drugom stupnju ezoterijskog u ajetima 4 i 5 sure "Sobe", riječ je o odnosu ta'nzil-a i ta'vil-a, spuštanja odnosno primanja Objave i njenog iznutarnjeg tumačenja. Dakle, riječ je o Muhammedu a.s., kojega se doziva ispred soba Svetih Imama a.s.

Gledano iz tog ugla (odnosno ta'vila i ta'nzila) koji se smiruju u osobi Poslanikovo "Sobe" spomenute u ajetu 4 (sure "Sobe") jesu Sveti Imami, njih Dvanaest. "Većina" (onih koji dozivaju) predstavlja općenitu, većinsku

svijest koja poznaje tek izvanjske aspekte zakona za fizičko, te se na tome zadržava. Prosječno vjerovanje uopće ne doseže do batin - a, nikada ne upoznavajući iznutarnost "Soba" što su Sveti Imami a.s. navlastito. Većinska svijest se dakle obazire na izvanjski aspekt vjere zadržavajući se isključivo na osobi Poslanikovoј koja je zadužena (samo) za spuštanje i primanje Objave te razjašnjenja vezano za fizičko. Iznutarnji smislovi Knjige su zaduženje Svetih Imama a.s.

Prenoseći iznutarnost ("soba") na osobu Poslanikovu ljudi vanjštine uzalud "dozivaju" Muhammeda a.s. te u tom smislu nisu "dovoljno pametni" jer se funkcije Polanika i Imama ne mogu poistovjetiti niti jedna zamijeniti drugom. Čak i na nižim razinama znanja "dozivanje" (duhovnog autoriteta) je suprotno upravo nastojanjima te vrste te je u tom smislu Imam Ali a.s. rekao: "Kada se znanje upotpuni govor se umanju". Mudrost je uvijek tiha i faktički dovoljna sebi. Mudrac nikada ne okuplja sljedbenike već se ljudi oko njega okupljaju, dakle, u pitanju je proces posve obrnut metodu samozvanih učitelja i guru - a.

Vezano za dozivanje u ajetu 4 je upotrijebljena neodređena zamjenica ("onih") koja ne pojašnjava da li su dozivatelji "muslimani", "vjernici", "nevjernici" ili neko četvrti. Ovo zato jer je riječ o onima koji ne kucaju na vrata (soba) Svetih Imama što uključuje ljude šarolikih uvjerenja kojima je zajedničko poricanje tajne Vilajeta Dvanaestorice. Vilajet Imama ne poriču samo "nevjernici" već i mnogi muslimani i "vjernici".

Broj ajeta (4) ukazuje na (prvenstveno) "četiri sobe" odnosno na Vilajet Alija, Fatime, Hasana i Huseina koji su prema Muhammedovim riječima rodbina koju smo dužni voljeti, a o čemu je spušten jedan Kur'anski ajet. Nestrpljivost spomenuta u ajetu 5 ukazuje na već spomenuti prenos batina Objave sa Imama na Poslanika, jer je posve jasno da je razdioba na zahir (vanjsko) i batin (iznutarnje) kako opravdana tako i nužna. Njihove različite obzire je nemoguće pomiješati bez zablude i duhovne pometnje.

Poslanik izlazi sam što će reći da je to nivo egzoterijskog dok obzir onog

ezoterijskog ostaje (zauvijek) u sobama Svetih Imama. Ukupan broj ajeta sure "Sobe" (18) je kako smo već kazali identičan životu Fatime a.s. a njen život (jer je ona majka Svetih Imama) uključuje svih 12 osoba. U ajetu 5 se kaže da bi "im bilo bolje" (da su se strpjeli dok Poslanik sam ne izađe). Ovo "bolje" jeste Imamet, ono što ostaje u ezoterijskim sobama Muhammedovih a.s. baštinika znanja dok Poslanik biva zadužen za primanje Objave te je upravo po tome on "sam". Sam također izlazi u vanjski svijet u smislu primanja i dostavljanja Objave dok je ta'vil rezerviran za Svete Imame.

Na prvom stupnju ezoterijskog Imam el-Mehdi je onaj koji izlazi (iz svijeta zakrivenosti) a sam je po tome što neće biti dužan dati prisegu bilo kome. Ajet 5 govori u prošlom vremenu ("... da su se oni strpjeli...") što jasno ukazuje da pomenuta razdioba vanjskog i iznutarnjeg u Islamu nikada nije bila prihvaćena od strane većinske svijesti. Muhammed a.s.kao posljednji Poslanik koji je sam jer Kur'an sabira sve dotadašnje Objavljenosti se (u ajetu 5) spaja sa posljednjim Imamom koji također "izlazi sam" (bez potrebe za bilo čijim potvrđivanjem). Izuzev malih grupa (elite) okupljenih oko Svetih Imama niko drugi nije imao dovoljno strpljenja za ono "bolje" (tj. Imamet). Odmah nakon Poslanikove smrti Pravo Kuće je pogaženo a Imamu Aliju oduzet hilafet iako je poznato da ga je sami Poslanik proglasio nasljednikom i vođom muslimana nakon njega.

Naravno, iznutarnje vođstvo (Imamet) nije moglo biti oduzeto jer nije ni dato od strane ljudi. Imam ostaje biti to što jeste bio poznat ili ne, bio priznat (od ljudi) ili ne.

"Sobe" kao što smo naznačili predstavljaju svjetlosnu prirodu 12 Imama a posljednja "soba" odnosno posljednji, Dvanaesti Imam jeste onaj koji izlazi nakon što ljudi budu izloženi dugim kušnjama strpljivosti u odnosu na njegovu skrivenost. Vezano za Gajbet posljednjeg Imama "dozivanja" (odnosno priželjkivanja njegovog skorog dolaska) ništa ne pomažu niti ubrzavaju "čas" jer stvari imaju svoj tok a Bog je Promatrač i Svjedok. Sve dok čovječanstvo ne bude spremno primiti (u duhovnom smislu) Dvanaestog Imama on se neće obznaniti ma koliko nestrpljenje prosječnih nastojanja

bilo veliko. Kada dođe Čas Obznane Imam će "sam izaći" i kraj Okultacije će biti vrhunac duhovnog sazrijevanja ljudskog roda. Paradoksalno, to će biti istovremeno i vrijeme potpunog duhovnog beznađa i pometnje.

Nijedan Imam (od njih 12) nije imao više od 313 prijatelja a njihov broj je često obuhvatao manje od 40 ljudi pa čak 3 ili 4 čovjeka. Iako ova činjenica djeluje nevjerovatno u sklopu razmatranja koja općenita svijest nudi (o "masovnoj" podršci Božijem Poslaniku) valja naglasiti kako je Muhammedu a.s. stalnu poslušnost ukazivalo svega nekoliko ljudi. Imam Ali, Salman, Mikdad, Amar i Ebu Zerr bijahu oni koji su uvijek i do kraja bili odani Božijem Poslaniku a.s.

Ostali su bili poslušni u situacijama koje nisu zahtijevale nikakvu žrtvu, dakle u uobičajenom smislu te riječi kada dubine ljudske duše nisu izložene kušnjama koje neizbježno razlučuju i razdvajaju duhovnu elitu od većinske svijesti.

Razine pak, duhovne hermenautike su praktično bezbrojne što objašnjava slavni Poslanikov hadis: "Kur'an ima 7 razina značenja od kojih posljednju zna samo Allah" (u drugoj varijanti predaje kaže se kako svaka razina ima do 70 drugih dubina). Brojevi 7 i 70 svakako nisu bukvalna poruka o doslovno shvaćenim ciframa već prije smjeraju da ukažu na ezoterijske dubine Knjige. Ta'vil Kur'ana pripada svakom od Dvanaestorice Imama koji su "Čuvari Knjige", s tim što posljednji, Dvanaesti Imam ima ulogu Spasitelja ljudskog roda (cijelog) i on je navlastito pečat povijesti koja se s njim zatvara. Imam el-Mehdi će rasvijetliti smisao svih Božijih Objavljenosti.

U Zlatnom Dobu čovječanstvo će spoznati skrivenu svrhu svih stvari. Sveti Imami nikada nisu bili "općepoznati" i prihvaćeni od većinske svijesti muslimana koja je još u njihovom dobu doživjela moralni i duhovni kolaps a o današnjem dobu i da ne govorimo. Formalno, "Islamski" vladari su dali pogubiti Imame, upravo dakle muslimani a ne neko drugi. Uprkos svemu Imam je Pol svijeta preko kojeg Božanska ljubav ulazi u postojanje i on to ostaje biti, bio poznat ili ne, bio priznat ili ne. Kako smo već kazali

Poslanik a.s. je rekao da je Ali sa svakim Poslanikom poslan tajno a sa njim (Muhammedom) javno. Punina Apsolutnog Vilajeta nije se mogla očitovati sa Poslanicima prije Muhammeda a.s. i nužno je bilo da se Imam Ali a.s. obznanjuje tajno.

No, Imam je Pol svijeta i postojao je u svakom vremenu. Vilajet Svetih Imama je narastao dosegnuvši svoj zenit sa Posljednjim Poslanikom te je zbog toga Imam Ali s njim poslan javno. Imamologija se povijesno događa (tek) sa Muhammedom a.s. no njena svjetlosna bit, njena tajna, optrajava kroz sva vremena. Očito je da su razine Poslaničke svijesti različite baš kao što je različita i primateljska moć onih kojima se Bog obznanjuje preko Svojih Vjerovjesnika. Zbog toga Posljednji Vijesnik kaže za sebe kako mu je podaren univerzalni govor odnosno "punina svih riječi" jer je ciklus Poslanstva s njim završen.

No, ciklus bogougodništva odnosno inicijacijski karakter Objave ostaje biti živ do Sudnjeg Dana. U tom smislu različitost Islamskih pravaca (i religija općenito) je Božija Milost unutar koje se očituje sva raznolikost povijesnih, kulturoloških i mentalnih potreba ljudi. Valja naglasiti i činjenicu kako iznutarnje dubine Knjige nikada ne postaju "masovnim znanjem", ponajmanje u ovom Tamnom Dobu u kojemu se duhovnost smatra individualnom psihopatologijom. Duhovnjak je progнан ili izopćen i tako je zapravo bilo oduvijek no, to biva sve gore i gore, te je danas mistična svijest nešto što se smješta na psihijatrijske klinike i smatra patologijom. Ništa nije dalje od istine.

Ukazujući na važnost međusobnog dijaloga s obzirom na činjenicu da Vrelo Objave izmiče pojedinačnom, ukalupljenom obrazcu Muhammed a.s. je rekao: "Razmimoilaženje moje zajednice je Milost".

Kao što Božija Milost obuhvata sve tako i milost (međusobna) unutar zajednice treba blagonaklono uključiti doktrinarne (i druge razlike) u način mišljenja bez suprostavljenosti koja bi nosila snagu rušilaštva ili nepotrebnog uzmicanja. Razmjena mišljenja i iskustava je uvijek pozitivna

i dobrodošla ukoliko uključuje toleranciju. "Puteva do Boga je koliko i dahova ljudskih" - kazao je Plemeniti Poslanik upozoravajući nas tako da ne postoji jedinstveni put za sve niti spasonosna formula koja bi važila za svaku pojedinačnu osobu. Biće se vraća svome Izvoru na sebi svojstven i neponovljiv način i ljudski duh (smrću) zatvara krug, spajajući silaznu (spuštanje na ovaj svijet) te uzlaznu putanju (povratak nakon smrti). Nebeska priroda čovjekova zauvijek ostaje biti ono što joj nalaže njena primordijalnost. Zamračenost nastala usljed zlih sklonosti duše na ovom svijetu je akcidentalna i postmortalna iskušavanja jednom moraju doživjeti svoj kraj. Božija Milost je u samoj naravi postojanja i ta Milost kako to priopćava poznati Poslanikov iskaz "nadvladava Njegovu Srdžbu".

Zbog toga će Božija Milost na kraju "upiti" sve, krajevi će se spojiti sa počecima. Slavni Poslanikov hadis priopćava kako će pakao jednog dana postati prazan.

Dvanaest Svetih Imama jesu Pravi Put navlastito spomenut u prvoj Kur'anskoj suri ("Pristup"). Krivi putevi su također putevi ali bez jasnog usmjerenja i znakova upute.

Posljednji Imam je živ i skriven. Povijesne činjenice su odveć poznate (vezano za malu i veliku okultaciju Imama koja traje i danas). Najprije je postojala mala skrivenost u trajanju od oko 70 godina tokom koje su 4 predstavnika Imama imali direktan kontakt s njim te narodu donosili njegove upute, pisma i poruke. Iza perioda male skrivenosti nastupila je velika (koja traje i danas) tokom koje je javni i zvanični pristup Imamu Mehdiju a.s. nemoguć. Za mnoge ljude tokom istorije okultacija Imama je predstavljala tešku zagonetku a kao razlozi skrivenosti obično se navode strah da ne bi bio ubijen i nedavanje prisege bilo kom autoritetu.

Ovo su izvanjski razlozi u kojima čak i površan promatrač nazire jednu relativnost. Jer, Bog je Svemoćan u odnosu na sve uzroke.

No, ezoterijski motreno, neko je divno rekao kako smo mi sami (sebi)

"sakrili Imama" postavši nesposobni da ga prepoznamo. "Prepoznavanje" se ne odnosi na njegovu osobu već blistajuću svjetlost.

Shodno predajama Imam će uputiti poziv koji će biti "sasvim nov".

Postavlja se pitanje u odnosu na šta će taj poziv biti sasvim nov i odgovor nije nimalo teško dati. Okamenjena tradicija, nesposobnost muslimana da žive u svom vremenu, improvizacija Islamskih propisa od strane vladajućih kasti u svrhu prikrivanja vlastitih nedostataka. Sve su to razlozi za sasvim "nov poziv".

Takozvani "fundamentalizam", pisana riječ koja je izgubila svaku vitalnost, nedostatak svih nauka, posvemašnji primitivizam i kulturna zapuštenost. Ovo je slika današnjih muslimana iako ne svih, ali pomenute tendencije su preovladavajuće. Upitan zašto će Imam el-Mehdi a.s. biti u zakrivanju Imam Džafer a.s. je odgovorio: "Iz razloga koji nisam slobodan da objelodanim". Riječi "nisam slobodan" ukazuju na to da se radi o Božijoj tajni koja daleko prevazilazi egzoterijske aspekte skrivanja kao što je strah Imama da ne bude ubijen ili nedavanje prisege autoritetima svog vremena. Objelodanjivanje bi očito predstavljalo upravo obesvećenje same srži skrivanja Imama pa Džafer a.s. dodaje: "... skrivenost je od Božijih djela. To je tajna od tajni Božijih. Skrivenost od Božijih skrivenosti...".

U ovom plemenitom iskazu se najprije ističe kako je skrivenost od "Božijih djela" ne pripisujući Okultaciju Imama Mehdija a.s. uzrocima (vanjskim) čak ni formalno. To je stvar koja pripada Bogu dž.š. Drugačije ne može ni biti jer skrivenost Imama izmiče poznatim zakonima materijalnog svijeta i ne može se svrstati u red naučnih činjenica. Također, iskustveno ju je nemoguće doživjeti.

U hadisu je upotrijebljena množina (Božijih djela) što ukazuje da je takvih dijela bilo više. U takve nadnaravne događaje spada npr. Ibrahimov a.s. boravak u hladnoj vatri, Musaovo a.s. rascijepljenje mora nakon čega su Izraelićani prošli suhim putem, Isaovo a.s. liječenje slijepih i bolesnih itd.

Nakon konstatacije kako je zakrivanje Imama Mehdijsa "od Božijih djela" dalje se nastavlja (u hadisu) da je "to tajna od tajni Božijih". Ukazuje se dakle da Božijih tajni ima više i praktično su nedosezljive ljudskom razumu, njih daruje Milost.

Na jednom mjestu Kur'an kaže kako "...On tajne Svoje nikom ne otkriva osim onom koga za izaslanika uzme". Ovim se obznani da postoje takvi kojima Bog Uzvišeni otkriva svoje tajne.

U Časnom ajetu, dakle Bog jasno kaže kako postoje ljudi kojima Allah otkriva svoje tajne. To se prije svega odnosi na Poslanikovu a.s. Porodicu (Muhammed, Fatima i 12 Svetih Imama). Jedan drugi stavak u Knjizi Božijoj kaže kako su "u Njega ključevi svih tajni...".

Ključ je otvaranje istine, odnosno njeno dosezanje kojim ona biva jasna i obznanjena. Ti ključevi jesu Ehli-bejt navlastito odnosno 14 Bezgriješnih koji su ključ ezoterijskih dubina Knjige te kao takvi "tajne od tajni Božijih". Samo oni u potpunosti poznaju tajnu skrivanja Imama Mehdijsa a.s., dok većina neiniciranih poznaje samo vanjske aspekte okultacije. Hadis završava tvrdnjom kako je njegova skrivenost ustvari "skrivenost od Božijih skrivenosti". Upotrijebljena je množina ("Božijih skrivenosti") što upućuje da ih ima još. To se prije svega odnosi na Božije Poslanike, Idrisa, Ilijasa i Isa - a te tajanstvenog učitelja Hidra. Zajedno sa 40 plemenitih duhovnjaka i 30 duhovnih prinčeva (te Imamom navlastito) oni čine cjelinu okultacije i 74 čovjeka su (snagom Okultacije Imama Mehdijsa a.s.) trajno u zakrivanju. Upravo to je ukupna "skrivenost od Božijih skrivenosti" kako je naznačeno u iskazu Imama Džafera a.s. Bez ovih ljudi svijet ne bi postojao.

Paradoks Tamnog Doba je u tome da ih ne možemo niti prepoznati.

Obrisi velikog duhovnog beznađa danas su vidljiviji no ikad a samom logikom Mračnog Doba tama će (do konačnog svanuća) bivati sve veća. Pomenuto beznađe nije nikakva društveno - socijalna (ili politička) kategorija u onom smislu kako to mi danas (često naivno) i sa pozicija naivnog

optimizma nastojimo definirati probleme oko sebe. Beznađe je zapravo doticanje samog dna neznanja, krajnja etapa Kali-Yuge.

Ostajanje bez nade je prvi (iznova započeti) izvorni povratak Bogu, povratak duhovnim vrijednostima na posve nov način a u skladu sa neslućenim evolucijskim skokom te vrste. U tom smislu stvari će se odvijati unutarnjom logikom pomračenosti. Današnje doba je toliko daleko od istinskih ljudskih vrijednosti da se povratak Bogu najčešće motri psihološki i to pod obzirom "nužne odbrane" a mistični doživljaj biva patologijom. Po tom shvatanju vjersko iskustvo je vrsta pribježišta. No, besmrtni duh u nama će dosegnuti svoje krajnje granice i postati svjestan svojih stvarnih mogućnosti. Ipak, to se još neće desiti. Kada se desi sve nauke će doživjeti procvat a čovjek će se realizirati kao kompletno biće.

Naravno, kako smo već kazali Skrivenost Imama Mehdiya a.s. ima i svoje vanjske (zahir) dimenzije. Ovo zato jer Božiji čovjek uvažava svijet uzroka i njegove nepromjenjive zakone. Zato istinski svetac rijetko pribjegava čudima.

Muhammed a.s. je jasno rekao kako će Mehdi biti u zakrivanju usljed straha da ne bude ubijen. Poslanik je tada naglasio: "Nema druge za ono dijete osim da ode u zakrivanje". Na pitanje zašto on je odgovorio: "Plašit ću se da ne bude ubijen". Poznato je da su "Islamski" vladari po svaku cijenu htjeli spriječiti rođenje Imama Mehdiya a.s. Ovdje svakako nije riječ o bukvalnom strahu jer je Božija Moć jedina koja je Realna u postojanju. Prije se radi o potvrđivanju uzroka koji su Božiji izaslanici preko kojih se očituju Božija Imena, odnosno djelovanje u svjetovima. Pošto On djeluje preko uzroka svako nepoštovanje prema njima bilo bi jednako nepoštovanju Boga samog. Jer ko ne uvažava izaslanika ne uvažava ni onoga ko ga šalje. Tako uzroci imaju (relativno) postojanje u bivanju, a u Bitku postoji jedino Božije djelovanje i ništa više. Zbog toga istinski mistik nema straha od stvorenja niti polaže nadu u njih.

Smatrati uzroke realnim značilo bi pridružiti Jedinom Bogu druga

božanstva te bi to (u batinskom smislu) predstavljalo mnogoboštvo. Kur'an potcrtava objektivno nepostojanje uzroka kao realnih pa kaže: "...kada bi postojalo više bogova pored Allaha svaki bi bog sa onim što je stvorio radio šta bi htio". Uzeti uzroke kao realne u suštini predstavlja mnogoboštvo jer Bog djeluje preko njih. Kroz povijest smo već imali prilike vidjeti u kakvo duhovno beznađe vode materijalističke koncepcije svijeta koje propovijedaju kosmičku samovolju. Pridržavanje za uzroke je prihvatljivo jedino sa izvanjske strane dok u djelovanju postoji jedino Bog Uzvišeni. Ukoliko se pretpostavi da je svijet slučajan i bez svrhe tada biva sve dozvoljeno u odnosu na taj isti svijet.

Kako svijet i sve postojeće i ne postoji po sebi nego po Njemu ono je suštinski nepostojeće. Eto zašto je Časni Poslanik rekao: "Ne postoji ništa osim Allaha". Ovdje se misli na postojanje u bitku dok u bivanju svijet ima relativnu zbiljnost.

Iz ovog plemenitog iskaza jasno vidimo kako ni postojanje niti čovjek (ili bilo šta što je stvoreno) nema svoju realnost jer postoji "po Bogu" a ne po sebi. Zbog toga nijedna razina stvarnosti u Bitku nema nikakvu realnost, pošto ne može opstojati sama po sebi.

Kada bi bilo drugačije bio bi to drugi bog pored Allaha što je nemoguće. "Pravi vjernici još više vole Allaha" (nego idoli mnogobožce) kaže Kur'an ukazujući na potpuni monoteizam.

Druga "božanstva" egzistiraju na nivou objektivne (ili subjektivne) mašte kod onoga ko ih uzima za bogove. Onaj ko je zastrt (od Boga) nestrpljivo traži zamjenu za Njega Jedinog i u tome leži srž svelikog idolopoklonstva. Pošto je u njegovoj prirodi obožavanje čovjek luta samsarom tražeći zamjenu za Njega, jer samo obožavanje ne nestaje niti se poništava.

U batin - u nijedno stvorenje ne može voliti nikog osim Allaha a mnogoboštvo je manifestacija isključivo izvanjskog. Naravno, ono nije odijeljeno od čovjekovog duha no suštinski je (tek) formalno jer su sve

ljudske duše u preegzistenciji (ezel) posvjedočile Božiju Jednost. Razlog zbog kojega se svi ne sjećamo nebeske prisege je kako vidljiv tako i jednostavan. Uronjenost duše u materijalni svijet opija i stvara pregradu između čovjeka i Tvorca, čineći zaborav kako stvarnim tako i izvjesnim. No, ta veza ostaje zauvijek neraskidiva, makar i nakon očišćenja (u paklu). "Ljudi spavaju a kada umru probude se" - kazao je Poslanik smjerajući na prirodu ovog svijeta likova i obmane.

Već smo istakli kako je Muhammed a.s. iskazao bojazan vezano za Imama Mehdija a.s. u smislu straha da bi (ukoliko ne ode u zakrivanje) mogao biti ubijen. No, ezoterijski aspekti Okultacije Imama Mehdija a.s. su mnogo bitniji te zbog toga Imam Džafer a.s. nije slobodan objelodaniti razloge skrivanja. Tamno Doba će u konačnici neizbježno rezultirati zorom, odnosno zlatnim razdobljem na zemlji a što će biti vrijeme mira, znanja i harmonije između svih stvorenja. Današnje takozvano "iskorištavanje" prirode neće se zaustaviti izvana sve dok unutar čovjeka ne budu sazreli uslovi za duhovni i moralni preporod.

Vezano za svog sina (Imama Mehdija) njegov otac, Imam Hasan al-Askeri je rekao: "Ko umre a ne spozna ga umro je džahilijetskom smrću. On će biti u skrivenosti, po čijem će pitanju neznalice biti zbunjene, a oni skloni neistini će propasti".

Vidimo da je odsustvo spoznaje Imama Mehdija identično neznaboštvu. Predaja dalje opisuje Mehdijev a.s. ponovni dolazak.

Iz navedenih riječi vidimo da onaj ko umre a ne spozna Imama Mehdija umire džahilijetskom smrću. Riječ "džahil" označava neznalicu, onoga ko živi u dobu (ili stanju) neznanja. Ovdje se prije svega smjera na stanje jer u svim vremenima okultacija ostaje neizmjenjena.

Nije dakle riječ o "nevjerniku" (poricatelju Boga) već upravo o neznalici o Bogu jer je "spoznaja Imama spoznaja Allaha" kako to kažu predaje. Imam Askeri vezano za spoznaju Imama Mehdija nije spomenuo nijednu

konkretnu grupu ljudi (već je upotrijebio neodređenu zamjenicu - "ko ga ne spozna") što znači da to uključuje i muslimane odnosno vjernike koji umiru džahilijetskom smrću (ukoliko ne spoznaju Imama Mehdijs). Čovjek bez Imamologije može biti musliman ali ne i (potpuni) vjernik.

Eto zašto je Muhammed a.s. rekao kako će se njegova zajednica podijeliti na 73 skupine, te da će "sve u vatru osim jedne". Spašena skupina je ona koja spoznaje Imama svog vremena, vjerujući u njega kao Poslanikovog nasljednika. Pravi mumin je dakle onaj ko spoznaje nešto od iznutarnosti Objave ma koliko to neznatno bilo. On se uspinje svjetlosnim stepenicama i prima svjetlost Dvanaestorice Svetih Imama a.s., odnosno nekog od njih. Na svakoj postaji duhovnog puta je jedan od Imama i oni su vodiči. Spoznaja Imama je pak dvojaka odnosno dvostrana. Izvanjski gledano (dakle u okvirima zakona za fizičko) Imama slijedi svako ko ga uzima za Pravi Put navlastito vjerujući u njega kao čuvara i podržavatelja Knjige. Iznutarnja spoznaja Imama Mehdijs a.s. jeste spoznaja Imama u stanju njegove čiste svjetlosti odnosno njegove melekuti prirode. Za ulazak u svijet melekuta prosječna vjerska svijest nema ni snage ni sposobnosti. U ovom Tamnom Dobu takvi su veoma rijetki mada svakako postoje, baš kao što ima i onih koji ostvare (privatni) kontakt sa Imamom Mehdijs a.s. Vođeni njegovim svjetlom i posve uronjeni u njega oni zapravo niti ne znaju kako su prosegнули granice materijalnog svijeta niti kako su se vratili u njega. Oni koji realiziraju (tek) jedan kontakt godinama čekaju za njegovim ponavljanjem ali se to (najčešće) ne događa. Razloge Imamovog pojavljivanja ne možemo dokučiti. Procjena samog Imama (o prirodi, vremenu i karakteru kontakta sa pojedincem) ostaje zauvijek tajna. Upravo tako i sami kontakt najčešće ostaje pokriven a katkad se desi da tajna biva otkrivena nakon mistikove smrti.

Sve do svog kraja vjerujući se može nadati spoznaji Imama Mehdijs a.s. ("Ko umre a ne spozna ga..." kaže Imam Askeri a.s.) ne pojašnjavajući u iskazu šta to sve može značiti ili u kakvoj formi se ta spoznaja odvija. Spoznaja je svakako ezoterijskog karaktera ali tokom Okultacije to naravno znači i poznavanje fizičkog lika. Svakako da su uključene sve duhovne mogućnosti

kao takve jer Imam Mehdi (i ostali Imami) je Lice Božije okrenuto ljudima i zbog toga su Imami tako često ponavljali: "Ko spozna Imama, spoznao je Allaha". Imami su uporište Božijih Imena i svaka drugačija spoznaja Boga zapravo prije ili poslije završava u provalijama antropomorfizma ili agnosticizma. Čak štaviše, ljudsko pripisivanje vlastitih osobina Bogu je najčešća greška koju danas vidamo. Imam Askeri vidjeli smo ukazuje na dvije grupe ljudi koje neće shvatiti značaj i smisao skrivenosti Imama Mehdiya a.s.

1. Neznalice koje će biti zbunjene
2. Oni skloni neistini koji će propasti.

Neznanje je osnovni ljudski nedostatak i nalazi se u samoj srži povijesnog bitisanja na zemlji jer je upravo stjecanje znanja te posljedično tome proširenje opsega svijesti glavni zadatak čovjekov tokom života na ovom svijetu. U tom smislu govori i slavni Kudsi hadis gdje Uzvišeni Bog kaže: "Bijah skriveno blago, voljeh da budem spoznat pa stvorih svijet". Ljubav kao takva želi biti ospoljena i to je smisao riječi "voljeh". Ne radi se o "odluci" jer vrijeme Ga ne obuhvata.

Znanje o Bogu je naravno postojalo i prije silaska duša u ovaj svijet i Kur'an o tome jasno kaže - "Kada je Gospodar tvoj izveo potomstvo iz kičmi sinova Ademovih On je zatražio da posvjedoče protiv sebe - "Nisam li Ja vaš Gospodar? - oni su odgovarali - "Jesi, mi svjedočimo".

"Ovo da kasnije ne bi rekli - mi o ovome nismo ništa znali" - (Kur'an). Svjedočanstvo Božijoj Jednoći svi nosimo u sebi ali prvobitnog odgovora se nije lako prisjetiti.

Boravak još uvijek "neindividualiziranih" duhova u svjetlosnoj kičmi prvobitnog Adema je podrazumijevao "znanje" o Bogu kao Gospodaru roda ljudskog, makar to znanje pratila nebeska nesvjesnost o dobru i zlu. Boravkom u svijetu materije čovjek je dužan da oživi svjedočanstvo prvobitnog ugovora sklopljenog s Tvorcem i Objava ima tu ulogu podsjećanja

i upute pa se opseg znanja (o Tvorcu) neizbježno širi i umnogostručava. Ovo naravno važi za duhovnog ili bolje rečeno kontemplativnog čovjeka koji je (na određenom nivou) potčinio a zatim asimilirao u sebe svu snagu osjetilnog, koja animalnog čovjeka s druge strane u potpunosti usmjerava i kontrolira. U Tamnom Dobu animalni čovjek dominira nad duhovnim i to stanje će se neizbježno nastaviti sve do zore odnosno (duhovnog) svitanja. Kada život na zemlji ne bi bio zbog znanja čovjekov silazak iz rajskog stanja (potpune harmonije) u svijet patnje i sukoba, u svijet dobra i zla bio bi lišen svakog smisla. Iako animalni čovjek stalno izmišlja nove i nove potrebe nastojeći da tako umakne onom iskonskom u sebi, njegova izvorna priroda se buni. Nažalost, kao rezultat zadovoljenja duhovne gladi najčešće susrećemo pseudoduhovnost u različitim oblicima. Izvorna tradicija je prevelik zalogaj za biće posljednjeg vremena.

Ipak, primordijalna priroda zna za ugovor sklopljen s Bogom i ustaje protiv niskog "ja" i strastvenog dijela bića koje nastoji dominirati sveukupnošću. Rezultat je stravična duhovna glad koja izbezumljuje "modernog" čovjeka, kako smo već spomenuli.

U ovom rasponu odvija se drama ljudskog života, drama koja je potpuno ista i danas kao i hiljadama godina prije. Intelpekt, te dobro i zlo, i ružno i lijepo će zauvijek ostati unutar čovjeka potpuno isti. Željezni čovjek, pak nikada neće moći razumjeti drevno bitisanje u skladu sa prirodom i kosmosom i upravo zbog toga se vrijeme reda i harmonije danas tako često naziva "kamenim" dobom. Jer, današnji robotizirani humanoid odbija od sebe svaku ideju božanske samodostatnosti bića, onog svjetla duha koje obasjava postojanje tako snažno da se nama takva duševna blaženost i zadovoljstvo punim spiritualnim životom neminovno pričinjavaju kao "primitivni". Danas se harmonija sa prirodom smatra "zaostalim" načinom života dok je istina posve suprotna.

Ezoterijski motreno, prvobitni zavjet dat Bogu nužno otkriva Ehli-bejt kao mjesto očitovanja Poslaničke Poruke. Časni Poslanik je rekao: "Adem i oni iza njega su pod mojom zastavom".

Također je rekao: "Bog je djecu svih Božijih Poslanika plasirao u njihove kičme dok je moju djecu plasirao u Alijevu kičmu". Na razini ove ezoterijske zbilje Hasan i Husein su Muhammedova djeca. Ne naravno bukvalno fizička već duhovna ili bolje reći svjetlosna djeca.

Pošto je Imam Ali kao Apsolutni Imam identičan prvobitnom Ademu sinovi Ademovi jesu Hasan a.s. i Husein a.s. Iz njihovih "kičmi" tj. iz njihove svjetlosne biti je izvedeno njihovo (svjetlosno) potomstvo, tj. svi sljedbenici Kuće Čiste koji su nastali od tračaka svjetlosti Svetih Imama. Na spomenuti način su svi oni Muhammedova a.s. "djeca" (u duhovnom smislu). Eto zašto je Poslanik rekao: "Salman od nas Ehli-bejta". On nije bio krvno vezan za Muhammeda a.s. ali ga stepen duhovne očišćenosti pribrojava u Poslanikovu Porodicu, on postaje njen Član.

Vidjeli smo da je Imam Ali a.s. Apsolutni Imam, pečat Apsolutnog Vilajeta te kao takav identičan prvobitnom Ademu. Njegova poznata izreka ("Ja sam drugi Adem") ide u tom smjeru.

"Oni poslije njega" jesu (još) jedanaestorica Imama i svi su oni pod Muhammedovom zastavom odnosno Muhammedovim svjetlosnim ogrtačem. Posljednji Imam je vlasnik zastave i u ovom (fizičkom) svijetu. Kako nema iznutarnjeg bez vanjskog, Mehdi će kada dođe ponuditi raskošno znakovlje Kuće. On će nositi Poslanikovu odjeću i imati jasne pokazatelje Vilajeta kao pečat Muhammedanskog Vilajeta, on je Imam koji će uvesti zemlju u predvorje Sudnjeg Dana. Na taj način je Mehdi kao Pečat Muhammedanskog Vilajeta onaj koji zatvara povijest ljudskog roda.

Znanje u konačnici predstavlja spoznaju sebe a u skladu sa poznatom predajom: "Ko spozna sebe spoznao je svoga Gospodara". Kako se spoznaja Boga odvija preko Njegovog očitovanja stvorenom te kako su Sveti Imami "Lijepa Allahova Imena" spomenutu predaju je bilo nužno dopuniti jednom drugom".

"Ko spozna svog Imama spoznao je Allaha". Definirajući (svo) znanje a

u skladu sa ajetom koji kaže kako je "onaj kome je dato znanje darovan blagom neizmjernim" Imam Džafer a.s. je rekao: "Vjera u Allaha i poznavanje Imama". Spomenuto "poznavanje" (Imama) u ezoterijskom smislu znači spoznaju Imama u stanju njihove čiste svjetlosti jer fizičku osobnost u materijalnom svijetu može poznavati svako. Čak šta više, odabranike su na ovom svijetu proganjali. Za slijepca Sunce je zauvijek nevidljivo.

Vezano za neznanje Imam Ali a.s. je rekao kako to znači "pouzdati se u ovaj svijet i pored onoga što vidiš od njega". Ovdje se prije svega misli na razornu prolaznost i nestalnost ovoga svijeta, promjenu njegovih stanja te žestoki umor koji nam on nameće ukoliko mu se isključivo posvetimo. Dakle, bez eshatološke vizije ljudi neizbježno bivaju neznalice. Neznanje sa tih pozicije ne može odgovoriti na pitanje Gajbeta Imama Mehdija a.s. jer se radi o bivanju u svijetu međustanja, a taj svijet je nemoguće dokazati razumom i iskustvenim mišljenjem. Zbog toga su neznalice po pitanju Okultacije Imama zbunjene jer Gajbet protuslovi svakom iskustvenom znanju koje se veže isključivo za svijet uzroka i posljedica u materijalnom postojanju. Ova vrsta neznačke zbuđenosti posve je suprotna spoznajnoj pometenosti koja je rezultat ulaska duše u svijet Jedinstva kada spoznavalac biva zapanjen Božanskom Ljepotom i Veličanstvenošću. Ovo je odlika velikih duhovnjaka (Arif) a manifestuje se različitim stanjima (Hal) te osvajanjem visokih stepeni spoznaje (mekam). I dok je zbuđenost neznalica sljepilo u svijetu mnoštva zbuđenost duhovnjaka je upravo posljedica izlaska iz duhovne raspršenosti, odnosno napuštanja svijeta materije i formi te ulaska u svijet Jedinstva. Jednom prilikom, neki ljudi su prigovorili Poslaniku a.s. na Alijevoj a.s. oštirini prilikom ophođenja s njima. Poslanik je tada rekao: "Ne prigovarajte Aliju, jer on se nalazi u stanju božanske uzdržanosti i zbuđenosti". Najprije je spomenuta uzdržanost. Riječ je o posebnoj božanskoj podršci koja se izliva iz svjetlosnih svijetova i ta pažnja je posve različita od uzdržanosti koja se doseže prostim ljudskim nastojanjima. Ma koliko neko bio temeljit i uporan u duhovnim vježbama on nikada ne doseže potpunu čistotu (Ismet).

Božanski uzdržana osoba je zaštićena od mogućnosti bilo kakve greške,

velike ili male i to predstavlja svojstvo bezgriješnosti (Ismet). Kao što znamo postoji 14 Bezgriješnika (Muhammed, Fatima i 12 Svetih Imama). Oni su znamo još u preegzistenciji bili superiorni ostalim stvorenjima i upravo zato su Imami često ponavljali: "Naša stvar je teška i otežana..." ukazujući da snaga Vilajeta izmiče prosječnom pojedincu. Božanska uzdržanost predstavlja dakle nemogućnost činjenja bilo kakve greške kada su u pitanju Članovi Kuće Čiste. U hadisu (vezano za Imama Alija) se dalje spominje "zbunjenost". Ovo treba pravilno shvatiti jer se ne radi ni o kakvim "nedoumicama".

Riječ je o već spominjanoj zapanjenošću svijetom Božanskog Jedinstva u kojoj se pojedinačno "ja" gubi u moru beskonačnosti i kada se slikovito rečeno kapljica vraća moru i rijeka ulijeva u okean. Sveta zbunjenost ima za posljedicu ne uzmicanje pred nestalnošću oblika već prije širenje svijesti koje po samoj prirodi iskustva nadilazi svijet uzroka i posljedice, i svijet mnoštva koji tako često očarava i zaluduje. Izravna snaga takvog iskustva ne samo da nije shvaćena već najčešće ni prihvaćena od strane većine svjedoka tog stanja pa Muhammed a.s. sugerira ljudima strpljivost u ophođenju prema Imamu Aliju a.s. Ovo zato jer njegova oštrina u govoru nije bila plod srdžbe ili neznanja već afektivna manifestacija mističnog "ja" čije horizonte uobičajeni način mišljenja ne može niti zamisliti. Neznalačka zbunjenost pak proističe iz potpune vezanosti za svijet boja i mirisa, dakle za nestalnost prolaznih oblika, bilo izvanjskih bilo onih sastavljenih od mentalnih slika koje danas zarobljavaju i više nego one prvospomenute. Upravo zbog te zarobljenosti čarolijom oblika ljudi su posve (negativno) zbunjeni pred svakim obzirom duhovnog.

Vezano za vjeru u skrivenost Imama Mehdiya a.s. Imam Askeri a.s. dalje kaže kako će "oni skloni neistini propasti". On nije kazao kako će oni neskloni istini propasti već upravo oni skloni neistini što znači da im je istina (po tom pitanju) bila predočena ali su je odbili. Zabacivši istinu za leđa oni su postali skloni neistini izabравši "lakši" put.

Imam Ali a.s. je jednom prilikom rekao: "Propast će čovjek koji ne poznaje

vrijednost svoju". Naravno, ne misli se na bilo kakvu lažnu vrijednost niti na vrednote prolaznog svijeta u kojima se ljudsko biće tako pogubno "ospoljava". Riječ je o vrijednosti primordijalnog bića koje bez uloge Imama kao nosioca duhovne hermenautike Knjige ostaje zauvijek nedosegnuto. Ipak, relativna spoznaja je moguća kako to i Poslanik kaže: "Puteva do Boga je koliko i dahova ljudskih". Kako je Imam utjelovljenje Istine oni (skloni neistini) će dakle propasti jer ne poznaju vrijednost svoju što je u konačnici Imam (svaki od 12) navlastito. Za ovu drugu skupinu poricatelja skrivenosti Imama Mehdija a.s. Imam Askeri a.s. ne spominje neznanje što znači da ova grupa može posjedovati (minimalno) znanje o vjeri. Oni čak šta više mogu biti dobri muslimani u obredoslovnom smislu te riječi, ali bez duhovne prodornosti.

Kako pak negiraju Imamet (jer Imam je utjelovljenje Istine) time zapravo ne poznaju ni svoju vlastitu prirodu. A pošto je Imam Čuvar Knjige i Vodič svaka vizija božanskog (koja ne uključuje Imamologiju) neminovno dovodi do metafizičke idolatrije. Metafizička idolatrija je njen najopasniji oblik jer se idoli skrivaju pod ogrtačem vjere.

Oni koji negiraju Imamet mogu biti posjednici Islama tj. svjedočenja vjere i pokoravanja zakonu za fizičko ali ne mogu ni dotaknuti cjelovit i besprijekoran Iman (ispravno vjerovanje). Upitan jedanput šta je Iman Muhammed a.s. je odgovorio: "Da se klanjaš Bogu kao da Ga vidiš, jer iako Ga ne vidiš On vidi tebe" (u sličnoj predaji se umjesto riječi "klanjaj" kaže - "obožavaj").

Iz ove predaje biva jasnim da (određeno) predočavanje božanskog ne samo da nije zabranjeno već je i prvostepena dužnost. Riječ je dakako o viziji a ne mentalnoj slici ili apstrakciji.

Zamišljati Boga je svakako nedopušteno jer nesamjerljivost Božanskog i ljudskog te sama nemogućnost očitovanja (ljudima) Božijeg Bića bivaju pogubni po ono ljudsko ukoliko nastoji "razriješiti" taj misterij na imaginarnom nivou. Na to je smjerao Imam Džafer a.s. rekavši: "Ne razmišljajte

o tome kakav je Allah, stradat ćete". Božija Bit čovjeku ostaje zauvijek nedosezljiva, a svaki imaginarni pokušaj dosezanja te biti je propast. No, kako je spoznaja Imama svog vremena spoznaja Allaha dž.š. riječi "kao da Ga vidiš" upućuju na Imama kao Lice Božije okrenuto ljudima, jer Poslanik kaže - "Ko me vidi vidio je Boga". Riječ je o snoviđenju koje je ustvari polubudno stanje, jer Ru'ja se odvija između sna i jave.

Naravno, Allaha samog je nemoguće vidjeti što Kur'an jasno kaže jer "... pogledi do Njega ne dopiru". Viđenje pak koje je spoznaja srcem ne samo da je moguće već je i ono najvažnije. U tom smislu Imam Ali kaže - "Zar robujem Onome koga nisam vidio?".

U ajetu se ne misli samo na fizičke već i duhovne oči jer stvorenje ni na koji način ne može obuhvatiti Stvoritelja ali ga može vidjeti (spoznati) putem istina vjerovanja. Kur'an kaže: "...u Gospodara svoga će gledati".

Osmi Imam a.s. je kazao: "Neka vam pred očima uvijek bude jedan od Imama". Riječ je o umskoj predodžbi a još je snažnija ukoliko je prati mentalna slika.

Riječ "uvijek" osigurava stalnost te umske predodžbe jednog od 12 Svetih Imama te je to ustvari obožavanje Allaha "kao da Ga vidiš" pošto je ljubav prema Imamu ljubav prema Allahu a imaginarna predodžba Savršenog čovjeka štiti vjernika od mogućnosti metafizičke idolatrije kada se obožava bog formiran u mašti. Ovaj vid idolatrije je naročito izražen u ovom željeznom dobu.

Nema ni govora o utjelovljenju božanskog u ljudsku put što Islam odlučno odbacuje, riječ je o Imamu kao Licu Božijem koje je okrenuto ljudima. I kao što se štap (sutra) stavlja kao prepreka između klanjača i vanjskog svijeta tako je slika Imama predložena duhovnim očima zaštita od svijeta metafizičkih idola i iskrivljene imaginacije.

Upitan jedanput hoće li na onom svijetu biti moguće vidjeti Boga Imam

Sadik a.s. je odgovorio tom čovjeku: "Boga je moguće vidjeti i na ovom svijetu kao što Ga ti upravo sada gledaš". Naravno da se ne misli na bukvalno gledanje već je u pitanju teofanija, tj. ogledalo.

Zato mu je Imam zabranio da ovu predaju priča ljudima jer bi zalutali. Lutanje se ponajprije ogleda u obogotvorenju u čemu je Isusov slučaj odviše jasan. Uobičajeni način razmišljanja pod obzirom egzoterijskog bi se našao pred nepremostivim pitanjima i otud zabrana prenošenja ovog hadisa. Dakle, prijetila bi vizija utjelovljena Božanskog u ljudsku put, te Imam to otkriva upozorenjem. Na tu tačku se usmjerava drugi dio Muhammedovog a.s. hadisa kada kaže: "...jer ako ti Njega ne vidiš pa On vidi tebe".

Imam je Božansko ogledalo (a ne utjelovljeni bog) te drugi dio predaje sugerise da je Božija Bit posve nedosezljiva, ali onoliko koliko se čovjek (preko Imama) približava Bogu toliko se i sami Bog približava njemu, te kako Bog biva spoznat preko 14 Bezgriješnih tako i On "upoznaje" ljude preko njih. Oni su Svjetlo Božije, Strana Božija, Lice Božije okrenuto ljudima i Pravi Put pomenut u prvoj suri. Preko njih Bog se otkrio ljudima. U tom smislu je Muhammed a.s. kazao: "Ne razmišljajte o Bogu, propast ćete. Razmišljajte o Njegovom stvaranju". Upravo sklonost neistini (spomenuta u hadisu Imama Askerija po pitanju opovrgavanja Okultacije njegova sina Imama Mehdiya) i jeste ta koja vodi antropomorfstičkoj viziji Božijih Atributa i Imena te tako odvodi u propast. Umska predstava Imama kao Lica Božijeg jeste zaštita pred ponorima antropomorfizma i agnosticizma, Imam je uporište Božijih Imena te kao takav brana motrenju božanskog na razini ljudskog. Bez Imamologije prijetnja miješanja Božanskog i ljudskog biva posve realna.

Zbog toga su Imami stalno ponavljali: "Mi smo Lijepa Allahova Imena". I kao što u ogledalu vidimo vlastiti lik tako i viđenje Imama biva viđenjem Boga. Dakle, ogledalo a ne utjelovljenje, jeste ono što obezbjeđuje pravilnu spoznaju, odnosno istinski odraz.

Drugačije je nemoguće i dovodi do fatalnog literalističkog premještanja

svetog u svijet poafanog i obožavanje sebe odnosno boga formiranog u mašti. Zbog ovog mnogi duhovnjaci ustvari obožavaju sebe jer bez vizije savršenog čovjeka pripisivanje ljudskih atributa Bogu biva neizbježno.

Zbog pomenutih grešaka su neki mistici (u svim vremenima) beznadežno završavali u nekoj vrsti graničnog ludila, ludila koje je bilo posve stvarno za razliku od onog (tako često duhovnjacima) pripisivanog i koje je uvijek plod konformističnih zahtjeva većine uperenih prema svim vrstama "neprilagođenih". Slijedenje Pravog Puta, te posljedično tome formiranje vizije i širenje svijesti tako neminovno izgledaju poput ludila, jer je riječ o nesvakidašnjem iskustvu.

Bez ikakve sumnje mnogi duhovnjaci obožavaju Tvorca kojeg su oni sami uklesali u svojoj mašti a duhovna senzualnost, tako strana svakom autentičnom duhovnom iskustvu se nerijetko prikazuje kao provjeren i neizostavan pratilac spoznaje. Uz sve ovo često je pridružena duhovna oholost i prezir spram "običnih" ljudi baš kao da je znanje privilegija a ne dar Božanske Milosti koja obuhvata sve i koja kao što znamo, ponekad pretvara grijешnika gotovo "preko noći" u svetog čovjeka. Kada je Imam Ali a.s. rekao kako je "propao čovjek koji ne poznaje vrijednost svoju" on je upotrijebio upravo izraz "čovjek" (a ne musliman ili vjernik) jer primordijalna, nepatvorena i neukaljana nebeska priroda postoji u svakoj osobi i to je ona metafizička zbiljnost koja čovjeka tako nepovratno odvaja od životinje. Razmotrili smo dakle karakteristike obje skupine ljudi koji poriču Okultaciju Imama Mehdiya a.s. (po hadisu njegova uzvišenog oca Imama Askerija a.s.).

Vratimo se Kur'anskoj suri "Jusuf". Već smo kazali kako ta sura ima 111 ajeta što predstavlja 100 Lijepih Božijih Imena te 11 Svetih Imama (dok je 12 - ti u Skrivenosti). Jer, $100+11=111$. Poslanik Muhammed a.s. je rekao: "Allah ima 100 Lijepih Imena. Ko ih postigne ući će u džennet". U svom iskazu Poslanik nije govorio o učenju napamet ili recitiranju tih Imena već upravo o njihovom postignuću što predstavlja potpuno znanje o Vilajetu Svetih Imama jer su oni ta Imena navlastito. U tom smislu postignuće

100 Lijepih Božijih Imena jeste prispijevanje na stepen bliskosti Imamu Mehdiju (a u ranijim vremenima bilo kom od Svete Dvanaestorice), onaj stepen duhovne bliskosti kada duhovnjak postaje poput Imama. Riječ je o ljudima pune svjetlosti (u srcima), onim svjetlosnim osobama isteklim iz Alijeve Kičme a čiji su duhovni roditelji Imami Hasan a.s. i Husein a.s. Duhovni napor na određenom nivou (uz naravno, preegzistentno srodstvo sa Svetim Imamima) dovodi do toga da mistik navlastito postaje Članom Kuće što svjedoči Slavni Poslanikov a.s. iskaz vezano za Salmana Perzijanca koji nije bio u krvnom srodstvu sa Svetom Porodicom. Muhammed a.s. je naime kazao: "Salman je od nas Ehli-bejta". Dakle, pridružio ga je svojoj Obitelji ukazujući na snagu duhovnog rodbinstva, onu snagu kakvu nose svjetlosni ljudi "istekli" iz Alijeve Kičme.

Broj Božijih Lijepih Imena naravno nije ograničen na 100, prije se radi o ljudskom ograničenju odnosno mogućnostima vezanim isključivo za život na zemlji dok usavršavanje duha u budućim svijetovima podrazumijeva i nova, nama još nepoznata očitovanja Bitka. Ljudsko biće je stvoreno za vječnost i pred njim će se obistinjavati uvijek nove realnosti.

O tome svjedoči i Muhammedov a.s. hadis u kojem obraćajući se Bogu Uzvišenom on kaže: "Jednog dana ću Te proslavljati Imenima koja sada ne poznajem". Jer mogućnosti Božijeg djelovanja na kreaciju su bezbrojne i očitovanje Bitka ne može biti ograničeno, no, ljudski spoznajni potencijali na zemlji to svakako jesu te zbog toga broj "100" treba promatrati jednim graničnim simbolom kojemu će Stvarnost jednoga dana pridodati nova i nova značenja. Na ovom stupnju duhovne evolucije nesposobnost za nova i još nepoznata očitovanja je evidentna, no dovoljno je u njih vjerovati.

U Kur'anu Poslanik Jusuf a.s. navješćuje Muhammeda a.s. i njegovih 12 Imama što ćemo vidjeti kasnije. Prije toga napomenimo kako su svi Božji Poslanici primili svoja Poslanja u Mjestu Poslaničke Poruke što je Kuća Čista navlastito. Oni su doživjeli (bar) neke tračke Muhammedanske svjetlosti u času kad je ta preegzistentna svjetlost obasjala buduće Svjetove. Muhammedov duh je stoga bio prisutan u poslanjima svih Božjih ljudi.

Znamo da Kuću sačinjavaju stubovi Poslaničkog Doma (Muhammed, Fatima i 12 Imama). Djelimičan uvid u Pravo Kuće imali su svi veliki Poslanici i svoje potrebe i molbe Bogu su upućivali posredstvom njih, vraćajući se kroz svoja poslanja u "Mjesto Poslaničke Poruke".

Tako je Nuh (Noa) za vrijeme Potopa (dok je bio u lađi) molio Svevišnjeg za izbjavljenje Pravom Kuće. To isto je činio Musa (Mojsije) kada je prilikom Izlaska razdvojio more na dvije strane a Isa (Isus) je spas potražio u okrilju njihovom kada je prijetila opasnost da bude raspet. Drugi Božiji Poslanici su se također obraćali Bogu podsredstvom Prava Muhammeda, Fatime i 12 Svetih Imama prilikom raznih nevolja i njihove molbe bi bile uslišene. Ovo zato jer su svi svoja Poslanstva primili posredstvom, odnosno preko 14 Bezgriješnih. Svi Vjesnici Božiji su kroz svoja Poslanja obznanili (po) dio Muhammedove duše odnosno ukupne Muhammedanske svjetlosti. Tračak svjetlosti je još u preegzistentnom stanju pao na svakog od Vijesnika i oni su kontemplirali (svakako djelimično) lik Nebeskog Ahmeda, koji se u ovome svijetu obznanio kao Poslanik Muhammed.

Zbog njega i za njega su stvoreni svi svjetovi.

Sada razmotrimo ajet 4 sure "Jusuf". Ajet 4: "Kada Jusuf reče ocu svome: "O oče moj, sanjao sam jedanaest zvijezda i Sunce i Mjesec, i u snu sam ih vidio kako mi se pokloniše".

Izvanjski (egzoterijski) obzir ovog ajeta govori o jedanaestorici Jusufove braće te njihovim roditeljima koji su se Jusufu a.s. poklonili prilikom susreta nakon dugih godina razdvojenosti. Povijesni događaj je dakle poznat i ovdje ga nećemo dalje komentirati. Božiji Poslanik Jusuf je bio poznat po svojoj ljepoti. Jedna predaja kaže kako mu je darovana polovina ukupne ljudske ljepote. Bio je najljepši čovjek na svijetu a po hadisu Poslanika Muhammeda "Bog je lijep i voli ljepotu". Ezoterijski, 11 zvijezda predstavlja jedanaest Svetih Imama, Sunce je Poslanik Muhammeda dok Mjesec ukazuje na Dvanaestog Imama, Muhammeda el-Mehdija a.s. Posljednji Imam je Svjetlost u noći ezoterije i svijetli poput punog Mjeseca.

Preneseno je od Imama Alija a.s.: "Imami su kao zvijezde, kada jedna zađe, druga se pojavi". Jedanaest Imama (kao zvijezde) su spomenuti prvi čime se ukazuje da će oni u povijesnom vremenu "zaći" odnosno otići s ovoga svijeta dok "Mjesec" (Imam el-Mehdi) optrajava u skrivenosti obasjavajući sve one koji su dostojni znanja o njegovoj Okultaciji. On uvodi duhovnjake u tajanstvo Božije Objave obasjavajući ih svojom svjetlošću.

"Sunce", odnosno Časni Poslanik Muhammed a.s. se spominje u sredini jer svi Sveti Imami istječu iz "sredine" Muhammedanske svjetlosti odnosno njene zbilje koja nije ni "desno" niti "lijevo". Mjesec se spominje na kraju jer je Imam Mehdi posljednji Imam, pečat Muhammedanskog Vilajeta. Mjesec (kao astronomsko tijelo) biva skriven danju baš kao što je i Imam Mehdi sakriven pred svakodnevnim tokovima događaja izvanjske povijesti kojoj izmiče, i njegovo vrijeme je međuvrijeme. Jusufa u ovom kontekstu treba promatrati simbolom Božanske ljepote pred kojom se sve klanja a Sveta Porodica (Muhammed, Fatima i 12 Imama) jesu (moralno, duhovno i fizički) najljepši ljudi. Oni su osobe dostojne najljepšeg govora kako to i sami Bog kaže: "Allah objavljuje najljepši govor". Jusuf je dakle simbol univerzalne ljepote, Božanski veo preko Njegova Lica.

Upitan jedanput o koristi koju će ljudi imati od Imama Mehdija a.s. u dobu njegove skrivenosti, Muhammed a.s. je odgovorio: "Da, tako mi Onoga koji me poslao sa Istinom, oni će biti upućivani njegovom svjetlošću i imati koristi od njegove skrivenosti kao što je imaju od sunca skrivenog iza oblaka". Časni Poslanik se u pomenutom odgovoru najprije kune Bogom upotrebljavajući vrhovno (stoto) Božije Ime (On) koje objedinjuje sva druga Imena jer i Imam Mehdi objedinjuje sve Imame prije sebe kao pečat Muhammedanskog Vilajeta. Kako su Imami Lijepa Božija Imena vrhovno Ime ih objedinjuje i u tome je "težina" zakletve.

Dalje, Muhammed a.s. veže svoje poslanje uz istinu ("koji me poslao sa Istinom"). On Poslanstvo ovdje nije povezao sa Islamom, vjerom ili Kur'anom već upravo sa Istinom. Sveti Imami su kao savršeni ljudi utjelovljenje istine a što je sa posljednjim Imamom očitovano i osobitim znakovljem.

Naime, kada je rođen Imam el-Mehdi a.s. na njegovoj blagoslovljenoj ruci je pisalo: "Reci - došla je Istina a laži je nestalo" (ili "laž je izčezla" - kako neki prevode). Imam kao savršen čovjek objedinjuje kako smo kazali sva ostala Imena, on je njihovo stjecište i uporište. Poslanik je zatim rekao kako će ljudi (u dobu skrivenosti Imama) biti upućivani njegovom Svjetlošću. Kao što vidimo Muhammed a.s. vezano za upućivanje (od strane Imama Mehdiya a.s.) nije spomenuo Kur'an, uputu, mudrost i sl., već upravo svjetlost. Kao što je fizičkom oku potrebna sunčeva svjetlost da bi ono vidjelo tako je i srčanom oku potrebna svjetlost Imama Mehdiya a.s. kako bi ono gledalo zbilje (iz) duhovnog svijeta. Jedan od Svetih Imama je rekao: "Naši sljedbenici imaju četvere oči. Dva oka u glavi i dva u srcu"; dodajući kako svi ljudi imaju srčane oči ali to ne znaju. I kao što Sunce slijepom oku ne može darovati vid tako isto srčano oko koje je slijepo za svjetlost 12 Svetih Imama nikada neće progledati duhovnim vidom (basiret).

U svakom čovjeku postoji latentna mogućnost srčanog vida ali su te oči kod većine ljudi zatvorene. Duhovno sljepilo je danas opće stanje svijeta. Vidjeli smo kako je Poslanik kazao da će ljudi biti upućivani Mehdiijevom svjetlošću ne izdvojivši posebno nijednu skupinu (kao recimo muslimani ili vjernici). Ovo zato jer je Imam srce stvorenog svijeta preko kojeg Božanska ljubav ulazi u postojanje.

Bez Pola koji je stub svijeta taj se svijet ne bi mogao održati.

Kao što je srce organ koji cijeli organizam snabdijeva kiseonikom tako i Imam kao duhovni centar cjelokupnog postojanja održava taj svijet i sve ljude na njemu bez obzira ko su i kakvi su. Kako god Božija ljubav nema ni početak ni kraj tako ni svjetlo Imama nema ograničenja i obuhvata i prve i posljednje. U spomenutom hadisu Muhammed a.s. je najprije spomenuo upućivanje Mehdiijevom a.s. svjetlošću, a zatim je rekao kako će ljudi imati koristi od njegove skrivenosti kao od sunca skrivenog iza oblaka. Najprije je dakle stavio naglasak na ezoterijsko (svjetlost) a onda na egzoterijsko (sunce iza oblaka). Ovo zato što (za razliku od Poslanika) Imamu pripada uloga razotkrivanja duhovnog smisla Knjige.

U izvanjskom smislu Imam Mehdi a.s. je upoređen sa suncem koje podjednako obasjava sve, i dobre i loše i učene i neznalice te biva izvorom života na zemlji. Svjetlost kao takva (i prvospomenuta) se odnosi na iznutarnje vođstvo (od strane Imama) onih koji su toga dostojni. Oni čije su oči pak zatvorene nimalo ne umanjuju značaj Sunca i svjetlo koje ono pruža.

Sunce dakle označava okretanje ka Imamu na način egzoterijskog koje je uvijek nedvojbeno jasno i razumljivo, bez obzira postojale prepreke (u vidu "oblaka") ili ne. Ono ezoterijsko je pak oduvijek predstavljalo manjinsku svijest te se može motriti (i) kao Mjesečeva Svjetlost koja sja u noći ezoterije. U prvom dijelu hadisa (vezano za Mehdi) Poslanik, vidjeli smo, kaže kako će ljudi biti upućivani njegovom svjetlošću ne spominjući izvor svjetlosti onako kako se to u drugom dijelu predaje jasno ističe na način korisnosti od "sunca skrivenog iza oblaka". Ovo predstavlja preplitanje i dodir dvije svjetlosti, sunčeve i mjesečeve, Poslaničke i Imamske. U smislu simbolike Mjeseca se vidjeli smo, o Imamu Mehdiu a.s. kazuje u suri "Jusuf". Mehdi je uvoditelj u iznutarnje tajne Objave i njegova inicijacijska uloga traje sve do časa Obznane. Naravno, duhovni put nikada nije staza za većinsku svijest. Mjesec kao astronomsko tijelo ima 2 strane a usljed rotacije Mjeseca oko Zemlje nama je vidljiva uvijek jedna te ista strana površine Zemljinog satelita. "Nevidljiva" strana Mjeseca (u kontekstu ajeta 4 sure "Jusuf") jeste Tajna u Tajni, odnosno jezgro onog ezoterijskog. Po prirodi stvari Tajna Tajne (Imama Mehdi a.s.) je dostupna tek malom broju duhovnjaka. To se odnosi prije svega na nevidljive duhovne ljude koji su u skrivenosti zajedno sa Imamom, zakriveni samom snagom njegove okultacije. Poput nepoznate strane Mjeseca i oni su nevidljivi ljudskim očima mada se dešava da (neki) duhovnjaci upoznaju jednog od njih.

Pomenutu duhovnu elitu sačinjava 75 osoba, 40 plemenitih duhovnjaka, 30 duhovnih prinčeva, Poslanici Idris, Ilijas i Isa te Hidr. Oni prebivaju zajedno sa Imamom el-Mehdijem u njegovom šatoru ($40+30+4+1=75$). Zadaće ovih ljudi (shodno naredbi Imama) su potpuno nepoznate ljudskom rodu, mada se oni miješaju sa ljudima i ponekad se kako smo kazali, dešava da neko od velikih duhovnjaka i lično upozna nekog od njih.

Kazali smo kako je Poslanik Jusuf (Imhotep) bio poznat po svojoj ljepoti. S druge strane, opisujući svoju poznatu viziju Muhammed a.s. je rekao: "Vi-djeh svoga Gospodara u liku najljepšeg mladića sa nakrivljenim pokrivalom na glavi". U skladu sa ovom predajom "Jusuf" a.s. je simbol Božanske ljepote, univerzalnog sklada koji je utkan u postojanje i koji svjedoči ljepotu Tvorca. Jer, predaja kaže da je "Bog lijep i voli ljepotu". U kreaciji nema ružnoće i ona je naša odrednica za ono manje lijepo ili tačnije nerazumljivo lijepo. Kako je ljubav spram Boga unutar primordijalne suštine svakog bića tako je sukladno tome unutar tog istog bića skrivena ljubav prema savršenstvu a prvi stupanj očitovanja savršenog je u vanjskom, materijalnom svijetu. Ukazujući na svijet kao mjesto očitovanja savršenog čovjeka

Imam Ali a.s. je aludirajući na egzistencijalno jedinstvo vanjske i unutarnje ljepote kazao: "Ljudi su djeca ovoga svijeta i niko se ne može koriti što voli mater svoju". Ljubav prema ovom svijetu je, dakle, pohvalna kao sklonost djeteta majci ali ne i kao srčana vezanost.

Makar pojedinačni čovjek nikada ne ozbiljio svrhu svog postojanja žudnja za savršenstvom ostaje u njemu zauvijek, jer ljepota je Lik savršenstva. Kako je Bog "na onom liku na kojemu Mu se sluga obraća" padanje niče pred Jusufom (od strane braće i roditelja) ezoterijski znači padanje pred Bogom od strane Muhammeda i 12 Imama predstavljenih (u suri "Jusuf") kao 11 zvijezda, Sunce i Mjesec. U ovim naznakama je simbolizam svjetla odviše jasan jer Imami su Svjetlosti Boga Uzvišenog.

Prosječan čovjek koji (posredstvom čula i mašte) opredmećuje idola u svom umu kao božanstvo ne shvata da (kroz njega) voli Jedinog Boga. U tom smislu najdublja ljudska narav (fitret) ostaje zauvijek neukaljana i vjerna Bogu Uzvišenom. Strasti i ego najčešće proizvedu pomračenost, no njeni efekti ne mogu isijavati beskonačno i doći će vrijeme njihova gašenja. Ukazujući na čistotu i nedužnost čovjekove nebeske prirode Poslanik Islama je rekao: "Svako dijete se rađa u prirodnoj vjeri", - dakle na svom izvornom liku iz svijeta svjetlosti i tom liku (prirodi) treba da se vrati vođen Božanskim Objavama. Naravno, to nije lako jer rođenjem i življenjem u

svijetu materije ljudsko biće postaje prisno i tako često neraskidivo vezano s njom. Odvojiti se od materije, makar i djelimično nije nimalo lako.

No, pomračenost koja dolazi od puti je sekundarna baš kao što je i patnja (odnosno očišćenje) u paklu sekundarno. Srdžba nije imanentna Bogu i ona i postoji jer postoje ljudske greške.

Milost obuhvata cijelo postojanje. Niti čovjek niti bilo šta ne može postojati izvan Božije Milosti jer je po njoj (preko nje) i ušlo u postojanje i sve kad bi čovjek i želio izići iz Božije Milosti on to ne može učiniti. Biti izvan Božije Milosti značilo bi biti izvan postojanja što je nemoguće.

Zamke osjetilnog svijeta su svakako velike i nije ih lako izbjeći. Duh tako često biva pomračen i saobražen duši sklonoj zlu da izlaz iz labirinta materijalne zamršenosti i promjene stanja izgleda nemoguć. No, prihvatajući se Božanske Objave duša može izići iz svijeta tame i uspraviti se ka svjetlosti. Objava služi da podsjeti i uputi na Pravi Put.

U tome je pomoć Savršenog čovjeka kako nužna tako i neizbježna i samo onaj ko nije podložan grijehu može biti slijeđen kao potpuni učitelj.

U kontekstu ajeta 4 (u suri "Jusuf") vidjeli smo da je Časni Poslanik (pod simbolom Sunca) usredišten između 11 zvijezda (Svetih Imama) i Dvanaestog Imama (koji se obznanjuje kao Mjesec). Spomenuto je dakle 13 Svetih Osoba i ovom prilikom je izostavljena Fatima a.s. kao Četrnaesta (od 14 Prečistih) jer ona nije imala dužnost bilo šta obznaniti (pošto nije bila ni Poslanik ni Imam). Ukoliko redni broj ajeta (4) saberemo sa brojem pomenutih nebeskih tijela (koji kao što znamo simboliziraju Muhammeda i 12 Imama) dobit ćemo broj 17 ($4+13=17$) a što je broj godina vlasti Imama Mehdiya a.s. (poznato je da će vladati 17 godina). Njegova vlast naravno nema nikakve dodirne tačke sa onim što možemo nazvati društvenim ili političkim u današnjem smislu te riječi.

Mjesec, odnosno Imam el-Mehdi je pomenut zadnji i odvojen od ostalih

11 Imama (u ajetu o 11 zvijezda) što ukazuje na njegovu posebnu ulogu kao pečata Muhammedanskog Vilajeta ali i razdoblje njegove duge skrivenosti. Jer, Mjesec svijetli samo noću. Tišina i nepomičnost te skrovitosti i beživotnost mjesečeva tla vjerno podsjećaju na "Brahminu noć", odnosno stanku u stvaranju.

Na ovaj način u ajetu 4 sure "Jusuf" se predočava svjetlosna ravnoteža između primordijalne prirode i povijesnih osoba gdje je naglašena opstojnost Imama Mehdiya u povijesti jer Mjesec optrajava dok zvijezde zalaze. Za razliku od njih Mjesec je svijetao tokom cijele noći incijacijskog uvođenja u tajne Objave.

Ajet 4 (sure "Jusuf") brojčano sukladira broju Svetih Osoba koje smo dužni voljeti. Vezano za ajet ("Reci - "za ovo ne tražim od vas nikakvu nagradu osim ljubavi prema rodbini") neki čovjek je upitao Božijeg Poslanika ko je rodbina koju smo dužni voljeti!!! Muhammed a.s. je odgovorio: "Fatima, Ali, Hasan i Husein". Rodoslov ostalih Imama je nastavljen sa Imamom Huseinom a.s. i iz njegovih svjetlosnih krsta potiču svi Imami, odnosno on je "svjetlost nad svjetlošću" (Kur'an).

Vidimo da je broj Svetih Osoba kojima dugujemo ljubav jednak broju ajeta (4) u suri "Jusuf" gdje se kako smo vidjeli spominje 13 Svjetlosti odnosno Muhammed a.s. i 12 Imama (predstavljani kao 11 zvijezda, Sunce i Mjesec). Isijavanje ovih svjetala mistik može doživjeti "gnostičkim spavanjem", analogno Jusufovu snu. Gnostičko spavanje je budnost u kojoj se promatraju zbilje duhovnog svijeta.

Ali a.s. i Fatima a.s. kasnije Hasan a.s. i Husein a.s. jesu roditelji ostalih Imama. Husejinov sin Sedžad je Četvrti Imam i tako redom sve do Dvanaestog. Muhammedanska Svjetlost je srce svijetova. Usredištena u samo stvaranje svjetova kao ono prvoodsjednuto ona je poput srca za živi organizam. Ukoliko ovu analogiju premjestimo na fiziologiju ljudskog organizma 11 Imama je smješteno na lijevu stranu te je zbog "težine" tih svjetala srce pomjereno na lijevu stranu grudnog koša, odnosno naginje

lijevoj strani. To se odnosi dakle na 11 zvijezda (Imama) a poznato je da je Imam Ali rekao kako je u čovjeku sazdan veliki svijet te je ljudsko biće kruna stvaranja. Čovjek kao veliki svijet je svemir u malom. U punom smislu te riječi, to pripada tek savršenim ljudima.

Središte srca bi bilo predstavljeno simbolikom Sunca koje je Časni Poslanik a desna strana Mjesecom što je Imam el-Mehdi. Na ovaj način, čovjek kao savršeno stvoreno biće objedinjuje vanjski i unutarnji kosmos i u svakom srcu je položeno 13 svjetala (Muhammed i 12 Imama) na način njihove prvostvorenosti. Na to je Imam Ali smjerao kad je rekao: "Ja sam drugi Adem". Adem jednog drugog svijeta iz čije je kičme isteklo svjetlosno čovječanstvo.

O tome svjedoči poznati hadis koji kaže kako je 12 svjetala bilo položeno pored Božijeg prijestolja prije stvaranja nebesa i zemlje. Oni su stvoreni prije bilo čega drugog i po njima je sve počelo i sve će prestati.

Kao Lica Božija oni su ogledalo svakog srca i Strana Božija okrenuta Njemu, svjetlo Božije koje isijava ponad sveg stvaranja. Oni su okomica svakog bića kako to kaže poznati Alijev a.s. hadis: "Nema nijednog bića a da u konačnici neće pronaći ljubav prema nama". Naravno, za mnoga bića će se ta konačnica obistiniti (tek) nakon očišćenja u barzahu ili (čak) džehennemu. Na kraju, ogledalo svakog srca će odslikavati lik Dvanaest Svetih Imama, i kako smo kazali, po njima je sve počelo i po njima će sve završiti. Za njihovu ljubav je stvoreno sve što je stvoreno i tu ljubav će na kraju pronaći (u sebi) svaka duša. Sve Božije Objave su potsjetnik te ljubavi, plodovi čije je sjeme posijano u svakom biću.

Vratimo se ponovo Imhotepu. Po svemu sudeći bio je vidovit i posjedovao tajne iscjeliteljske moći. Sagrađio je prvu piramidu koja će obilježiti Egipat. U nastavku ćemo vidjeti kako cijeli kompleks u Sakkari ukazuje na Kuću Čistu odnosno stubove Poslaničkog Doma. Povezanost Egiptologije i Imamologije (do sada nedovoljno istražena) zadobit će svoj puni sjaj tek u vremenu koje je pred nama. Imhotep (Poslanik Jusuf) je navijestio dolazak

Muhammeda a.s. i 12 Imama hiljadama godina prije njihova pojavljivanja u hronološkom vremenu.

Dvadeset pet kilometara južno od Kaira, u pijesku Sakkare arheolozi već izvjesno vrijeme pokušavaju pronaći Imhotepov grob, odnosno njegovu mumiju a intenzivna potraga odvija se tokom (bar) posljednjih 200 godina. Sakkara je bila sveti grad mrtvih gdje su se izvodile posebne manifestacije i pogrebne ceremonije. U svakom od koridora oko Zoserove piramide nađena su postolja za lijes te dva alabasterska lijesa od kojih je jedan dječiji. Neki Egipćoloz i još i danas smatraju kako je Imhotep pokopan u blizini Zoserove piramide. No, to nikada nije potvrđeno tako da je njegov nestanak još uvijek misterija.

Zoserova piramida

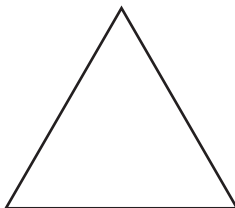
Ova piramida simbolizira sunčeve zrake koje se na zemlju spuštaju u obliku trougla a znamo da je Sunce simbol Poslanika Muhammeda a.s. Sveti trougao sačinjavaju Muhammed, Fatima i Ali ili "sveto trojstvo" na kojeg se nastavljaju svi Imami.

Šest stepenica (sa po četiri strane) daje broj 24 ($6 \times 4 = 24$) što predstavlja zajedništvo 12 Kristovih Apostola i 12 Muhammedovih Imama kroz religiju ljubavi u Zlatnom Dobu. Jer, 6 građevinskih platformi je naslagano jedna na drugu da bi se dobio konačni oblik, a strane su četiri.

Srca svih Božijih poslanika i Članova Kuće (Muhammed, Fatima i 12 Imama) su trouglastog oblika (pod "srcem" naravno podrazumijevamo duhovno središte a ne fizički organ u grudima). Prema teoriji Ibn - Arebi-jeve škole srce (kao unutarnja Ka'ba) prima u sebe različite misli odnosno havatire. Kako je puteva do Mekke četiri, tako postoje i četiri puta do ljudskog srca.

Na svakom (od puteva do srca) su "stražari" koji prihvataju havatir te ga oblikuju shodno brzini i snazi prihvatanja. Havatiri mogu biti božanski, anđeoski, duševni i sotonski. Božiji Poslanici i Članovi Kuće imaju samo prve 3 vrste havatira jer se sotonska nadahnuća ne mogu spustiti na njihova srca. Bezgriješno srce (u obliku piramide) označava trostruko Svjedočanstvo.

Božanski havatiri (vjera u Boga)

Duševni havatiri (vjera u Imamat)

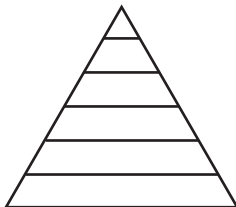
Anđeoski havatiri (vjera u Poslanstvo)

Kao što vidimo, vrh Piramide ili prvi postulat vjere je Vjera u Boga. Kako je prvobitna visina piramide bila 63 metra to ukazuje na Poslanstvo Muhammedovo a.s. te iznutarnji prijelaz Poslanstva u Imamat, jer je Muhammed a.s. umro sa 62 godine života (dakle u 63 - čojoj) a Imam Ali sa pune 63 godine. Dvije smrti, dakle dijeli jedna godina a godina ima dvanaest mjeseci što je i broj Svetih Imama.

U oba slučaja 6 je prvi broj (godina života) a broj 6 jeste savršen broj. Šest je stepenica Zoserove piramide na 4 strane što kao što znamo govori o jedinstvu 12 Kristovih Apostola i 12 Svetih Imama ($4 \times 6 = 24$).

Na ovaj način Zoserova piramida posvjedočava Jedinstvo Kristologije i Imamologije.

6X4, dvadeset i četiri stepenice Zoserove piramide
koje govore o dvanaest Kristovih apostola i dvanaest
Muhammedovih imama

Kako se brojkom 63 Poslanstvo "prelijeva" u Imamat Sunčev trougao odnosno Muhammedova svjetlost prelazi u Imama Alija jer je on njegov nefis (duša). Na ovaj način piramida svjedoči veliku trijadu, odnosno sami sadržaj Islamske vjere.

1. Samo je Allah Bog
2. Muhammed je Božiji Poslanik
3. Ali je Prijatelj Božiji.

Valja naglasiti kako je kćerka Božijeg Poslanika Fatima a.s. umrla 6 mjeseci nakon Muhammedove a.s. smrti gdje vidimo da je preseljenje ponovo u znaku broja 6. Inače, Poslanik je još za života kazao h.Fatimi kako će ona biti prva od Ehli-bejta koja će mu se pridružiti što se i obistinilo. Tumačeći jedanput prilikom Mubahele ajet o svojoj rodbini Poslanik je kao "žene vaše" doveo Fatimu, "djeca vaša" su bili Hasan i Husejin dok se i "vi sami" odnosilo na Alija. Riječ je o poznatom povijesnom događaju vezano za prizivanje Božijeg prokletstva što su poricatelji na kraju odbili.

Muhammed a.s. je umro sa 62 pune godine a Imam Ali a.s. sa 63 godine. U zbiru cifara to ukazuje na vlast Imama Mehdiya a.s. Jer, $6+2+6+3=17$. Ovo zato jer pečat Muhammedanskog Vilajeta (Imam Mehdi) objedinjuje učenja svih Poslanika i svih Imama. On će rasvijetliti učenja svih Božijih Poslanika i svih spuštenih Knjiga.

Dokaz toga je zbir 2 broja (koji su godine života Muhammeda i Alija), a to su kao što znamo brojevi 62 i 63. Njihov zbir je broj 125 ($62+63=125$) a što predstavlja 100 Božijih Lijepih Imena te 25 ogranaka znanja (još uvijek nepoznatog ljudima) koja će obznaniti Imam el-Mehdi. Jer, Imam Džafer a.s. je kazao: "Znanje ima 27 dijelova. Samo će dva dijela biti poznata do pojave Imama Mehdiya. On će kada dođe ovim dvojema dijelovima pripojiti još 25 drugih dijelova". Riječ je o znanjima u odnosu na koja će današnje nauke izgledati kao da su iz "kamenog" doba. Prema tome, Imam Mehdi a.s. će obznaniti Muhammedovo a.s. i Alijevo a.s. svjetlo preko 100 Božijih Imena odnosno punine tih Imena (u Zlatnom Dobu) te donošenjem još 25 dijelova znanja (do tada) potpuno nepoznatih čovječanstvu ($100+25=125$), te tako upotpuniti ta'vil Objavljenih Knjiga i svih religijskih učenja. Sve vjere će postati jedna vjera, religija ljubavi.

Ukoliko saberemo visinu Džoserove piramide (63) te broj njenih stepenica (24) dobit ćemo broj 87 ($63+24=87$). Ukoliko ovaj broj oduzmemo od broja Kur'anskih sura (114) dobit ćemo broj 27, odnosno ukupnost znanja. Jer, $114-87=27$. Ovo znači da su Kur'an i ukupnost znanja jednaki cjelini Zoserove piramide. Drugim riječima, sve tajne Knjige su sadržane u (i oko)

piramidi a što ćemo vidjeti kasnije. Imhotep (Jusuf) je ovom građevinom ostavio poruku o Muhammedu a.s. i njegovoj Porodici.

Zbir cifara Alijevog i Fatiminog života opet ukazuje na Fatimu a.s. kao majku Svetih Imama. Jer, $6+3+1+8=18$, umrla sa 18 godina života. Razlika Alijevog i Fatiminog života je broj 45 a njihov sin, Imam Hasan a.s. je umro u 45 - toj godini života (od posljedica trovanja). Jer, $63-18=45$.

Kao što znamo, Imam Hasan je "ujedinio dvije skupine muslimana" izbjegavši krvavi rat.

Zbir 2 broja je broj 81 ($63+18=81$). Zbir cifara oba broja ponovo ukazuje na Fatimin život. Jer, $4+5+8+1=18$. Broj 81 je "okrenut" broj 18, odnosno to su istovjetne cifre ali sa dvije različite strane.

Pošto je svaki od Poslanika (prije Muhammeda) imao određeno znanje o Pravu Kuće (Muhammed, Fatima i 12 Imama) to važi i za Poslanika Jusufa (Imhotepa) koji nije mogao (ili nije imao dozvolu) ostaviti pisani trag o Poslanikovoj Porodici. Zato je ostavio arhitektonsku poruku o posljednjem Božijem Poslaniku Muhammedu i njegovoj porodici na način da je ona prepoznatljiva i hiljadama godina kasnije.

Korijen imena Džoser (DŽ - S) UKAZUJE NA Kur'ansku suru Al - Gatiya, "Oni koji kleče". Poznato je da oko dvije trećine Kur'ana govore o Svetim Imamima. U tom smislu razmotrimo ajet 12 u pomenutoj suri čiji redni broj ukazuje na 12 Svetih Imama.

Ajet 12: "Allah vam daje da se morem koristite da bi lađe, voljom Njegovom, po njemu plovile, da biste mogli da tražite blagodati Njegove i da biste bili zahvalni".

More je Božanska Milost u koju je stvaranje uronjeno i nema ništa što ta Milost ne obuhvata. Voda je jasan simbol optrajavajuće Milosti koja daje i održava život.

Kako Bog biva poznat (i spoznat) preko 14 Bezgriješnih (Muhammed, Fatima i 12 Svetih Imama) njihova svjetlosna priroda jeste ono čime se (jer je sve stvoreno po njima) "koristimo" čak i onda kada to ne znamo (a što je aktualno stanje čovječanstva danas). Prepoznavajući i spoznavajući Imama svog vremena mi spoznajemo Boga i upravo to je spomenuto "korištenje" morem Božanske Milosti jer je znanje cilj stvaranja.

"Lađe" spomenute u ajetu 12 predstavljaju 12 Imama a u skladu sa poznatom Poslanikovom predajom: "Moj Ehli-bejt je kao Nuhova lađa, ko se popne spašen je, ko izostane potopljen je". Božija Volja se očituje preko njih a u skladu sa poznatim Kudsi - hadisom da kada Bog zavoli Svog slugu "On postaje njegov vid, sluh, ruka, noga". Ovim volja savršenog čovjeka tako biva Božijom Voljom i njenom "energijom". Zadatak duhovnog putnika koji traži "blagodati Njegove" (a što su Sveti Imami) jeste da se popne na jednu od lađa odnosno da se duhovno usmjeri ka jednom od Dvanaestorice. Često se dešava da duhovnog putnika odgaja i vodi više Imama a u skladu sa njegovim stepenom. Blagodat Imameta i Vilajeta je spomenuta (pored ostalog) i u Kur'anskom stavku koji kaže: "... a kome je znanje dato darovan je blagom neizmjernim". Prema tome "blagodati" (Svetih Imama) iz ajeta 12 sure "Oni koji kleče" predstavljaju "blago neizmjereno", znanje čije dubine čovjek ne može izmjeriti i upravo to jeste More Božije Milosti koje nema uzrok niti početak i kraj. Upitan o dijelu spomenutog ajeta (o znanju kao blagu neizmjernom) Imam Džafer a.s. je rekao: "Vjera u Allaha i poznavanje Imama". Tumačenje jednog ajeta drugim ajetom je praksa Ehli-bejta i po mnogima jedini ispravan metod tumačenja Kur'ana.

Na kraju ajeta 12 (sure "Oni koji kleče") se spominje zahvalnost ("da biste zahvalni bili"). Ovim se postiže polovina vjere jer je Poslanik rekao: "Vjetrovanje se dijeli na dvije polovine; strpljivost i zahvalnost".

Kur'an kaže kako će Bog uvećati onima koji budu zahvalni. Pored osjetilne (koja vrijedi za fizički svijet) postoji i duhovna opskrba a to je znanje. Znanje je razlog stvaranja svjetova i zahvalnost Bogu (na znanju) to znanje mnogostruko uvećava.

Onima koji se popnu na Arku spasa a što je lađa jednog od 12 Svetih Imama znanje se uvećava i oplemenjuje upravo zbog njihove zahvalnosti Bogu što ih je uputio na put Spašene Grupe. Poslanik je kazao kako će od 73 grupe njegovog ummeta "sve u vatru osim jedne". To su sljedbenici 12 Imama a.s. S tim u vezi valja dodati da kao što u fizičkom svijetu tek mali broj ljudi može ući (tj. stati) u lađu u odnosu na ukupan broj ljudi na zemlji tako je i oko svakog od 12 Imama postojala tek mala grupa odanih sljedbenika a o čemu i Kur'an kaže: "... malo je zahvalnih među robovima Mojim". Vidimo kako se uz zahvalnost vezuje mali broj odabranika.

U ovom kontekstu "zahvalni" su sljedbenici Ehli-bejta i oni su odabrani među robovima Božijim. Ezoterijski, ovo ukazuje na izuzetnost skupine koja je odabrana među onima koji su već na stupnju robovanja jer je malo zahvalnih među robovima Božijim. Na nižim stepenicama vjere zahvalnost ponekad potpuno izostaje. Robovanje Bogu (Arif) kada je slobodna volja (već) poništena a intelekt u stanju utrnuća (fena) dešava se jedino onda kada se osvoji i upotpuni postaja zahvalnosti (sukr). Ova grupa odabranih spoznaje Svete Imame u stranju njihove čiste svjetlosti. Ostali također mogu imati određeno znanje o njima ali ono nije nikada potpuno te je kao takvo bez iskustva kušanja (zevk).

Vidjeli smo važnost broja 6 vezano za Zoserovu piramidu čiji je graditelj bio Imhotep. Prema drevnom vjerovanju 6 je najsavršeniji broj pošto je on i zbir i proizvod svojih dijelova; jer $1+2+3=6$, te $1 \times 2 \times 3=6$. Ovo kazuje da je Muhammed a.s. Savršen čovjek i sa vanjske i sa unutarnje strane (visina piramide je jednaka njegovom životu - 63). Šestica je kao što znamo prvi broj (ukupnih godina života) kako Poslanika a.s. Muhammeda tako i Imama Alija a.s. Broj 6 sastoji se od dvije trojke što ukazuje na Muhammeda a.s. kao Savršenog čovjeka i Posljednjeg Poslanika te Alija kao Bezgriješnog Imama. Sva tri obzira se obznanjuju na način šerijata, tarikata i hakkikata ($1+1+1+1+1=6$). Jer, šestica je prvi broj kako u ukupnom životu Poslanika, tako i Imama Alija.

Broj 3 je u geometrijskom smislu (na način formiranja trougla) prvi stvarni

broj pošto tri tačke zatvaraju trougao je to prva ravan. Ovo ukazuje na stvarnost Imama Alija kao Apsolutnog Imama, odnosno Pečata Apsolutnog Vilajeta.

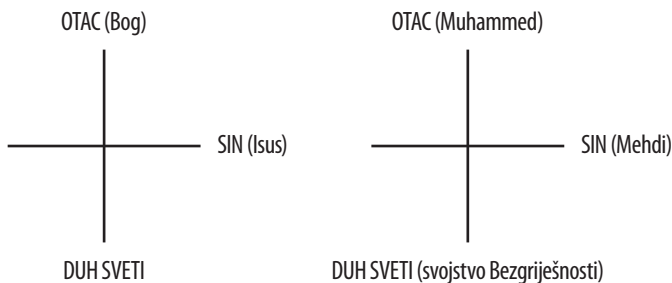
Kao što je 3 prvi stvarni broj tako je Imam Ali Prvi Imam na razini očitovanja trostrukog svjedočanstva vjere: Vjera u Boga, Poslanstvo i Imamat. Također, Alijeva stvarnost se iskazuje trostruko, na razini šerijata, tarikata i hakkikata.

Muhammedanska svjetlost se spušta u stvoreni svijet preko 12 Svjetlosnih Zastora (Svetih Imama) i ta svjetlost je uosobljena u njihovim prečistim tijelima. Riječ je o jednom te istom svjetlu na šta je ukazao Imam Džafer a.s. rekavši: "Svi smo mi jedna te ista svjetlost", a što smo već istakli. Muhammedanska svjetlost kao ono prvoodsjevnuto je razdijeljena na 12 svjetala. Gledano iz ugla kršćanstva (bolje reći Kristologije) velika trijada označava oca, sina i Duha Svetog, što znači Boga - Oca, Isusa - sina te Duha Svetog koji ih povezuje.

Preneseno u ozračje Imamologije, otac je Muhammed a.s., sin je Imam Mehdi a.s. a Duh Sveti jeste svjetlosna bit, odnosno osobina Bezgriješnosti, onaj Duh Sveti koji obitava u osobama 14 Bezgriješnih odvajajući ih tako od ostalih stvorenja. Riječ je o preegzistentnoj prefinjenoj svjetlosti koja predstavlja podršku i okrilje svih 14 Prečistih osoba.

Nakon smrti Muhammeda a.s. Duh Sveti je prešao u Imama Alija, zatim Hasana, Husejina i tako redom sve do Dvanaestog Imama. Ta presveta zbilja sada obitava u prečistom tijelu Imama Mehdija a.s. Jedinstvo Kristologije i Imamologije možemo predstaviti u obliku svjetlosnog križa ili Svetog Trojstva koje objedinjuje Kršćanstvo i Islam. To jedinstvo je (za produhovljene pojedince) sasvim moguće ostvariti i danas uprkos punoj tami Kali - Yuge ali će ono svoj puni sjaj zadobiti tek u Zlatnom Dobu kroz Religiju Ljubavi. Muhammed a.s. je rekao: "Ja i Isa smo najbliži među ljudima" ukazujući na svoju bliskost sa Isusom. Jedna od Poslanikovih žena se zvala Marija a prilikom čišćenja Kabe od idola Poslanik lično je pokrio rukama slike

Marije i Isusa stavljajući njihove likove pod svoju zaštitu. Sve ovo govori u prilog činjenici da je bliskost Muhammeda i Isusa bila jako velika.

Poznato je da je Muhammed a.s. rekao: "Ja sam poslan kao navjestitelj mojega čeda (sina) Imama Mehdija". Muhammedanski Vilajet završava sa Imamom Mehdiem a.s. Čak štaviše, neke predaje priopćavaju kako će svijet nakon njega postojati još samo 30 godina, iako se katkad spominju i cifre od 400, odnosno 600 godina.

Na spomenuti način u Islamskom "Svetom Križu"(trijadi) je kao što vidimo Muhammed a.s. otac, Mehdi a.s. je sin a Duh Sveti jeste osobina Ismeta, odnosno Bezgriješnosti. Kršćanska vizija kao što znamo predočava Oca, Sina i Duha Svetog. Pronalaženje onog identičnog kroz 2 svjetlosna križa tek treba da se desi. Prema Kur'anskom učenju Kršćani su Muslimanima "oni najbliži", i takav bratski odnos treba negovati i oživljavati.

U arhitektonskom smislu visina Zoserove piramide je jednaka Muhammedovom a.s. životu te na taj se način 12 Apostola i 12 Imama (jer piramida ima 24 stepenice) smiruju pod okriljem Muhammedanske svjetlosti. Slavni iskaz Muhammedov to potvrđuje: "Prvo što je Bog stvorio bila je moja svjetlost". Ova svjetlost se (djelimično) obznanila preko svih Božjih

Poslanika a cjelovito sa Posljednjim. Isus je podignut sa zemlje u 33 - čoj godini života što u zbiru cifara ponovo daje 6 ($3+3=6$) odnosno ukazuje na njegovo savršenstvo kao Božijeg Poslanika a.s. Također, zbir 2 križa daje broj šest ($3+3=6$), Svjetlosno Trojstvo (na način jedinstva) je u znaku Savršenstva (Budućeg).

Prva trojka (u broju Isaovih a.s. godina) predstavlja ezoterizam Kristologije (Otac, Sin i Duh Sveti) dok druga trojka predstavlja ezoterizam Imamologije (Muhammed, Mehdi i Duh Sveti). Kao što znamo, Isus je podignut sa zemlje u 33-čoj godini života i toliko će imati kada ponovo dođe.

Kao što Sunce (kao astronomsko tijelo) neprestalno daje život zemlji i stvorenom svijetu tako i Muhammedansko svjetlo daje život srcima ljudi.

Vidjeli smo da se Sunčeva Svjetlost (u fizičkom svijetu) spušta u obliku trokuta (simbol čega je piramida) a srca Poslanika i članova Kuće su, znamo, također trougaona, dakle bez mogućnosti da satanski podsticaji i uplitanja mogu uticati na njih ili ih čak dodirnuti. Muhammedanska svjetlost je prisutna u svim ljudima i svemu stvorenom, čak i u onom što zovemo neorganski svijet kao i nama još (fizički) nepoznatim svjetovima. U tom smislu Bog priopćava Poslaniku: "Da nije za tebe Ja svijet stvorio ne bih". Jedan Kur'anski ajet kaže kako je "Poslanik u vama" što znači da je dimenzija Muhammedove stvarnosti u svakom ljudskom biću (neki komentatori Kur'ana prevode ove riječi kao "Poslanik među vama", što je netačno). Fizička osobnost Muhammedova a.s. je otišla sa ovog svijeta ali je on kroz batin (iznutarnost) i dalje prisutan. Čak štaviše, on bdije nad svakom dušom premda voli jedino svoje sljedbenike, odnosno spašenu grupu.

Kada govorimo o (u duhu) prisutnoj Muhammedovoj stvarnosti (u svakom čovjeku) riječ je o principu (mogućeg) savršenog čovjeka i ta mogućnost na ovaj ili onaj način prožima sve duše. Muhammedanska svjetlost se pak, očituje na svim razinama Bitka, ovaj put ne kao potencijalnost individualne osobnosti već kao djelatna "sila" svekolikog postojanja. Svjetlo Nebeskog Ahmeda je utkano u svaki atom svih sedam nebesa univerzuma.

Vidjeli smo kako je 6 savršen broj. Vezano za to, Kur'an na nekoliko mjesta (govoreći o stvaranju neba i zemlje) spominje period od šest razdoblja tokom kojih su oni stvoreni. Ovo ima svoje izvanjsko (zahir) i iznutarnje značenje (batin). Pogledajmo u tom smislu ajet 3 sure "Junus" (sura 10, 109 ajeta).

Ajet 3: "Gospodar vaš je Allah koji je nebesa i Zemlju za šest vremenskih razdoblja stvorio, a onda - upravljajući Aršom, svemirom zagospodario. Niko se neće moći zauzimati ni za koga bez dopuštenja Njegova. Eto, to vam je Allah, Gospodar vaš, pa se Njemu klanjajte! Zašto ne razmislite?"

Vrijeme je prema Kur'anskoj koncepciji stvoreno a kako 14 Prečistih prethodi stvaranju vrijeme je "simbol" rasta njihove svjetlosti.

Šest vremenskih razdoblja na način trostrukog svjedočanstva vjere daje broj 18 ($6 \times 3 = 18$), odnosno život Fatime a.s. (umrla sa 18 godina života). Riječ je o 6 razina očitovanja Fatimijske svjetlosti koje se duhovnjaku obznanjaju kroz šerijat, tarikat i hakkikat. Vrijeme u ovom kontekstu ima značenje duhovnog dozrijevanja ili "trudnoće", rađanje duhovnog djeteta.

Redni broj ajeta (3) ukazuje na veliku trijadu:

1. Samo je Allah Bog
2. Muhammed je Božiji Poslanik
3. Ali je Prijatelj Božiji.

Ukoliko nakon 6 etapa stvaranja nebesa i Zemlje stavimo redni broj ajeta (3) dobit ćemo brojeve 6 i 3 a znamo da je život Imama Alija a.s. trajao 63 godine. Već smo istakli kako je taj broj prvobitna visina Džoserove piramide (63 metra). Ukupan broj ajeta sure "Junus" (109) ukazuje na 100 Božijih Lijepih Imena te 9 sfera ($100 + 9 = 109$). Ukoliko pak ajet 3 oduzmemo od ukupnog broja ajeta pomenute sure dobit ćemo broj 106 ($109 - 3 = 106$), odnosno 100 Lijepih Imena i 6 vremenskih razdoblja stvaranja nebesa i Zemlje. Šestica je kao što znamo savršen broj te se radi o savršenstvu spuštanja Božijih Imena.

Ajet 3 odmah na početku naglašava kako je Allah Gospodar (svih ljudi) čime se odriče svojstvo gospodarenja svemu drugom, bilo u zbilji bilo na nivou uzroka. Zatim se kaže kako je Bog "nebesa i Zemlju za šest vremenskih razdoblja stvorio, a onda - upravljajući Aršom svemirom zagospodario..."

Šest razdoblja u Bibliji je predstavljeno kao "6 dana" stvaranja nebesa i Zemlje dok se sedmi dan Bog "odmarao". Islamska koncepcija stvaranja svijetova izbjegava bilo kakvu statičnost nigdje ne pominjući Božiji "odmor". Upravo suprotno, naglašava se kako Ga (prilikom stvaranja) nije "shrvao nikakav umor". Božansko usmjeravanje na kreaciju je stalno i neponovljivo, te je svijet pod neprekidnim uplivom Božijih Imena jer, "svakog časa On se zanima nečim" (Kur'an). Budući da su Božanske mogućnosti neiscrpne tako je neograničeno i djelovanje Njegovih Imena na svijet koji je upravo po tome uvijek nov (što naravno izmiče ljudskoj moći pažnje koja osigurava perceptivni kontinuitet). Ono što se nama čini nepromjenjivim zapravo je u stalnom usavršavanju. Šest razdoblja stvaranja nebesa i Zemlje ukazuje na savršenstvo Božanskog usmjeravanja na pramateriju iz koje su izvedeni likovi svega postojećeg. Riječ je dakle o neponovljivosti stvaranja a ne etapama kronološkog vremena mada i ovo posljednje ima svoje krajnje istine jer su nebo i Zemlja i doista nastali u različitim fazama usavršavanja materije. To je nedvojbeno potvrđeno naučnim činjenicama a Kur'an spominje i Veliki Prasak. Slavni Poslanikov hadis kojeg smo već spomenuli kaže kako je "prvo što je Bog stvorio bila moja svjetlost". U sličnoj nadahnutoj Predaji Bog kaže Muhammedu a.s.: "Da nije za tebe, Ja svjetove stvorio ne bih". Kur'an naglašava kako je sve stvoreno zbog čovjeka i za čovjeka te da je sve ostalo podređeno upravo njemu.

Savršen čovjek je razlog postojanja svijeta, on je njegov stub i bez takvih ljudi se svijet ne bi ni mogao održati. Zbog toga Savršeni Imam postoji u svakom razdoblju i zemlja nikada nije bila bez Dokaza Božijeg na njoj. Vilajet 12 Imama predstavlja stvaranje nebesa i zemlje (u 6 razdoblja vremenskih) i na ovaj način "nebesa" predstavljaju njihovu svjetlosnu bit a "Zemlja" fizički, privremeni obzir postojanja na ovom svijetu. Naravno, njihovo svjetlo je

stvoreno prije bilo čega drugoga a ostalo je stvoreno "po njima" (tj. za njih).

Šest etapa stvaranja nebesa i šest istih stvaranja Zemlje zajedno daju broj 12 (6+6) što, vidjeli smo, ukazuje na 12 Svetih Imama. U ajetu 3 (sure "Junus") se dalje kaže kako je Allah dž.š. "upravljajući Aršom svemirom zagospodario". Poznato je kako su Sveti Imami (tj. njihovi duhovi) stvoreni od najprefinjenije svjetlosti (od svjetlosti Božijeg prijestolja) te Bog "upravljajući Aršom" obistinjuje Imame kao one kojima je povjerena kosmička vlast. Dvanaest svjetala je bilo poredano pored Božijeg Prijestolja prije stvaranja Nebesa i Zemlje te je Božije očitovanje njima (kao prvostvorenim) ustvari "gospodarenje svemirom". U izvanjskom smislu, Božije gospodarenje je postojalo i onda kada nisu postojali nebesa i Zemlja. Zbog ovoga su Imami božanske "energije", njihovo zadovoljstvo je Božije zadovoljstvo, njihova srdžba je Božija srdžba. U preegzistenciji (ezel) je svim stvorenjima očitovan Vilajet Svetih Imama kao univerzalna ljubav koja prožima svako biće. Neki (ljudski duhovi) su odbili taj Vilajet osjećajući odbojnost i mržnju u srcima kako je to jedanput pojasnio Imam Džafer a.s. Pa ipak, naklonost Kući Čistoj je iskonska a budući da je sve stvoreno po njima (i za njihovu ljubav) ta naklonost je u konačnici sudbina svih stvorenja. Poricatelji također ne mogu "umaći" toj ljubavi budući da su u postojanje uvedeni preko njihove svjetlosti. Upravo to je smjerao Imam Ali a.s. rekavši: "Nema nijednog bića a da u konačnici neće osjetiti ljubav prema nama" (Kući Čistoj). Svakako da do takve konačnice duša može proći kroz duge periode patnje u međustanju ili paklu. Iako strasti duše na ovom svijetu tako često pomrače Duh i učine da čovjek zaboravi na svrhu svog života vođen egoizmom i pohlepom, dobrota je u naravi svega stvorenog ono što je primarno. Ovo zato jer je dobrota imanentna Bogu a on je čovjeka stvorio na svojoj slici.

Čak i nepopravljivo zle duše moraju napustiti vlastitu lošu prirodu jednog dana i očistiti se, makar se radilo, kako smo kazali, o patnji u svijetu međustanja ili čak paklenim mukama. Ono što istječe iz Savršenosti Bitka mora jednoga dana i samo postati savršeno. Tačnije, ono je već savršeno budući da je zlo akcident. Prema Kur'anskom učenju pakao je "razbukta

Allahova vatra koja će do srca dopirati". Drugim riječima, radi se o aspektu metafizičke odvojenosti od Izvora, patnji duha koji teži da se vrati Cjelini. No, kako je zemaljski život bio i prošao šansa se ne može vratiti i propuštena prilika samom logikom odvojenosti od Boga nanosi ljudskoj duši veliku patnju. Čovjek će kažnjavati samog sebe, a kako ta kazna neće izlaziti iz okvira apsolutne pravde ona je u suštini egzemplarna ("Toga Dana će čovjek sam protiv sebe svjedočit" - Kur'an).

Vezano za Svete Imame treba napomenuti važnu činjenicu. Naime, uprkos njihovoj uzvišenosti i plemenitosti za vrijeme zaodijevanja u zemaljsko tijelo njihova ljudskost je optrajavala fizički i posve realno. Islamska koncepcija savršenog čovjeka u potpunosti otklanja opasnost zastranjenja koje vodi u pravcu utjelovljenja božanskog u ljudsku put. Zbog toga vizija "bogočovjeka" u Islamu nije nikada postojala. Iako najsavršeniji čovjek Muhammed a.s. je u Kur'anu spomenut kao Poslanik koji "jede, pije i po trgovima hoda". Na drugom mjestu, govoreći o Isusu i Mariji kaže se kako su "oboje hranu jeli". Po učenju Islama ideja utjelovljenja predstavlja nezamislivo bogohuljenje i nastavak ajeta 3 (sure "Junus") to potcrtava riječima: "...Niko se neće moći zauzimati ni za koga bez dopuštenja Njegova...".

Riječ "niko" pravi jasnu razdiobu između svjeta božanskog i svijeta stvorenog stavljajući (sva) stvorenja u podređen položaj naspram Božije volje. Zauzimanje za ljude (še'fat) od strane Poslanika i Imama će (na Sudnjem Danu) naravno postojati, ali u kontekstu blizine Bogu koja će samom prirodom (te blizine) omogućiti da se sa tog položaja zauzimanje (za velike grijешnike) izvrši. Procjena za takvo postupanje je izvan razumske moći običnog čovjeka.

Visoki stepen posredovanja za ljude na Sudnjem Danu će osim članova Poslaničkog Doma i Božijih Poslanika također zadobiti učenjaci, mučenici kao i neke druge kategorije vjernika. Oni će se zauzimati za velike grijешnike iz Muhammedova Ummeta.

Svi će imati mogućnost zauzimanja (še'fat) shodno svom stepenu, odnosno

svojoj bliskosti Bogu Uzvišenom što će i omogućiti zauzeće, kako smo već kazali. Na Sudnjem Danu svi ljudi će se plašiti za sebe, samo će se Muhammed a.s. bojati Boga.

Kraj ajeta 3 (sure "Junus") govori o tome kako je spoznaja Boga spoznaja Božijeg čovjeka. Ajet završava riječima: "...Eto, to vam je Allah, Gospodar vaš, pa se Njemu klanjajte! Zašto ne razmislite?"

Pošto je spoznaja Imama svog vremena spoznaja Allaha to je jedini ispravan način da Ga se spozna. Upravo "to vam je Allah" kako kaže u ajetu, dakle spoznaja Božijih Imena (a što su Imami navlastito) jeste spoznaja Allaha. Imam kao Savršeni čovjek je uporište Božijih Imena i "eto, to vam je Allah", odnosno spoznaja Njega koga se ne može opisati.

Allah dž.š. ne može biti opisan niti određen vremenom, mjestom ili oblikom koji Ga ne obuhvataju, a s druge strane spoznaja Boga bez Božijeg čovjeka biva kretanjem po ivici provalije antropomorfnih i literalističkih fantazmagorija, odnosno onim što bi se u užem smislu (govoreći današnjim jezikom) moglo nazvati "šizofrenijom". Spoznajna kretnja je posve istinita ali ne i rezultat što dovodi do cijepanja duše.

Mogući rascjep je posve realan te u tom smislu valja konstatirati kako su opisi mističnog ludila odviše često stvarni te da u procjenama šizoidnosti nije nikada bilo velikog pretjerivanja koda su u pitanju pseudoduhovnjaci. Riječi koje slijede u ajetu 3 (sure "Junus") ukazuju na Gospodara Vremena ("Gospodar vaš") a to je Imam el-Mehdi a.s. Posve je jasno kako je Allah ujedno i Gospodar svega postojećeg te je ovo razdvajanje (Allah i Gospodar) pokazatelj "jedinstva djelovanja" kada ljudska volja (savršenog čovjeka) biva Božijom Voljom a shodno Kudsi Hadisu koga smo već spominjali i komentirali ("Kad zavolim Svoga roba, Ja bivam njegova ruka, noga, sluh, vid..."). Nema drugog puta za spoznaju Boga osim preko Božijeg čovjeka na Zemlji jer Božija Bit ostaje zauvijek nedosezljiva. Svaki drugačiji put u suštini predstavlja oblik metafizičke idolatrije kada se obožava Tvorac oblikovan maštom. Ova duhovna senzualnost, po svojoj prirodi je snažna

i takva da iz korijena potresa cijelo biće te je neke "mistike" kako smo već kazali, dovela u stanje stvarnog ludila. Jer, bez savršenog čovjeka koji je sam po sebi "ravnoteža" za sve neuređene oblike u duši, individualna težnja ka Bogu biva kako realno opasnom tako i posve neizvjesnom duhovnom avanturom. Ovo naravno važi ukoliko se teži nečemu što bi bilo ponad zakona za fizičko.

Već smo ukazali da neke predaje jasno potcrtavaju kako onaj ko ne spozna Imama svog vremena umire neznabožackom smrću. Znamo da je neznanje zapravo najveći nedostatak tokom života na zemlji. U ovom iskazu kao što vidimo nije upotrijebljen izraz "nevjernik" (ili idolopoklonik, odnosno mnogobožac) jer je posve jasno da vjera u Boga može postojati bez vjere u Imamat. No, takav zapravo nikada ne može imati potpuno i ispravno znanje, ono znanje koje je "svjetlost pomoću koje se kreće među ljudima" (nakon što je bio duhovno mrtav). Upravo zato je upotrijebljena riječ "neznalica" (džahil) jer džahilijet doslovno znači doba neznanja.

Bez Imama kao uporišta Božijih Atributa i Imena neznanje biva kako dominantno tako i neizbježno. A prema poznatom Poslanikovom iskazu čovjek će biti proživljen u onom stanju u kome je umro.

Vjerovanje (u jednog Boga) onoga ko poriče Imamet ostaje očuvano i može čak biti čvrsto i nepokolebljivo ali bez potrebnog znanja koje bi osiguralo tačnu i jedino ispravnu spoznaju Boga (preko Božijeg čovjeka). Stanje u kojemu takav umire je stanje neznanja što znači da će takav biti i proživljen. Ajet 3 (sure "Junus") nastavlja: "... pa se Njemu klanjajte" a što je upravo ovo o čemu smo govorili. Drugim riječima, ispravno Ga spoznajte jer je Uzoriti Poslanik a.s. kazao kako je namaz duhovno uspenje vjernika a uspenje u ezoterijskom smislu je spoznaja Imama svog Vremena. To je vertikalni put ka Bogu za razliku od horizontalnog koji predstavlja zakon za fizičko. Završetak ajeta upućuje na racionalno promišljanje, razum koji obznani i razmatra ljepotu govora svetih Imama ("Zašto ne razmislite?" - kaže kraj ajeta). Upitni oblik rečenice kazuje kako je bit vjere ne samo moguće dosegnuti već i to da je "nadohvat ruke".

Jer, jedan od Svetih Imama je rekao: "Kada bi ljudi razumjeli ljepotu našeg govora zacijelo bi nas slijedili". To je smisao ajeta koji kaže kako Bog objavljuje najljepši govor što u ezoterijskom smislu ima značenje ta'vila, odnosno duhovne hermenautike Knjige od strane Dvanaest Imama. Na drugom mjestu Kur'an govori o onom ko "slijedi ono najljepše u njemu", što također predstavlja Svete Imame a.s.

Božije stvaranje je beskonačno budući da je beskonačan broj Njegovih mogućnosti. Sve što opažamo (a još više ono što izmiče osjetilima) je dinamično, razvija se i ide svom kraju koji je opet početak nečeg novog. Savršenstvo je konačna sudbina svakog ljudskog bića htjelo to ono ili ne. "I da će se Gospodaru svome vratiti" - kaže Kur'an, a vratiti se može samo odsutan, onaj ko je "tu" već bio.

U suri "Razvod Braka" (sura 65, 12 ajeta) ajet 12 kaže: "Allah je sedam nebesa i isto toliko zemalja stvorio, Njegovo naređenje se na sve njih odnosi, a nek znate da je Allah kadar sve i da Allah znanjem Svojim sve obuhvata". Iznutarnje motreno radi se o 7 stupnjeva znanja, odnosno 7 nebesa i 7 zemalja koje sliče našima i posve su nam bliski (snagom simbola) ali potpuno neshvatljivi iskustvenom opažanju. Naš život na (ovoj) zemlji je puka opsjena i u konačnici priprema za život u drugim svjetovima. Broj 7 ukazuje na Božije Savršenstvo, savršenstvo ukazuje na beskonačnost a beskonačnost opet na bezbroj mogućnosti. Iako je vrsta sna ovozemni život je iznimno važan. On je priprema za buduće svjetove i realnosti koje sada ne možemo niti sanjati a vatra metafizičke odvojenosti od Boga je iznutarnjost paklenih muka, onog tereta nedosezljivosti ponovne prilike koja se uzalud priželjkuje ("Žalosti naše, šta smo sve na zemlji propustili" - Kur'an).

Kur'an kaže kako "smo nebo vama najbliže sjajnim zvijezdama okitili", čime se svo materijalno postojanje definira kao (tek) prva razina stvarnosti. Pošto je Imam Ali a.s. rekao kako "su Imami zvijezde" oni su (ezoterijski) nebo najbliže nama jer je Imam okomica svakog bića i ono što je čovjeku najbliže znali to ili ne, htjeli ili ne. Kako (u fizičkom svemiru) postoje i "tamne" zvijezde Imami su u tom smislu svjetlo i putokaz, svačiji raj ili

pakao. Za one koji odbiju njihov Vilajet oni postaju "tamne" zvijezde. U kontekstu Ehli-bejta kao "Nuhove lađe", razmotrit ćemo ajet 22 iz sure "Junus" (sura 10, 109 ajeta).

Ajet 22: "On vam omogućava da kopnom i morem putujete. Pa kad ste u lađama i kad one uz blag povjetarac zaplove s putnicima, te se oni obrađuju tome, naiđe silan vjetar i valovi navale na njih sa svih strana, i oni se uvjere da će nastradati, iskreno se mole Allahu: "Ako nas iz ovoga izbaviš, sigurno ćemo biti zahvalni".

"Lađe" spomenute u ajetu jesu Arke spasa, odnosno 12 Svetih Imama a shodno poznatoj Poslanikovoj a.s. izreci: "Moj Ehli-bejt je kao Nuhova lađa, ko se popne spašen je, ko izostane potopljen je". Da se radi upravo o tome pokazuje razlika broja ajeta (22) te rednog broja sure "Junus" (10), jer $22-10=12$ (Svetih Imama). Također, (svih) 10 stepeni vjere i 12 Imama daju ajet 22 ($10+12=22$). Jer, poznati iskaz Imama Džafera a.s. kaže da vjera ima 10 stepeni.

Na početku ajeta 22 se kaže kako nam je Bog omogućio (spuštanjem Objave) putovanje "kopnom i morem". Upotrijebljeno je vrhovno Božije Ime ("On") koje predstavlja puninu svih 100 Božijih Imena. Iz vrhovnog Božijeg Imena istječu sva druga a znamo kako su Imami stalno ponavljali - "Mi smo Lijepa Allahova Imena". Prema tome, Bog nam omogućava da vjerujući i spoznajući Imame putujemo kopnom i morem gdje se "kopno" odnosi na zakon za fizičko (šerijat) a "more" predstavlja tarikatu, odnosno traženje bisera znanja u moru ezoterijskih značenja Kur'ana. Usvajanje znanja vezano za slovo Zakona odnosno ono izvanjsko odvija se na "kopnu", dakle tvrdom tlu sastavljenom od nepromijenjivih istina, propisa i tradicije. To je put u kome nema promjenjivosti i nepredvidivosti, glavna obaveza je čvrsto držanje za Sveto slovo Knjige i nepopustljivost u toj predanosti. Dakle, istrajnost vezano za glavne osnove vjere i obredoslovlje što ne samo da omogućava spas već je to faktički i jedini mogući put za nastojanja prosječnih ljudi. Ono što je jednom objavljeno traje do Sudnjeg Dana i nema ni potrebe ni svrhe bilo šta mijenjati (u najstrožijem smislu). Putovanje

morem je spomenuto poslije putovanja kopnom jer je ovladavanje znanjem praktičnih zakona za fizičko i uputa u svezi s tim preduvjet putovanju morem koje podrazumijeva spuštanje u Kur'anske dubine kojih prema poznatom Muhammedovom a.s. iskazu ima sedam (od kojih svaka ima do 70 drugih). Riječ je o beskrajnim ezoterijskim dubinama gdje je broj 70 više simboličan nego stvaran.

Osim na početku ajeta 22, "kopno" se dalje ne spominje jer jednom savladan i usvojen, Zakon za fizičko više nije podložan nikakvim promjenama. Svi oni čije srce nije potpuno zdravo i spremno za dubine gnoze trebaju ostati na kopnu. To je mnogo sigurnije nego se spuštati u neizvjesne i opasne dubine gdje se može potonuti i biti potopljen. Šerijat je temelj a nema kuće bez temelja.

Ajet se dakle u nastavku usmjerava na duhovno putovanje pod vođstvom Ehli-bejta ("... pa kad ste u lađama..."). Vidimo da duhovni put pod upravom Kuće Čiste nije spomenut specifično već uopšteno (pa kad ste ... vi) jer je tarikatskih puteva više što sukladira različitim sklonostima i stanjima putnika. No, svi putevi vode do Imama Alija koji je pročelnik svih duhovnih redova i svaki učitelj (šejh) se na jednom visokom stupnju vlastite (hakkikatske) zbilje mora odrediti prema njemu. U daljem tekstu ćemo vidjeti kako se dijelovi ajeta 22 odnose upravo na duhovne putnike nepotpune inicijacije. Riječ je o duhovnjacima koji dosežu do Prava Kuće ("pa kad ste u lađama") ali ne spoznaju Svete Imame u stanju njihove čiste svjetlosti. Već smo istakli kako se "kopno" u daljem nastavku ajeta 22 (sure "Junus") potpuno izostavlja jer je riječ o općenitoj svijesti kod koje obzir egzoterijskog razumijevanja vjere jeste maksimum spoznaje. Tvrda zemlja egzoterijskog je sigurno mjesto gdje nema opasnosti od potapanja. Najveći broj vjernika (svih vjera) zauvijek ostaje na kopnu bukvalnog tumačenja Knjige čvrsto vezani za doslovno značenje. Njihovo vjersko znanje (maksimalno) obuhvata razradu fikh -a, različitih propisa izvanjskog.

Tu ne postoje izazovi i opasnosti koji se kriju u nepreglednim dubinama Kur'ana. Svako spuštanje u dubine nosi sa sobom tamu i nepregledno carst-

vo gnostičke usamljenosti. Zbog toga se ostatak ajeta u cjelini usmjerava na "more" odnosno duhovno putovanje za sve one koji su za njega manje ili više sposobni. Lađa Ehli-bejta je otisnuta i nepovratno je napustila kopno zakona za fizičko. Obredoslovlje, običajno pravo i uobičajene norme vjerskog ponašanja su ostavljeni na "kopnu" te u tom smislu ne postoji opasnost "potapanja" mada je naravno i u okviru zakona za fizičko kršenje usvojenih pravila ponašanja uvijek moguće čak i od strane naprednih duhovnjaka. "A od kazne Gospodara tvoga niko siguran nije" - upozorava Kur'an potcrtavajući griješnu prirodu čovjekovu koja sama po sebi bez uplitanja Božije Milosti nikada ne može dosegnuti zbiljsko savršenstvo. Na kraju krajeva "svi će do njega (pakla) doći. Gospodar tvoj se tako obavezao" - Kur'an. Jer, svi su ljudi grijешnici.

Ajet 22 nastavlja: "...pa kad ste u lađama i kad one uz blag povjetarac zaplove" čime se direktno ukazuje na one koji su se uspjeli na lađu Ehli-bejta, odnosno Arku neporočnih. Sam proces ili čin "uspinjanja" na lađu nije opisan te se to odnosi na duhovnu prirodu svakog putnika. Ovim počinje plovidba morem znanja, spuštanje u ezoterijske dubine Kur'ana. Tu svako zahvata vodu znanja shodno svojim mogućnostima.

Iza toga ajet pravi jasnu razdiobu između sadašnjeg vremena ("pa kad ste u lađama") i budućeg ("i kad one uz blag povjetarac zaplove s putnicima"). Ajet ne kaže - "zaplove s vama" već s putnicima, dakle različitim kategorijama duhovnjaka kada jedni druge nisu dužni upoznati. S druge strane, neki duhovnjaci se upoznaju i druže a da se nikada nisu ni vidjeli u fizičkom svijetu.

Duhovni tragatelji koji su uspjeli da se domognu lađe spasa (odnosno jedne od 12) suočavaju se sa početkom plovidbe koja teče "uz blag povjetarac". Drugacije ne može ni biti jer po hadisu "blagost ukrasi svaku stvar" a znanje je izgubljeno blago muslimana.

"Povjetarac" predstavlja početničko oduševljenje iskušenika dok "blagost" (tog povjetarca) jeste specifična duhovna pedagogija postepenog uvođenja

u tajne Puta (sejr - ul - suluk). Ukazujući na početnu fazu kontrolirane inicijacije Poslanik je rekao: "Tvoja duša ti je jahalica pa budi joj blag". Ovo stanje treba preoblikovati u više stupnjeve puta, duše nadahnute, zadovoljne i smirene. No, to naravno nije uvijek moguće te se inicijant zahvaćen stanjem primarne ekspanzije svijesti nerijetko vraća unazad. Nemali broj Islamski obučeni putnika zastaje na putu odustajući od spoznaje duhovnih istina. Na tu opasnost ukazuje nastavak ajeta "... naiđe silan vjetar i valovi navale sa svih strana...". "Silan vjetar" je opasnost "iznad" a "valovi" opasnost "ispod", dakle i vertikalno i horizontalno.

Naglašeno je dakle kako se brojne opasnosti kriju iza početničkog oduševljenja još uvijek nezrelog duhovnjaka. Riječ "naiđe" ukazuje kako na iznenadnost tako i na očekivano pojavljivanje još uvijek nepokorenih težnji duše koja naginje zlu manje ili više te je očito da je riječ o mysticima koji još uvijek nisu napustili poprište duhovne borbe, odnosno onima koji nisu pobijedili u Velikom Svetom Ratu (protiv sebe). Prekaljeni i učvršćeni pregaoci ne mogu biti pomjereni iz vlastitog duhovnog usredištenja, vjetar i valovi ovoga svijeta ne dotiču više njihovo biće.

"Silan vjetar" ukazuje na nepotpunu inicijaciju duhovnog tragaoca baš kao i valovi koji "navale sa svih strana". Kao što u fizičkom svijetu vjetar lomi jarbol broda i tako ga potapa tako se i vjetar pogrešnog uspinjanja obrušava na mjesto vertikalne usredištenosti putnika prijeteći tako samoj lađi. Nakon toga, dakle nakon stanja u kojemu je vjera slomljenog jarbola valovi navaljuju sa svih strana. Imam Džafer a.s. je jednom prilikom rekao: "Vjera ima 10 stepeni koji se poput stepenica uzdižu jedan ponad drugog. Kada vidiš nekog ispod sebe nježno ga privuci i nemoj ga opteretiti onim što ne može nositi inače će ga slomiti". Jarbol duhovnog puta dakle ima deset stepeni. Zastoj na bilo kojoj postaji rezultira "silnim vjetrom" koji obara jedra.

Ovim hadisom je dakle pojašnjen pedagoški obzir vezano za početnike a "nježno privlačenje" je kako teško ostvarivo tako i rizično pa obično dolazi do preopterećenja kada jarbol lađe biva nepovratno uništen mračnim i

tegobnim težnjama duše ("vjetar"). Upravo ovaj "silan vjetar" ukazuje na gibanja unutar duše odnosno takvu neuravnoteženost duhovnih snaga koja predstavlja gubitak spiritalne virilnosti usljed čega je nemoguće ostvariti vertikalnu postojanost koja bi osigurala Pravi Put. Bez jedara brod pluta na otvorenom moru i tada valovi navaljuju sa svih strana.

Jarbol lađe je pao i prvobitni "blag povjetarac" (irrade) se pretvorio u "silan vjetar" sa kojim se duhovni putnik više ne može nositi. Primarni zanos je duhovnog putnika odveo previše daleko i on nije više u stanju izboriti se sa probuđenim snagama unutar sebe, snagama koje dovode do opasne nagnutosti broda vjere.

Nakon gubitka vertikalne usredištenosti na lađi Ehli-bejta valovi ezoterijskih dubina Knjige navaljuju sa svih strana prijeteci da potope i sami brod zajedno sa putnicima. Kur'an kaže kako šejtan čovjeku prilazi sdesna, slijeva, sprijeda i straga, dakle sa svih strana potpomažući talasanje vjernikove lađe. Satanska nadahnuća se dakle javljaju analogno valovima koji dolaze sa svih strana prijeteci da horizontalnim utjecajima rasprše i unište i same postulate vjere. Sama lađa je još uvijek cijela i netaknuta, no smjer puta se drastično ugrožava.

Vezano za prilaženje sa svih strana treba naglasiti kako se radi o maneви šejtanu (u ovom kontekstu), drugim riječima duhovnom satanizmu koji je uvijek tako blizak svima koji pate od nepotpune inicijacije. Ipak, "On šalje" vjetrove kao prethodnicu milosti Svoje što daje priliku svima.

Iako upoznat sa Poslanikovom porodicom Salik pluta morem dosegnutog znanja bez jarbola odnosno vertikalne potpunosti, izložen navalama ezoteričnih talasa koji ga prekrivaju ali koje on više ne može sublimno i smisleno racionalizirati. Znanje se više ne može uvećati i prvobitna oduševljenost putovanjem je postala prepreka. Iako na lađi Ehli-bejta, putnika karakterizira nepotpuna inicijacija, on ne uspijeva spoznati Svete Imame u stanju njihove čiste svjetlosti. Ko god ih ne spozna na taj način izložen je mogućem povratku unazad. Kako šejtan prilazi sa 4 strane (a 4

su i postulata vjere) on svakoj strani duhovnjakovog srca prilazi različito. Kao što znamo, 4 postulata vjere su: Vjera u Boga, Poslanstvo, Imamet i Drugi Svijet.

1. Vjera u Boga - Šejtan prilazi sa desne strane ne bi li odvratio čovjeka od onog najvažnijeg, odnosno monoteističke svjesnosti koja je osnov svakog dobra. Desna strana je anđeoska gledano iz ugla čovjeka kao mikrokosmosa koji odražava njegove djelatne sile. Ukoliko satansko približavanje s te strane poluči uspjeh ostatak puta mu je olakšan.

2. Vjera u Poslanstvo - Šejtan prilazi sa lijeve strane koja je prirodno "njegova". Nadahnuća se vezuju za osporavanje Poslanstva dostavljenog čovjeku.

3. Vjera u Imamat - Šejtanska nadahnuća dolaze sprijeda. Lice je prednja strana čovjekova a znamo da je metafizički gledano Imam Lice Božije okrenuto ljudima, ono Lice "osim kojeg će sve propasti". Satanski upliv nastoji zbuniti duhovnjaka vezano za iznutarnji smisao Objave.

4. Vjera u Onaj svijet - Šejtansko uplitanje dolazi straga kao što je i onaj svijet "za leđima" čovjekovim sve dok on živi na ovom svijetu. Uz to, grob sahranjene osobe je uvijek iza leđa onih koji su ga ukopali jer nakon sahrane odlaze i ostavljaju umrlog iza svojih leđa. Sotonska došaptavanja nastoje negirati svijet izvan materijalnog postojanja.

Vidimo dakle, kako silan vjetar i valovi koji navaljuju sa svih strana imaju satansku podršku sa svake od njih što putnika dovodi u stanje postepenog očajanja nakon čega se javljaju iskrenost i kajanje kao što to kaže kraj ajeta 22 (sura "Junus"), "...i oni se uvjere da će nastradati iskreno se mole Allahu: "Ako nas iz ovoga izbaviš, sigurno ćemo biti zahvalni". Moguće izbačivanje dolazi upravo odakle i opasnost jer "da su se pridržavali imali bi šta da jedu i iznad i ispod svojih nogu", kaže Kur'an ukazujući na manevar koji su kako "gore" tako i "dole".

Ovdje se dakle, radi o pokušaju uspostavljanja izgubljene ravnoteže, a stanje

nastale neravnoteže je gotovo blisko potpunom duhovnom stradanju. Nepotpuna inicijacija uzrokuje "silan vjetar", odnosno gubitak spiritualne virilnosti što ruši vertikalnu dimenziju, sami jarbol vjere. S druge strane navaljuju valovi ezoterijskog i to sa svih strana te se u moru zatalasanog znanja putnici gube i uviđaju kako će nastradati usljed prevelikog zalagaja kojega su namjeravali brzo progutati. Kako je lađa Ehli-bejta već daleko od kopna putnicima preostaje dova koja je "srž ibadeta" - prema Poslanikovim riječima kao što je i jarbol "srž" lađe.

U pitanju su obziri ezoterijskog sa kojima se vjernici nikada ne bi suočili da su ostali na kopnu doslovnog, izvanjskog oblika religije. Odvaživši se zaploviti morem ezoterijskog oni su prisiljeni suočiti se sa svim dubinama koje iznutarnost otkriva a to nije ni lako ni jednostavno. Duhovni put nije za svakog čovjeka niti je prosječan pojedinac dužan poduzimati Veliki Sveti Rat (protiv sebe). Potapanje lađe Ehli-bejta se u ajetu ne spominje jer ono nije niti moguće. I "silan vjetar" i "valovi koji navaljuju" prijete samo putnicima ali ne i lađi. Imamologija po prirodi stvari ostaje cjelovita, čista i nedotaknuta.

Četrnaest Arki Spasa će primati duhovne putnike na palubu sve do Dana Suda, jer "smiju Ga dotaknuti samo oni koji su čisti" - kaže Kur'an. Suočeni sa opasnim dubinama Knjige te nesređenošću još nesavladanih duševnih težnji djelimično inicirani duhovnjaci nastoje popraviti svoje stanje stupanjem na postaju iskrenosti ("Iskreno se mole Allahu") a što je vrsta pokajanja zbog propuštenog. Kako je prema hadisu dova "srž ibadeta" tako je i iskrenost srž odnosno iznova uspravljeni jarbol na lađi Ehli-bejta a.s. Mistik ponovo uspravlja pokidana jedra svojih stanja (hal) na jarbolu vjere. "Ako nas iz ovoga izbaviš, sigurno ćemo biti zahvalni" kaže kraj ajeta. Izbavljenje se ovdje pripisuje (samo) Bogu a uzroci se ne spominju niti relativno. Ovim se oni vraćaju Njemu.

Vjetar i valovi se direktno ne spominju već je upotrijebljena neodređena zamjenica ("ovoga"). Ta riječ je bremenita mogućim značenjima jer putnik baca "pogled unazad".

Ovo zato jer su spomenute pometnje na duhovnom putu strogo individualne, odnosno putnik se s njima suočava na razini vlastitog stepena (mekam) duhovnog uspenja, onog stepena koji je samo njemu svojstven i kao takav neponovljiv unutar jedne od 7 etapa putovanja duše. Kur'an kaže kako je "malo zahvalnih među robovima Mojim". Zahvalnost je teška i dio je "teške i otežane stvari", tj. Vilajeta 12 Imama. Ovo znači da ponovni pronalazak izgubljenog stepena (nakon mnoštva oluja u moru ezoterijskog) pripada isključivo manjini. Na ovaj način duhovnjaci uspostavljaju (bar djelimično) izgubljenu ravnotežu. Vežući se direktno za Allaha oni su pokidali uzroke u svijetu oblika, te Mu se na taj način vraćaju.

Ljudi potpune spoznaje, Imami i oni koje oni privuku na razinu poput njihove (ili posve bliske njihovoj) jesu znalci. Riječ je o potpunim mudracima koji su objedinili zahir (vanjsko) i batin (unutarnje). Jedna do dvije trećine Kur'ana se odnosi na Svete Imame koji su Savršeni Mudraci a ovdje ćemo razmotriti neke ajete iz sure "Milostivi" (sura 55, 78 ajeta). Najprije valja naglasiti kako i zbir i razlika (rednog broja te ukupnog broja ajeta ove sure) ukazuju na Isusa (Isa - a.s.). Naime, zbir 2 broja je broj 133 ($78+55=133$) što predstavlja 100 Lijepih Božjih Imena te broj Isaovih godina u času kad je dignut sa zemlje. Jer, $100+33=133$. Razlika je broj 23 ($78-55=23$), a toliko puta je riječ "Isa" spomenuta u Kur'anu. Ovo iznova naznačava (buduće) jadinstvo Kristologije i Imamologije u Zlatnom Dobu jer neki ajeti sure "Milostivi" govore upravo o tome. Opštepoznato je da će Isa a.s. ponovo doći zajedno sa Imamom Mehdiem a.s. kada se on obznani iz Svijeta Skrivenosti. Ajet 11: "na njoj ima voća i palmi sa plodom u čaškama".

Izvanjski gledano, misli se na zemlju ("na njoj"). Imama Alija su nazvali Ebu Turab (otac zemlje) jer bijaše ponizan i pokoran kao prašina.

Zemlja je dakle (ezoterijski) mjesto očitovanja Imameta i na njoj uvijek postoji Savršen Čovjek koji je uporište Božijih Atributa i Imena, čvrst i nepokretan poput zemlje. On je njen održavatelj. "Voće" predstavlja Vilajet 12 Imama dok su "palme" jedanaestorica Imama navlastito (redni broj ajeta, broj 11 to potvrđuje). I kao što je voće korisno, kada je zrelo tako i drvo

Vilajeta Svetih Imama daje plodove "u svako doba koje Gospodar njegov odredi". Naravno, "doba" ne predstavlja godišnje izmjene u svijetu prirode već "čas" Imama, njegovo vladanje kreacijom, i to je doba koje Gospodar njegov odredi (kader).

Muhammed a.s. je rekao: "Ima jedno drvo koje sliči muslimanu a to je palma". Kako je kao što vidimo musliman uspoređen sa palmom (a redni broj ajeta je 11) to ukazuje na 11 savršenih muslimana, tj. Svetih Imama. "Voće", tj. drvo Vilajeta Imama je spomenuto prvo što ih određuje kao vjernike dok palma govori o njihovom svjedočenju vjere.

"Plod u čaškama" jeste Dvanaesti Imam koji je plod prethodne Jedanaestorice Imama. Dakle plod 11 palmi (Svetih Imama) je Imam el-Mehdi i zato je upotrijebljena jednina (sa plodom) dok su "čашke" spomenute u množini. Pošto je palma musliman Mehdi a.s. je plod sa urođenim znanjem i bezgriješnošću. I kao što su čашke zaštita za plod tako je i Okultacija Imama Mehdiya zaštita za njega. "Čашka" štiti plod od vanjskih uticaja i povreda te mogućih napasnika.

Kako su okultacije dvije (mala a zatim velika koja traje i danas) "čашke" su, kako smo kazali, spomenute u množini. Kao pečat Muhammedanskog Vilajeta Imam Mehdi je plod cijelog pleroma od 12 Svjetlosnih Osoba. Jer, Sveti Duh (Ismet) nakon smrti jednog Imama prelazi u drugog, narednog. On zatvara povijest i najavljuje kraj vremena, te se zato Mehdiya oslovljava kao "Gospodar Vremena".

Ajet 12 sure "Milostivi" glasi: "i žita sa lišćem i miomirisna cvijeća".

Redni broj ajeta (12) vidimo, ukazuje na Imama Mehdiya koji je ovdje predstavljen simbolom "žita" a njegova prečista majka h. Narcisa simbolom "lišća". Žito je građivni materijal hljeba odnosno mudrosti a različiti oblici žita jesu razni nivoi očitovanja Imama Mehdiya koji je duhovno ono što je hljeb za ljudski rod u fizičkom svijetu. Iz svijeta Okultacije on hrani sljedbenike istinama i suštinama, te upravlja nevidljivim ezoterijskim hi-

jerarhijama. "Lišće" ukazuje na djevičansku prirodu svete Narcise, majke Imama Mehdiya a.s.

Nakon što su okusili plod sa rajskog drveta zabranjenog znanja, odnosno nakon što su se približili stablu Ehli-bejta, Adem a.s. i h. Hava, njegova žena su se počeli pokrivati lišćem džennetskim. Oni nisu kažnjeni zato jer su jeli sa zabranjenog stabla i u tom pogledu Kur'an je jasan "...jedite odakle god želite samo se ovom stablu ne približujte...". Zabranjeno je dakle približavanje stablu Kuće Čiste, dodir sa onim duhovnim rodoslovom koji Imama Mehdiya određuje kao onog sa kojim će se (tek tada) očitovati tajna Vilajeta 12 Imama. Adem je želio dotaknuti cjelinu Vilajeta 12 Imama koja se ima očitovati tek sa Mehdijem.

Na ovaj način treba motriti "lišće" iz ajeta 12, riječ je o jednoj svetoj spolnosti koja izvire iz preegzistentnog Ugovora s Bogom i sa kojom činjenice izvanjske povijesti nisu ni u kakvoj vezi. Ljubav u Narcisinom srcu se razvila prije nego je vidjela svog muža na ovom svijetu.

Znamo da su Članovi Kuće (Muhammed, Fatima i 12 Imama) stvoreni prije bilo čega. Nakon pokajanja Adem je poučen njihovim Imenima ("i Gospodar njegov pouči Adema Imenima") te se on pokajao i povratio Bogu. Vezano za aspekt svete spolnosti treba naglasiti kako Svete Imame njihove prečiste majke rađaju iz svojih bokova a ne na način kako je to uobičajeno (kod ostalih žena). Riječ je o prefinjenoj fiziologiji svjetlosnog tijela koja se tako začudno prepliće sa svijetom materije i fizičkih oblika. Sami "događaj" je nemoguće opisati jer svjedoci tog čina po prirodi stvari ne postoje.

O nadnaravnom rođenju 12 Imama a.s. govori ajet 16 sure "Padanje Ničice" (sura 32, 30 ajeta). Naglasimo kako je od 14 svjetlosnih sedždi u Kur'anu (tj. 14 ajeta prilikom čijeg učenja smo dužni napraviti sedždu) u kontekstu ovakvog poretka, ajet 15 prvi ajet iz Svjetlosnog Svijeta Masum - a odnosno prva svjetlosna sedžda (o ovome više pogledati u knjizi "Kapije Čistih" od istog autora). Dakle, ajetu 16 prethodi ajet svjetlosne sedžde Fatime a.s., ajet 15. Sada ćemo razmotriti ta 2 ajeta.

Ajet 15: "U Naše riječi vjeruju samo oni koji, kada se njima opomenu, licem na tle padaju, i koji Gospodara svoga veličaju i koji se ne ohole".

Ajet 16: "Bokovi njihovi se postelja lišavaju i oni se Gospodaru svome iz straha i želje klanjaju, a dio onoga što im Mi dajemo udjeljuju".

Kao što vidimo, u ajetu 16 su spomenuti bokovi. Riječ je o bokovima prečistih majki Dvanaestorice Imama koje se lišavaju svoje zemaljske prirode i rađanja koje bi se odvijalo biološki u fizičkom svijetu. Sveti Imami su svjetlosti stvorene od najprefinjenije svjetlosti Božanskog prijestolja te kao takvi lišeni "postelje" (odnosno rađanja koje bi bilo plod bračnog odnosa). Prirodni tok stvari postoji ali je "izmještan" sa fiziologijom suprotnog, svjetlosnog tijela.

Naravno, njihova zemaljska priroda je posve realna. Međutim, oni su Bezgriješni te kao takvi lišeni mogućnosti bilo kakve pogreške, velike ili male.

Na ovaj način i njihovo rođenje biva drugačijim u odnosu na ostale ljude. Vezano za njihovu potpunu pokornost Bogu spomenuti su strah i želja. Kada govori o spašenim (džennetskim) ljudima Kur'an kaže kako se "ničega neće bojati i ni za čim tugovati". Na drugom mjestu u Svetoj Knjizi piše: "... i neka se ničega ne boje i ni za čim ne tuguju Allahovi štićenici". Strah i želja bogougodnika vezana je isključivo za Allaha dž.š., tj. odnos prema Njemu.

Tuga se vezuje za neispunjenu želju te su dakle strah i tuga identični strahu i želji iz ajeta 16 sure "Padanje ničice" što znači da je riječ o rajskim osobama. Oni udjeljuju sve a prije svega znanje i to "dio onoga što im Mi dajemo" kako to kaže na kraju ajeta 16. Cjelinu znanja Svetih Imama prosječna svijest ne bi mogla obuhvatiti te se daje "dio" (po dio) shodno mogućnostima primatelja. Imami su poučeni direktno od Boga i odgajani posebnom Božanskom Mudrošću što ih odvaja od svih ljudi.

Na ajet 15 ćemo se vratiti, a sada pogledajmo ajet 17 sure "Padanje ničice".

Ajet 17: "I niko ne zna kakve ih, kao nagrada za ono što su činili, skrivene radosti čekaju".

Razlika između ukupnog broja ajeta sure "Padanje ničice" (30) i ajeta 16 (o bokovima lišenim postelja) ukazuje na 14 Prečistih. Jer, $30-16=14$. Naravno, izvanjski obzir ajeta 16 govori o noćnom namazu te sljedstveno tome vlastitom uskraćivanju sna, odnosno lišavanju od postelja. Taj obzir ajeta je jasan i nije tema ovog razmatranja. Četrnaest Bezgriješnih (Muhammed, Fatima i 12 Imama) jesu oni koji su rođeni iz "bokova" svojih majki te je njihovo rađanje lišeno "postelje", odnosno zakona koji vladaju u fizičkom svijetu. Uzgred napomenimo kako svako dijete u utrobi svoje majke posjeduje "posteljicu" no u slučaju Svetih Imama radi se o fiziologiji svjetlosnog tijela. Sami "opis" takvog nadnaravnog rođenja je dakako nemoguć jer ne pripada ovome svijetu. Čak štaviše, i sama plemenita Hakima (tetka Imama Askerija a.s.) je u času rađanja Imama Mehdija a.s. vidjela njegovu majku zaklonjenu jednim svjetlosnim zastorom. Ako ovo važi čak i za članove Kuće Čiste šta tek reći o drugima kojima je ovakav način rađanja čovjeka posve nezamisliv. Zbog toga je jasno kako rađanje Svetih Imama iz bokova njihovih čistih majki zauvijek ostaje tajna, ona ostaje zakrivenost iz svijeta međustanja koje je po prirodi stvari nedosezljivo. Stoga, niti ne postoje materijalni tragovi u pisanoj povijesti vezano za rođenje 12 Imama.

Ajet 17 (o skrivenim radostima) svojim rednim brojem ukazuje na vlast Imama Mehdija (općepoznato je da će vladati 17 godina). Obje brojke, 1 i 7 imaju svoja ezoterijska značenja koja nadilaze bilo kakvu vlast hronološkog vremena.

Egzoterijski, ajet 17 govori o džennetskim nasladama bogougodnika koji su se posvetili molitvi i noćnom bdijenju. To su radosti koje su posljedica pozitivnih ovosvjetskih djelovanja za života na ovom svijetu.

Ezoterijski motreno, riječ je o skrivenosti Imama Mehdija a.s., i to o obje skrivenosti, maloj i velikoj. Dan obznane Imama Mehdija se često naziva "radost".

U brojnim predajama ja rečeno kako će ljudi biti kušani skrivenošću Imama Mehdiya a kako je prema hadisu "dan kušnje za vjernika dan radosti" dvije skrivenosti Imama jesu "skrivena radosti" (iz ajeta 17). "Nagrada" spomenuta u ajetu jeste ljubav prema Ehli-bejtu jer ajet kaže: "... ne tražim za ovo od vas nikakvu nagradu osim ljubavi prema rodbini...". Predajom je pojašnjeno da su "rodbina" Ali, Fatima, Hasan i Husein a.s. To je bio Poslanikov odgovor na pitanje ko je rodbina koju smo dužni voljeti.

Ukoliko od rednog broja sure "Padanje ničice" (32) oduzmemo ajet 17 dobit ćemo broj 15 ($32-17=15$), a to je ajet svjetlosne sedžde Fatime a.s. (u istoj suri) stoga što je ona majka Svetih Imama a.s. Uz to, Imam Mehdi a.s. je rođen 15 - tog Šabana 255 godine poslije Hidžre te je dakle broj 15 datum njegova rođenja (naglasili smo kako je ova tema detaljnije obrađena u knjizi "Kapije Čistih" od istog autora).

Sada ćemo se vratiti ajetu 15 koji predstavlja svjetlosnu sedždu Fatime a.s. odnosno prvu sedždu iz svjetlosnog svijeta Masuma. Znamo da je ajeta prilikom čijeg čitanja smo dužni napraviti sedždu u Kur'anu 14, dakle koliko i Bezgriješnika. Po jedan "ajet sedžde" se odnosi na svakog od 14 Bezgriješnih.

Ajet 15 (sura "Padanje ničice") glasi: "U naše riječi vjeruju samo oni koji kad se njima opomenu, licem na tle padaju i koji Gospodara svoga veličaju i hvale i koji se ne ohole".

Redni broj sure "Padanje ničice" (32), ukupan broj ajeta (30), te ajet Fatimine a.s. sedžde (15) u zbiru cifara ukazuju na 14 Bezgriješnika. Jer, $3+2+3+0+1+5=14$. Ukoliko se pak saberu redni broj sure (32) te ukupan broj ajeta (30) dobit će se Muhammedov a.s. život. Jer $32+30=62$, znamo da je Poslanik preselio na bolji svijet sa 62 godine života. Pošto je Fatima Muhammedova kćer ajet 15 je tačno na polovini sure (sura 32 a 30 ajeta), u smislu broja ajeta ($15+15=30$).

Na početku ajeta Bog Uzvišeni naglašava vjerovanje u "Njegove riječi". Nije

spomenuta vjera u Boga ili Poslanstvo, nije spomenut ni Kur'an. Izvanjski gledano, naravno da je riječ o Kur'anu koji je Riječ Božija. No, iznutarnje motreno, riječ je o Svetim Imamima u stanju Čiste Riječi, dakle o njihovoj primordijalnoj ulozi kao osnovice i prethodnice svih svijetova.

Upravo zbog toga Bog (u nastavku ajeta) kaže kako se tim riječima opominje odnosno ukazuje na njihov uzvišeni položaj. Oni su "mudra opomena" iz ajeta 12 sure "Ja'sin".

"Samo oni" (vjernici) koji spoznaju Svete Imame u stanju čiste svjetlosti "licem na tle padaju". Egzoterijski, riječ je o namazu (salat) koji pored ostalog sadrži i sedžde, odnosno "padanje licem na tle". No, u ovom kontekstu, riječ je o Imamu kao Licu Božijem kojega se kao takvog spoznaje padanjem na tle, odnosno samjerljivošću vlastite duše sa Imamovom koja je "duša svih duša". Zbog toga se u predajama naglašava kako su sljedbenici Svetih Imama stvoreni od tračaka njihove svjetlosti. Jedna predaja kaže kako je "vjernik ogledalo vjerniku" a besprijeckorno čista ogledala su Imami navlastito. Nakon toga su (u ajetu 15) spomenute 3 vrline:

1. Koji Gospodara svoga veličaju
2. Koji Ga hvale
3. Koji se ne ohole.

Vezano za veličinu Kur'an kaže: "A ko želi veličinu, pa sva veličina je u Allaha". Ovo znači da u Bitku i ne postoji ništa osim Njega, što je prvi svjetlosni stupanj spoznaje Svetih Imama a.s. u stanju njihove čiste svjetlosti. Nakon toga se spominje hvaljenje. Muhammed a.s. (Ahmed) je hvaljenik, hvalitelj, onaj koji Boga hvali i veliča. Kako je Muhammedanska svjetlost ono prvostvoreno ovo predstavlja drugi svjetlosni stupanj spoznaje 12 Imama u stanju njihove čiste svjetlosti.

Kao treće je rečeno da su to oni "koji se ne ohole". Ajet 18 u suri "Lukman" (sura 31, 34 ajeta) kaže: "I, iz oholosti, ne okreći od ljudi lice svoje i ne idi zemljom nadmeno, jer Allah ne voli ni gordog ni hvalisavog".

Kako je praksa Ehli-bejta da se Kur'an tumači samim Kur'anom (jer jedni dijelovi Knjige podržavaju druge) ovaj ajet pojašnjava ko su oni "koji se ne ohole". To su oni koji ne okreću lice svoje od Lica Božijeg odnosno oni koji ne okreću glavu od (savršenih) ljudi a to su Sveti Imami a.s. Imami nikada nisu bili rivali nekoj ovosvjetskoj vlasti i njihova vlast je kosmička, odnosno vlast nad kreacijom. Ovo predstavlja Treći Svjetlosni Stupanj Spoznaje 12 Imama u stanju njihove Čiste Svjetlosti.

Vraćamo se na drugi dio ajeta 12 sure "Milostivi". Nastavak ajeta, vidjeli smo, kaže: "i žita sa lišćem i miomirisna cvijeća". Žito sa lišćem smo (u tumačenju) već dotakli te još preostaje miomirisno cvijeće. Poznato je da su h. Narcisu zvali Susan i Rejhana što su imena cvijeća. Riječ "Rejhana" se može rastaviti na dvije - Rej i Hana. Poslanik a.s. je rekao: "U džennetu imaju jedna vrata koja gasu žed. Na ta vrata (koja se zovu Rejjan) će ući samo postači". Riječ "han" pak ukazuje na hanikkah, odnosno tekiju. U jednoj predaji se kaže: "Neka ti jezik uvijek bude vlažan od spominjanja Allaha". U ovom smislu ime Rejhana bi značilo gašenje žeđi onih koji spominju Boga što je upravo bila odlika Svete Narcise jer je žeđ (kako za materijalnim tako i duhovnim) upravo ona utažila, pružavši do kraja života potporu sljedbenicima Ehli-bejta. Kod nje su nalazili spas i utočište. Govoreći jedanput o djeci i onome što možemo očekivati od njih Poslanik je rekao: "Prvih 7 godina sin ti je miomirisni cvijet, narednih 7 godina je tvoj sluga. Poslije toga ti je neprijatelj ili prijatelj". Vidimo dakle da je sin prvih 7 godina života miomirisni cvijet a kako Kur'an kaže da nas sinovima pomaže cvijet ovdje ima značenje Pomoći. To je pomoć Ehli-bejta odnosno Kuće Čiste jer oni su pomagači i Vodiči. U tom smislu ćemo razmotriti još jedan poznati Muhammedov a.s. iskaz. Kako se prenosi on je rekao: "Od vašeg svijeta je učinjeno da zavolim miomirisu i žene a radost moga oka je u namazu". Vidimo kako su mirisi stavljeni na prvo mjesto. Ovdje nas svakako prije svega zanimaju mirisi duše jer je rečeno: "Duše su kao mobilizirana vojska. Koje se prepoznaju združene, koje se ne upoznaju razilaze se". I još - "Duše se prepoznaju po mirisima".

Mirisi cvijeća jesu prepoznavanja različitosti ljudi u bašti ovoga svijeta. A

kako su sljedbenici Svetih Imama stvoreni od tračaka njihove svjetlosti svi oni zajedno sačinjavaju buket miomirisna cvijeća a što je Vilajet Svetih Imama a.s.

Pređimo na ajet 17 sure "Milostivi". Taj ajet kaže: "Gospodara dva Istoka i dva Zapada".

Redni broj ajeta (17) ukazuje na vlast Imama Mehdijs a.s. Tek tada će se fizički Istok (duše) ujediniti sa ezoterijskim Istokom baš kao što će se fizički Zapad (duše) ujediniti sa ezoterijskim Zapadom. Neki tumači isključivo izvanjskog tumačenja Kur'ana su bili zbunjeni pred ovim činjenicama znajući samo za geografski pojam Istoka i Zapada. Naravno, jedan Istok i jedan Zapad (egzoterijski) upravo to i znače. No, iznutarnje, riječ je o posve nečem drugom. Vidimo kako u ajetu Sjever i Jug nisu spomenuti, te se dakle radi o izlasku i zalasku Sunca a što se (geografski) vezuje za Istok (gdje Sunce izlazi) te Zapad (gdje Sunce zalazi). Kako predaja kaže da će se prije Sudnjeg Dana "Sunce roditi sa Zapada" zemaljska geografija u "obratnom" smislu rađanja svjetlosti, dakle batinski obzir rađanja svjetlosti unutar Svjetlosnog Čovjeka postaje povijesnim hodom čovjekovim, tačnije zatvara tu povijest.

Svjetlo koje se rađa iz tame (predstavljeno simbolizmom izlaska Sunca sa Zapada) jeste rađanje Svjetlosnog Čovjeka (unutar svake osobe) u dobu Imama Mehdijs a.s. Ajeti 19 i 20 govore o odnosu Poslanstva i Imamologije.

Ajet 19: "Pustio je dva mora da se dodiruju".

Ajet 20: "Između njih je pregrada i oni se ne miješaju".

Naučno je potvrđeno da postoje nevidljive morske granice između različitih mora koja se dodiruju ali se ne miješaju. Navodno je naučna potvrda ovog ajeta bila povod Fransukom istraživaču Žaku Kustou da primi Islam, no izvanjski obzir ajeta nas ovdje ne zanima.

Ezoterijski, dva mora jesu Poslanik a.s. i Imam Ali a.s. Ta dva mora se

dodiruju jer je Poslanik rekao: "Ja i Ali smo jedna te ista svjetlost". Međutim, između Pečata Poslanstva (Muhammed) te pečata Apsolutnog Vilajeta (Imam Ali) je pregrada koja pravi razdiobu ta'nzila (spuštanja te dostavljanja Objave) i ta'vila (duhovnog tumačenja iznutarnjih dubina Kur'ana) te se zaduženja Poslanika i Imama "ne miješaju". Pregrada dvije funkcije je jasna i tragedija znatnog broja muslimana danas jeste prenošenje ta'vil-a na Poslanika što rezultira (a zaostalost muslimana to jasno pokazuje) čitavim nizom apsurdnosti kada se znanje o hermenautici Knjige očekuje od "uleme" pri tom uopšte ne znajući šta to znači. Jer, svaka osoba podložna grešci, dakle svaki običan čovjek može biti učenjak u odnosu na onog ko manje zna od njega, ali isto tako i neznalica u odnosu na onog ko zna više. Kako nije siguran od grijšenja, ni jedan smrtnik ne može biti nosiocem ta'vila, izuzimajući naravno, 12 Svetih Imama kojima kao Bezgriješnima taj ta'vil i pripada. Oni koji negiraju Pravo Kuće spoznajno zapadaju u ćorsokak što se jasno ogleda u nemoći (većine) muslimana da daju smislen odgovor na mnoga pitanja ovog doba (kao što je vještačka oplodnja, kloniranje, život u svemiru itd.). No, sljedbenicima Islama je nauka izmakla iz ruku (nadajmo se ne nepovratno) još od 9 - tog stoljeća.

Neodređenost i rastegljivost pojma "ulema" te (iz perspektive spoznaje) odsustvo savršenog čovjeka koji je Vodič napravili su od današnjih muslimana amorfnu masu, pjenu koju more odnosi, kako je to kazao Imam Ali ciljajući na većinsku svijest.

Prelazimo na ajet 22 sure "Milostivi". Taj ajet glasi: "Iz njih se vodi biser i merdžan".

Dva mora (u kontekstu ovog ajeta) jesu more zakona za fizičko (šerijat) te more iznutarnjeg smisla Objave (hakkikat). Biser predstavlja Kur'an koji se vadi iz mora Zakonodavnog Poslanstva, te iz mora hakkikatskih Istina. Prvi put u smislu obredoslovlja a drugi put u smislu bisera gnoze. Merdžan (vrsta sitnog bisera) se također vadi iz Mora Šerijata (u smislu raznih ogranaaka vjere te fikhskih propisa) te iz mora hakkikata gdje predstavlja najprefinije duhovne istine.

Na razini izvanjskog, biser simbolizira običajno pravo, obredoslovlje te tradiciju. Merdžan je vrsta korala kojega je mnogo teže "uočiti" nego obični biser i predstavlja ta'vil Kur'ana od strane Dvanaestorice Imama. Riječ "merdžan" ima isti korijen kao i riječ "mardža" a što je oznaka visokog vjerskog autoriteta koji samostalno može donositi rješenja vezano uz Islamske propise. Riječ je o osobi koja je dosegla najvišu razinu individualnog poimanja vjere unutar Islama. Mardža se zvanično ne "proglašava" već se to postaje kao rezultat dugotrajnog istraživanja i pregnuća.

Dakle, "mardža" se "vadi" iz mora Muhammedovog a.s. Poslanstva te mora Alijevih a.s. ezoterijskih zbilja i Istina. Drugim riječima merdžan (mardža) izlazi iz njihova mora u vanjski svijet kroz proces "vađenja" (iz tih mora koja se dodiruju ali se ne miješaju) na način duhovnog zrenja. Svakako, velikog učenjaka ponajprije "izvadi" njegov učitelj.

Pogledajmo u tom smislu ajet 24 sure "Milostivi". Ajet 24: "Njegove su i lađe koje se kao brda visoko po moru uzdižu".

Znamo da lađe predstavljaju Ehli-bejt a.s. Oni su Božanske lađe (u ajetu Njegove) budući da su Bezgriješni te odgajani božanskim odgojem. "Brda" predstavljaju vrhunac gnoze jer se lađe (kao brda) visoko po moru uzdižu. Ovo su mardže, oni uzdignuti po znanju iznad ostalih ljudi, oni kojima se za mišljenje (stav o nekom vjerskom pitanju) obraća. Po znanju oni nadilaze prosječna nastojanja većine. Riječ je, dakle o punoj inicijaciji. Nema silnog vjetra niti talasa koji navaljuju, lađe Ehli-bejta se uzdižu u moru Božije Milosti bivajući svjetionik i putokaz (poput "brda").

Radi se kako smo rekli o punoj inicijaciji duhovnjaka za razliku od djelimične (spomenute u ajetu 22 sure "Junus").

Vezano za broj 6 valja naglasiti kako se prema Jevandeljima Isusovo raspeće desilo šestog dana a izdahnuo je šestog sata. U Hindu tradiciji stvaralački Višnu trougao ima pandan u uništavajućem Šiva trouglu, što ukupno daju broj 6 ($3+3=6$). Kroz broj 6 je dakle predstavljeno stvaranje

i razaranje Kosmosa, odnosno kosmičko gibanje u oba smjera. Također, Krist je naučavao 6 osnovnih vrlina.

Vratimo se ponovo Imhotepu (Jusuflu a.s.). Iskopavanja ukazuju na dvorišta i destinacije hodočasnika koji su mu dolazili. Pronađene su crvene i crne mrlje na lomčama bolesnika koji su tražili lijek za razne bolesti. Arheolog Mišljijević je otkrio skriveno polje mumija čija starost se procjenjuje na (čak) 2500 godina nakon Imhotepove smrti. Riječ je o mumijama iz Grčko - Rimskog i Ptolomejskog razdoblja. Činjenica da se čak 2000 godina nakon Jusufove smrti još uvijek znalo za njega djeluje nevjerojatno i zbunjujuće, no to samo potvrđuje njegove duhovne i okultne moći. Do sada je pronadeno više od 400 zavjetnih kipova kojima se zazivalo Imhotepa što potvrđuje kako se njegov kult održao stoljećima nakon njega. Postoje razne teorije o tome kako je izgubljena Imhotepova grobnica, no mišljenja smo da su Izraelićani predvođeni Mojsijem prilikom Izlaska sa sobom odnijeli posmrtnu ostatku svojega pretka. Nakon proglašenja Kršćanstva službenom religijom Rimskog carstva, 313 - te godine naše ere počeo je nagli uspon te religije (u četvrtom stoljeću) a što je označilo kraj Egipatskih tajnih učenja. Svećenici su pobijeni a stari Imhotepovi rukopisi (ako ih je bilo) su zauvijek izgubljeni.

Godina 313 - ta je vrlo znakovita gledano iz ugla Islama. Naime, u bici na Bedru je učestvovalo 313 boraca a kada se pojavi Imam el-Mehdi a.s. s njim će se nalaziti 313 njegovih prijatelja među kojima će biti i Isa a.s. (Isus). Simbolika broja 313 (sa kojom godinom započinje institucionalno Kršćanstvo) ogleda se u prestanku Kršćanskih gnostičkih učenja koja će (kroz povijest) biti u posjedu tek male grupe odabranika (analogno bici na Bedru kada je skupina od 313 ljudi faktički omogućila opstanak Islama). Car Konstantin je uspostavio Kršćanstvo kao službenu religiju Rimskog carstva a sva Jevanđelja (osim 4 koja su oficijelno priznata) su uništena ili spaljena. U tom vremenu Kristovi sljedbenici su u rukama imali oko 200 Jevanđelja i ona su poštovana i čitana unutar malih zajednica. Jevanđelje po Barnabi nikada nije službeno priznato kao autentično (mada neosporno to jeste) a u novije vrijeme su se pojavila novootkrivena Jevanđelja: po Judi,

Tomi i Mariji Magdaleni. Ovi tekstovi se čitaju i dostupni su široj javnosti. Piramida faraona Džosera je prema najnovijim saznanjima građena i kao veliko skladište hrane jer je Egipat očekivao veliku glad. Jusuf a.s. (Imhotep) je najavio doba gladi tumačeći jedan faraonov san. Kur'an o tome govori u suri "Jusuf".

Ajet 43: "I vladar reče: "Sanjao sam kako sedam mršavih krava pojede sedam debelih i sanjao sam sedam klasova zelenih i sedam sasušenih. O velikaši, protumačite mi san ako snove znate tumačiti".

Faraonovi dvorjani nisu znali protumačiti ova viđenja karakterišući faraonove snove kao "zbrkane" te se jedan od Jusufovih drugova u tamnici vraća njemu ne bi li mu protumačio san. Kada je Jusuf utamničen s njim su u tamnici bila još dvojica ljudi.

U ajetu 47 Jusuf daje tumačenje: "Sijaćete sedam godina uzastopno - reče "pa ono što požanjete u klasu ostavite, osim ono malo što ćete jesti",

Ajet 48: "jer će poslije toga doći sedam teških koje će pojesti ono što ste za njih pripremili, ostaće jedino ono malo što ćete za sjetvu sačuvati".

Ajet 49: "Zatim će, poslije toga doći godina u kojoj će ljudima kiše u izobilju biti i u kojoj će se cijediti".

Vidimo kako Imhotep 7 krava mršavih te 7 klasova sasušenih tumači simbolizmom gladnih godina u kojima će se jesti ono unaprijed ostavljeno i već pripremljeno. Kazali smo kako nedavna otkrića definiraju Zoserovu piramidu (i) kao spremište žita te postaje jasnijom predstava o Jusufovih "7 gladnih godina" kada je piramida korištena kao veliko skladište jer će se "pojesti ono što ste za njih pripremili". U ajetu 43 se spominje 7 mršavih te 7 debelih krava a zatim 7 klasova zelenih te 7 klasova sasušenih. U iznutarnjem smislu riječ je o biljnom i životinjskom duhu u čovjeku i to u smislu uspostavljanja ravnoteže između gladi i debljine, između zelenila i suhoće. "Učinili smo vas zajednicom srednjeg Puta" - kaže Kur'an naglašavajući važnost (bar) relativne ravnoteže između materijalnog i duhovnog. Sjedeći jedanput sa drugovima Muhammed a.s. je zacrtao liniju u pijesku pritom

rekavši: "Ovo je Pravi Put". Zatim je zacrtao nekoliko manjih linija i kazao: "Ovo su krivi putevi". Apsolutna umjerenost je za običnog vjernika nemoguća ali on treba da joj se približi koliko god je moguće. Upravo to je smjerao Imam Ali a.s. u svom poznatom Iskazu - "Put srednji je Pravi Put". Odstupanja lijevo i desno vode krajnostima što Islam ne preporučuje. Jusuf a.s. dakle spominje 7 krava i 7 klasova ukupno 4 puta. Pomnoženo, to daje broj 28 ($4 \times 7 = 28$) a što predstavlja početak Okultacije Imama Mehdijsa, odnosno smrt Imama Askerijsa a.s. (umro u 28 - oj godini života). Ovo predstavlja prelazak u oblast savršene ljudskosti oličenje čega je Imam i to nakon postizanja uravnoteženosti vezano za biljni i životinjski duh u čovjeku. Zoserova mumija se također nalazi na tačno 28 metara ispod zemlje i na ovo ćemo se kasnije vratiti.

U zbiru cifara ajet 43 i mjesto Zoserove mumije ispod Zemlje (a što brojčano predstavlja život Imama Askarijsa - 28) daju odnosno ukazuju na vlast Imama Mehdijsa a.s. Jer, $4+3+2+8=17$, znamo da će vladati 17 godina. Božiji Poslanik je rekao: "Kada bi od svijeta preostao još samo jedan dan Bog bi ga produžio sve dok se iz moje zajednice ne pojavi čovjek čije će ime biti moje ime i koji će zemlju ispuniti pravdom i mirom kao što je sada ispunjena nasiljem i nepravdom".

Ime Imama Mehdijsa je identično Poslanikovom (Muhammed) i on je (Savršeni) čovjek koji će zemlju ispuniti pravdom i mirom. Muhammed a.s. je govoreći o Mehdijsu a.s. upotrijebio izraz "čovjek" što u ovom kontekstu označava dimenziju savršene ljudskosti (INSAN-AL-KJAMIL). Jedino savršen čovjek (u duhovnom smislu) može ispuniti zemlju pravdom i mirom. Oba pojma (pravda i mir) pripadaju kosmičkom poretku stvari i izmiču bilo kakvim "društvenim" određenjima i "političkim" relacijama. Vlast Imama je kosmička a politički Islam je devijacija novijeg vremena. Džoserova piramida je kako smo kazali, sagrađena u regionu Sakkare, sjeverozapadno od grada Memfisa. Prvobitno je dizajniran kvadrat u obliku mastabe. Mastaba je bila visoka 8 metara a mjera svake strane 63 metra (znamo da je Imam Ali umro sa 63 godine života). Jezgra mastabe sagrađena je od kamena i pokrivena slojem vapnenca i to je predstavljalo

izvorni plan za pokop kralja. Iza toga, u obje strane visine je dodano po 4 metra. Sa istočne strane se desilo novo proširenje, nastavak od 8,5 metara. Konačno, trećom etapom dogradnje nastavak od 3 metra je dopunio sve strane. Odlučeno je da se mrtvački hram podigne u sjevernoj strani piramide. Četvrti nastavak je napravljen na sjevernoj i zapadnoj strani. Slijedi peti i posljednji nastavak sa obje strane tako da ukupna visina piramide (sada) iznosi 68 metara, a što je razlika ukupnog broja ajeta sure "Jusuf" (111) te ajeta 43 te sure kojega smo razmatrali. Jer, $111 - 43 = 68$. Kako je Zoserova piramida služila (pored ostalog) i kao spremište žita u ezoterijskom smislu je riječ o Vilajetu Svetih Imama koji je duhovna hrana čovječanstva. U tom smislu već smo dotakli tumačenje simbolizma jedanaest zvijezda, Mjeseca i Sunca (u suri "Jusuf").

Ajet 43 kao što znamo govori o pripremanju zaliha žita a zajedno sa sadašnjom visinom Zoserove piramide daje kao što znamo ukupan broj ajeta sure "Jusuf" ($43 + 68 = 111$). Broj 111 predstavlja puninu Stotinu Lijepih Božijih Imena te 11 Svetih Imama (Dvanaesti je u zakrivanju). Upravo zato su Imami ponavljali: "Mi smo Lijepa Allahova Imena".

Također, broj 68 u zbiru cifara ukazuje na 14 Bezgriješnih ($6 + 8 = 14$).

Svakako da je Jusufov postupak ostavljanja simboličnih naznaka o Vilajetu Svetih Imama bio hrabri čin; Džesur na Arapskom upravo znači smion, hrabar. Iako nije mogao obznaniti cjelinu Vilajeta Svetih Imama, Jusuf je bio (do određene mjere) svjestan njihove veličine.

Tokom povijesti desile su se različite nadogradnje Zoserove piramide. Grobna strana vratila je dorađena, oblik je kvadratni a svaka strana duga po 7 metara što ako se pomnoži ponovo daje broj 28, odnosno život Imama Askerija a.s. ($4 \times 7 = 28$). Na dubini od 7 metara postoji tunnel čime je kat vratila smanjen sa 28 na 5 metara dužine što ponovo naznačava Okultaciju Imama Mehdiya i to sa obje strane. Jer, njegov otac je umro u 28 - oj godini života a on je otišao u zakrivanje kada je imao 5 godina. Grobnica za kralja Zosera je rađena na 28 metara dubine što iznova govori o broju godina

života Imama Askerija odnosno početku Okultacije Imama Mehdija a.s. Svaki metar dubine predstavlja po jednu godinu života Imama Hasana al-Askerija a.s. Upravo ova činjenica govori da je Okultaciju Imama Mehdija i moguće shvatiti jedino "po dubini" a nikako "horizontalno".

Vidimo kako je Vilajet 12 Imama na arhitektonski način utkan u Staro-egipćansku religiju a Velika Piramida najavljuje Imama svih vremena, Imama Mehdija (o ovoj temi pogledati knjigu "Keopsova Poruka" od istog autora).

Džoseroova piramida je izgrađena od crvenog granita a vjeruje se u postojanje još jedne prostorije do grobne.

Na udaljenosti od 21,5 m od zida grobne komore postoje 4 galerije bočno povezane. Ove četiri galerije sukladiraju ajetu 4 sure "Jusuf" (koji kao što znamo govori o 11 zvijezda, Mjesecu i Suncu odnosno o Imamologiji). Na zidovima istočne galerije su oslikani paneli i visoki reljefi koji prikazuju religijske rituale. Sjevernoistočno od stepenaste piramide postoji 11 grobalja odnosno 11 grobnih vrata i svaka osovina vodi do dubine od 33 metra, a zatim se usmjerava prema Zapadu. Imhotep, dakle ponovo ukazuje na 11 Imama (odnosno 11 Kristovih Apostola) jer znamo da je Isus (Isa) podignut sa zemlje u 33 - čoj godini života a vidjeli smo da osovine 11 grobnih vrata vode do dubine od 33 metra. Broj je dakle identičan. Kako će Isus kada ponovo dođe (zajedno sa Imamom Mehdijem) biti u toj istoj dobi (od 33 godine) 11 grobnih vrata ukazuje na Jedinstvo Kristologije i Imamologije, odnosno ezoterijsko jedinstvo Kršćanstva i Islama.

Jer, 11 vrata predstavlja 11 Imama (odnosno 11 zvijezda iz Jusufovog sna) dok je Dvanaesti naznačen kroz grobnu komoru na 28 metara dubine pošto smrću Imama Askerija u 28 - oj godini života otpočinje Okultacija njegova sina, Imama Mehdija a.s.

Osovine svih vrata osim za posljednje - jedanaesto prolaze ispod piramide. Ovdje je teško ne prisjetiti se malog oratorija u Sammari gdje su Imam

Hasan i njegov sin dolazili vršiti pobožna djela i osamljivati se. Jedanaesto vratilo je iznad zemlje jer je sin jedanaestog Imama Askerija, Imam Mehdi, živ i skriven, dakle simbolično govoreći on je iznad zemlje u koju njegovi posmrtni ostaci još nisu položeni. Vratit će se ponovo na samom kraju Tamnog Doba. Ljudski rod će u Zlatnom Dobu doživjeti sveopće buđenje i duhovni preporod.

Jedini ulaz u ovih 11 grobnih vratila je kroz otvor koji nosi broj 11 a nakon toga svaka osovina vodi do druge. Kao što znamo, Mehdi koji je sin Jedanaestog Imama zatvara povijest te je u tom smislu otvor (broj 11) još uvijek otvoren. On je Pečat Muhammedanskog Vilajeta te njegova obznana označava skori kraj vremena.

Vidljivo je dakle, kako smo već kazali da Staroegipatska arhitektura (još i danas) živo svjedoči Vilajet 12 Svetih Imama, a što je koliko znamo još uvijek nedovoljno istraženo.

Prvobitna visina piramide (63 metra) te grobnica na dubini od 28 metara ukazuju na Prvog i Dvanaestog Imama, te su na taj način u piramidi sadržana Dva Pečata. Pečat Apsolutnog Vilajeta odnosno Imam Ali i Pečat Muhammedanskog Vilajet Imam el-Mehdi. Zbir 2 broja je broj 91 ($63+28=91$). Kur'anska sura rednog broja 91 je sura "Sunce" i ima 15 ajeta. Imam el-Mehdi je znamo rođen 15 - tog Ša'bana 255 godine po Hidžri te je on svjetlo koje se rađa odnosno Posljednji Imam. Kada je rođen njegova majka je bila zaklonjena (od pogleda) velikom svjetlošću.

Neki ajeti sure "Sunce" govore upravo o ovoj temi.

Ajet 1: "Tako mi Sunca i svjetla njegova".

Sunce je Poslanik Muhammed a.s. a njegovo svjetlo je Imam Ali a.s. jer je sami Poslanik rekao: "Ja i Ali smo jedna te ista svjetlost".

Sunce i svjetlost su istovremeno i zajedno i razdvojeni u prostoru.

Ajet 2: "I Mjeseca kada ga prati".

Mjesec je Imam el-Mehdi koji prati Poslanika kao Čuvar Knjige i njen (konačni) tumač. Kao što je Mjesec po danu nevidljiv tako je isto nedostupan i Imam Mehdi, sada kada je u zakrivanju.

Ajet 3: "I dana kada ga vidljivim učini".

Ovo je Dan Obznane Imama Mehdiya kada će Bog Uzvišeni učiniti Imama vidljivim. U noći ezoterije on svijetli poput mjeseca, no za egzoteriste je nevidljiv, njima pripada "dan".

Ajet 4: "I noći kada ga zakloni". Riječ je o spomenutoj noći ezoterije koja traje tokom Okultacije Imama kada je Imam zaklonjen od ljudi. No, iako zaklonjen on je izvor života za zemlju i njen održavatelj.

Ajet 5: "I neba i Onoga koji ga sazda".

Vezano za Kur'anski ajet koji glasi - "Tako Mi neba sazviježđima okićenog" Poslanik a.s. je rekao: "Nebo je moja osobnost a sazviježđa su Sveti Imami, njih 12".

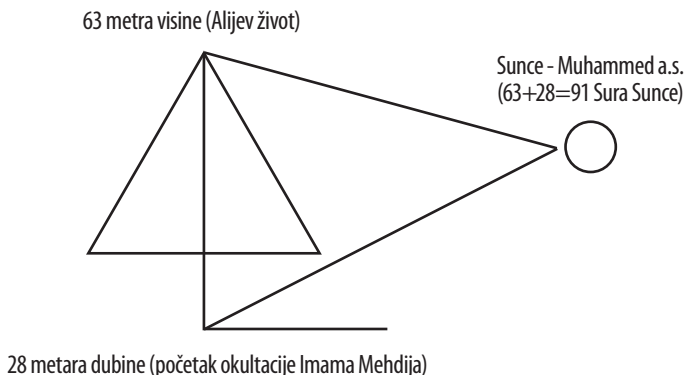
Prema tome, nebo je Muhammed a.s. Bog ga je saznao Svojom svjetlošću i Muhammedansko Svjetlo je ono prvostvoreno. U tom smislu Poslanik kaže: "Prvo što je Bog stvorio bila je moja svjetlost".

Ajet 6: "I Zemlje i Onoga koji je ravnom učini".

Zemlja je mjesto očitovanja Vilajeta 12 Svetih Imama a "ravna" je po tome što je pretpostavka za Imamet dosezanje pune horizontalne usredištenosti. Zakon za fizičko (šerijat) mora biti usvojen u potpunosti i temelj zgrade mora biti potpuno izgrađen da bi se gradio krov. Bog čini zemlju "ravnom" jer u bitku i nema djelovanja osim Njegovog.

Nema dakle mjesta nikakvim "neravninama" koje bi zaklanjale pogled ka nebu Vilajeta Dvanaestorice. Bez ljuske ploda nema ni jezgre niti može postojati duhovni put bez šerijata.

Sada pogledajmo grafički prikaz Zoserove piramide u ovom kontekstu.

Vidljivo je, dakle jedinstvo fizičkog i svetog trougla (Muhammed, Ali i Mehdi). Razlika između Pečata Apsolutnog Vilajeta (Imam Ali - 63) te pečata Muhammedanskog Vilajeta (Imam Mehdi - 28) jeste broj 35 ($63-28=35$). Oduzet od broja Kur'anskih sura daje broj 79. A 91 (Sunce) - 79 = 12, dakle broj Svetih Imama.

Sura 35 je sura "Stvoritelj" (ima 45 ajeta). Kako je zbir 2 pečata kao što smo vidjeli broj 91 (sura "Sunce") ukoliko saberemo zbir i razliku dobit ćemo broj 126 ($91+35=126$). Ako pak od ovog broja oduzmemo broj Kur'anskih sura (114) dobit ćemo broj od 12 Imama. Jer, $126 - 114=12$. Dakle, Kur'an i 12 Imama imaju značenje i zbira i razlike (dva pečata unutar Pleroma Dvanaestorice) odnosno oni su savršeni i sa vanjske i unutarnje strane. Oni su Bezgriješni kako po pitanju zahira tako i po pitanju batina.

Sura "Sunce" je 91. Oduzeta od broja Kur'anskih sura (114) daje broj 23 ($114-91=23$) a upravo toliko puta je riječ "Isa" (Isus) spomenuta u Svetoj Knjizi. Isa i Muhammed, dakle zajedno tvore Kur'an ($23+91=114$), odnosno Isus i Muhamedanska svjetlost zajedno jesu Knjiga.

Ovo predstavlja još jedan pokazatelj jedinstva Kristologije i Imamologije te je u tom smislu Poslanik rekao: "Ja i Isa smo najbliži među ljudima".

Vidimo kako je ova bliskost i brojčano naznačena jer je Muhammedovo svjetlo obasjalo (kroz Kur'an) Isa-a 23 puta.

Kako Sunčeve zrake na zemlju padaju u obliku trougla riječ je o srcima Svetih Imama (a znamo da je Sunce Časni Poslanik). Muhammedanska svjetlost se u stvoreni svijet spušta preko 12 svjetlosnih zastora, odnosno 12 Imama.

Sada ćemo razmotriti neke ajete iz sure "Gvožđe" (sura 57, 29 ajeta) a poznato je (prema riječima Četvrtog Imama) da su neki stavci ove sure objavljeni za ljude posljednjeg vremena. Sam naslov sure ("Gvožđe") aludira na Gvozdenog čovjeka Tamnog Doba, biće posljednjeg vremena i to je vrijeme u kojemu sada živimo. Razmotrimo najprije ajet 28 čiji redni broj ukazuje na smrt Imama Askerija (živio 28 godina) odnosno početak Okultacije njegova sina Imama Mehdijsa. Ajet kazuje o Vilajetu 11 - tog i 12 - tog Imama a zatim i svih ostalih.

Ajet 28: "O vi koji vjerujete, - Allaha se bojte i u Poslanika Njegova vjerujte, On će vam Dvostruku Milost Svoju darovati, i daće vam svjetlo pomoću kog ćete ići, i oprostiće vam - jer Allah prašta i samilostan je".

Početak ajeta ne spominje vjernike već "oni koji vjeruju" (u Gajbet Imama Mehdijsa) uprkos duljini njegova skrivanja. Kako su neki ajeti znamo objavljeni zbog ljudi Tamnog Doba valja naglasiti kako Okultacija Imama traje već više od 1200 godina te mnogi sumnjaju da je on uopće živ. Ajet se dakle obraća onoj skupini vjernika koja je uprkos dužini skrivanja Imama

Mehdija a.s. ostala vjerna Vilajetu Dvanaestorice. Zato ajet kaže "vi" (a ne muslimani ili vjernici) što znači - vi koji vjerujete (u dužinu skrivanja Imama Mehdijs) "Allaha se bojte i u Poslanika Njegova vjerujte...".

Tumačeći ajet koji kaže kako se "Allaha boje učeni" Imam Reza a.s. je kazao kako su "učeni" Sveti Imami, njih Dvanaest. U prenesenom značenju dakle ajet 28 (naređujući strah od Allaha) ukazuje na neophodnost znanja o svim Imamima jer oni su "učeni". Nakon vjere u dugo skrivanje Imama navodi se cjelina Imamologije kao (ovdje) "preduvijet" vjere u Poslanstvo u ezoterijskom smislu. Izvanjski gledano, Vjera u Boga i Muhammedovo Poslanstvo je dovoljna da bi neko bio musliman dok Imamet predstavlja "tešku i otežanu stvar" koju po prirodi stvari ne može svako nositi. Čak štaviše, jedan od Imama je kazao kako tu stvar može nositi "jedino onaj koga mi odaberemo".

Potom se u ajetu naređuje vjera u "Poslanika Njegova". Ovo nije egzoterijska vjera u Poslanstvo već upravo u "Poslanika Njegova".

Nakon što je (već) vjerujući u gajbet Imama Mehdijs stekao znanje o svim Imamima javlja se "vjera u Poslanika Njegova". Ezoterijski, riječ je o Muhammedanskom svjetlu kao onom prvostvorenom kamo se cjelina vjere neminovno vraća kao ishodištu. U ovom dijelu ajeta spomenuto je vrhovno Božije Ime ("Njega" - ON) jer su Imami Lijepa Allahova Imena. Dalje se u ajetu ukazuje na tu "dvostruku milost" koja se daruje (onom ko već ima znanje o Imamima) a to je znanje o maloj i velikoj skrivenosti Imama Mehdijs. Riječ je o ezoterijskim zbiljama koje se tiču Pola kao održavatelja svijeta jer Božija Milost "obuhvata sve" a u ajetu 28 (sure "Grožđe") je spomenuta dvostruka Milost, što predstavlja milost malog i milost velikog skrivanja Imama Mehdijs a.s. Oni koji ostvare različite razine pomenutih ezoterijskih zbilja vezano za Pol Svijeta kao Božiju Milost, oni zadobijaju (direktno) vodstvo Imama Mehdijs o čemu govori nastavak ajeta - "... i daće vam svjetlo pomoću kog ćete ići..."

Svjetlo je Imam Mehdi i uz njegovu podršku, vodstvo i znanje se "ide", tj.

korača Pravim Putem a što je Imam navlastito. Vjera u Allaha i Poslanika njegova je već spomenuta u ajetu 28 i nakon toga se obznani (kao "Svjetlo") treći Postulat vjere - vjera u Imamet. Vjernici idu Pravim Putem vođeni Svjetlom Imama Mehdijs a.s. i to je smisao molbe ("uputi nas na Pravi Put") spomenute u prvoj Kur'anskoj suri ("Pristup").

Na kraju ajeta 28 se spominje Božiji oprost; - "... i oprostit će vam - jer Allah prašta i samilostan je...".

Svjetlo Vilajeta Svetih Imama je ono za šta se vezuje Božiji dž.š. oprost jer je Muhammed a.s. kazao Imamu Aliju: "Tebi i tvojim sljedbenicima je oprošteno na Sudnjem Danu...".

Ovdje su dakle zajedno spomenuta 2 Božija Atributa, Opraštač i Samilosni a to dvoje je povezano jer nema oprosta bez samilosti.

Poznato je da svaka Kur'anska sura (izuzev sure "Pokajanje") započinje otvarajućim stavkom koji spaja Božiju Milost sa Samilošću. Taj stavak glasi - "U Ime Allaha, Milostivog, Samilosnog" (Bissmillahir - rahmanir - rahim). Kako se u ajetu 28 (sure "Gvožđe") spominju Milost i Samilost te kako ajet ezoterijski ukazuje na malu i veliku skrivenost Imama Mehdijs a.s. ovaj ajet predstavlja otvaranje vrata Božije Milosti i Samilosti vezano za Okultaciju Imama u smislu odanosti Imamu u dobu skrivenosti. Ova ezoterijska "Bissmillah" će biti rasvijetljena Obznanom Imama Mehdijs o čemu govori ajet 12 sure "Gvožđe". Napomenimo kako će obznanom Imama biti objelodanjeno svih 70 ezoterijskih slojeva unutar 7 dubina Kur'ana.

Ajet 12: "na Dan kad budeš vidio kako se pred vjernicima i vjericama, i s desne strane njihove, svjetlo njihovo bude kretalo: "Blago vama danas: džennetske bašče kroz koje teku rijeke u kojima ćete vječno boraviti, to je veliki uspjeh".

Redni broj ajeta (12) ukazuje na Dvanaestog Imama, on je svjetlo ispred vjernika i sa njihove desne strane.

U izvanjskom smislu ajet govori o Sudnjem Danu te nagradama za djela pravednika. No, ezoterijski je riječ o Danu Obznane Imama Mehdiya a.s. Kao što vidimo, u ajetu 12 riječ "Sudnji" (Dan) se nigdje ne spominje već upravo i isključivo Dan. Noć ezoterije je prošla i došao je Dan Obznane Imama i on se obznanjuje kao Veliki Potres (unutar ljudskih duša). Vezano za svijetlo riječ je o onom istom svjetlu o kojem govori ajet 28 (sure "Gvožđe") odnosno svjetlu Imama Mehdiya a.s. Slično privlači ono slično sebi te se vođeni savršenim čovjekom Svjetlosni ljudi očituju vrlo slično Imamu Mehdiyu a.s., njegovo svjetlo biva svjetlom njihovim.

Riječi "kada budeš vidio" se u ajetu ne odnose ni na koga posebno i uopćeno ukazuju na stanje svijesti u dobu Imama Mehdiya kada će svjetlosni čovjek (unutar ljudskog bića) moći vidjeti i pratiti svjetlo Imama Mehdiya a.s. Ajet dalje nastavlja: "kako se pred vjernicima i vjernicama i s desne strane njihove, svjetlo njihovo bude kretalo..."

Njihovo svjetlo je Imam el-Mehdi i oni se kreću pomoću tog svjetla. Svjetlo ispred (vjernika i vjernica) predstavlja potpunost znanja Imama Mehdiya, odnosno tajne svih Objavljenosti koje će Imam obznaniti kao Savršeni Mudrac. Svjetlo "s desne strane" predstavlja savršenstvo svake jedinice, krajnji cilj postojanja svakog bića odnosno u konačnici "oslobođanje" od neznanja u Dobu Zlatnom. To je posve jasno iz činjenice da je Poslanik a.s. (tokom života na ovom svijetu) uvijek davao prednost desnoj strani tijela označavajući je kao anđeosku dok je lijeva uvijek potencijalno satanska. Pojavom Imama se dakle upotpunjuje melekuti strana čovjekova odnosno dolazi do afirmacije svjetlosnog čovjek. "Lijeva" strana se ne spominje te premda usavršena, ljudska priroda ostaje biti prirodom.

Kako Svetim Imamima nije svojstven animalni oblik duše u smislu njene sklonosti zlu te kako su sljedstveno tome Članovi Kuće Čiste osobe "bez sjene" oni su u potpunosti vjernici "desne strane" jer satanska nadahnuća kao i nadahnuća zle duše ne mogu doprijeti do njihovih Čistih srca. U tom smislu su oni "uvijek prvi" kako to kaže Kur'an za one koji dosežu najpotpunije položaje među ljudima.

Ajet 12 dalje nastavlja "...Blago vama danas" (jer ste doživjeli Obznanu Imama Mehdiya) te završava riječima "...džennetske bašče kroz koje teku rijeke u kojima ćete vječno boraviti - to je veliki uspjeh..."

Eshatološki motreno, radi se o rajskom prebivalištu u koje vjernici ulaze nakon Sudnjeg Dana. Ovaj izvanjski obzir ajeta se posve jasno odnosi na Dan Suda.

No, ezoterijski riječ je o univerzalnom spasenju ljudskog roda koji doseže puninu znanja i kada svako biće spoznaje krajnji cilj svog postojanja. Ljudi će spoznati svrhu svih stvari jer je zbog čovjeka i za čovjeka stvoreno sve ostalo.

Džennetske rijeke su četiri, i u ezoterijskom smislu predstavljaju 4 osobe "koje smo dužni voljeti" (Ali, Fatima, Hasan i Husejin). Kao što je poznato 4 džennetske rijeke jesu rijeke od vode, mlijeka, meda i vina i sukladno različitim spoznajnim mogućnostima duhovnjak iz svake od njih kuša (zevk) određene vrste znanja vođen (sa po) jednom od 4 Svete osobe kojima, vidjeli smo, te rijeke sukladiraju.

Ajet 15 (sure "Muhammed") kaže: "Zar je džennet, koji je obećan onima koji se Allaha boje - u kome su rijeke od vode neustajale i rijeke od mlijeka nepromijenjena ukusa, i rijeke od vina, prijatna onima koji piju, i rijeke od meda procijedenog i gdje ima voća svakakvog i oprosta od Gospodara njihova - zar je to isto što i patnja koja čeka one koji će u vatri vječno boraviti, koji će se uzavreлом vodom poiti, koja će im crijeva kidati".

Dakle, u ovom ajetu Fatimi a.s. sukladiraju rijeke od vode neustajale, Aliju a.s. rijeke od mlijeka nepromijenjenog ukusa, Hasanu a.s. rijeke od meda procijedenog a Husejinu a.s. rijeke od vina, prijatna onima koji piju.

Sve rijeke znanja su dostupne i danas za one koji su žedni ezoterijskog znanja no u dobu Imama Mehdiya to znanje će biti upotpunjeno. Fatimi a.s. sukladiraju rijeke od vode neustajale. Kako Kur'an kaže da Bog čovjeka

stvara od "kaplje" a Fatima je majka Svetih Imama od nje dakle (dalje) idu rijeke (života) svih Imama (osim h. Alije). Ona je majka Hasana i Huseina a poslije njih slijedi još 9 rijeka života odnosno devetorica Imama. Kako se aspekt bezgriješnosti (kao Ruh) prenosi sa jednog Imama na drugog rijeke njihovih života su "neustajale". Svojstvo Ismeta podrazumijeva potpunu bistrinu u duhu te misao koja nema potrebe da "stoji" na predmetu opažanja jer je spoznaja trenutna i cjelovita.

Upravo zbog zanemarivanja Prava Kuće Čiste došlo je do statičnosti Islamske istraživačke misli te su rijeke znanja (vezano za većinsku svijest) odavno "ustajale", spoznajna kretnja je za muslimane zaustavljena oko 9 - tog vijeka. Naravno, povijest je nemoguće vratiti ali podsjećanje ima svrhu. Slijede džennetske rijeke od mlijeka nepromijenjenog ukusa i one sukladiraju Imamu Aliju a.s. Mlijeko je simbol znanja a shodno poznatom Poslanikovom tumačenju jednog svog sna. Muhammed a.s. je naime usnio da mu je donesena posuda sa mlijekom i da je pio iz nje sve dok nije utažio žeđ. Prisutni su pitali za tumačenje tog sna na šta im je on rekao: "Nauka". Prema tome, mlijeko je simbol nauke, odnosno znanja.

Rijeke od mlijeka su nepromjenjenog ukusa jer je Ali a.s. kao Pečat Ap-solutnog Vilajeta sa svakim Poslanikom bio poslan tajno dok je sa Muhammedom a.s. došao javno. Ništa se kroz povijest nije mijenjalo, jedino je (tek) sa Muhammedom Ali došao javno.

Znanje Vilajeta je dakle nepromjenjenog okusa. Ovo znanje kušaju visokorangirani duhovnjaci upućeni u tajne kušanja Dvanaestorice. Od prvog pa do posljednjeg čovjeka na zemlji rijeke Alijevog znanja se (po kvalitetu) neće mijenjati.

Džennetske rijeke od meda procijeđenog sukladiraju nadalje Imamu Hasanu a.s. Govoreći o medu Kur'an kaže kako iz "utroba njezinih izlazi piće različitih boja koje je lijek ljudima" (tj. pčele daju med). Iznutarnjost Objave za razliku od izvanjskog (zahir) zove se kao što znamo batin i u doslovnom smislu ima značenje utrobe (batn). Kako su pčele učenjaci iz

njihovog batina (iznutarnjeg zrenja) izlazi piće (med) znanja koje je lijek srcima jer Kur'an kaže kako "nisu slijepe oči već srca u grudima". Na drugom mjestu se sama Knjiga naziva lijekom. Ovo označava učenjake koji kušaju (zevk) znanje iz rijeke Imama Hasana a.s. "Različite boje" (meda) predstavljaju stepene znanja koji su različitih "boja" (kušanja) za svakog mistika.

Slijedi Imam Husejin a.s. i rijeke od vina, prijatna onima koji ga piju. Poslanik a.s. je kazao: "Kada sam bio na Miradžu (duhovnom uspenju) ponuđena mi je čaša sa vinom i čaša sa mlijekom te sam odabrao mlijeko". Ovdje se dakle odbija vino u negativnom kontekstu opijenosti. Kao što znamo, Islam zabranjuje sve što opija. No, postoji vino "prijatno onima koji ga piju" i koje za razliku od vina ovoga svijeta ne opija. To je piće od "kojeg se neće gubiti pamet i od kojeg neće boljeti glava" (Kur'an). A pamet i glava su ono po čemu se čovjek razlikuje od životinje. Riječ je dakle o mističnom vinu.

Rijeke mističnog vina se kušaju pod vođstvom Imama Husejina i svi Sveti Imami su potekli iz njegovih "krsta" (svjetlosne kičme). Svi su oni jedna te ista svjetlost.

Džennetske rijeke znanja dostupne su dakle još na ovom svijetu za one koji su dostojni kušanja a u dobu Imama Mehdija znanje će dosegnuti svoj maksimum te će rajske rijeke postati izvorima napajanja svih ljudi. U Zlatnom Dobu zevk (kušanje) znanja iz rijeke Ehli-bejta će obuhvatiti cijeli svijet i sve ljude.

Vezano za rajske bašče Uzoriti Poslanik je rekao: "Između moje govornice (minber) i mog mezara nalazi se jedna od džennetskih bašči". Govornica je ono izvanjsko (egzoterijsko) koje je dostupno svakome. Dakle, javna riječ upućena svima bez obzira na status i stepen znanja. Mezar je ono unutarnje (ezoterijsko) koje se nalazi (suprotno minberu) "ispod zemlje" i koje se doseže smrću tjelesne duše. Upravo na mističnu smrt je smjerao Muhammed a.s. rekavši "Umirite prije smrti". Džennetska bašča koja je između ovo dvoje je Imamet. On povezuje vanjsko i unutarnje vodeći ta'vil

od egzoterijskog (minber) do krajnje granice ezoterijskog (mezar). Zbog toga je moguće nastaniti rajske bašte još na ovom svijetu.

Naravno, većina muslimana (još tada) nije shvatila ovaj hadis pa se čak pojavila skupina ljudi koja je kopala zemlju (ovog fizičkog svijeta) između Poslanikove govornice i mezara ne bi li našla rajsku bašću. No, priprostitih shvatanja je bilo i bit će ih i ona ne treba da zbunjuju slobodnomisleće ljude.

U ovom iskazu Muhammed a.s. je rekao da se između govornice i njegovog mezara nalazi "jedna od džennetskih bašči". Kao što vidimo, upotrijebio je množinu ("bašte") što govori da ih ima više, kao što više ima i džennetskih rijeka. Te bašte jesu Sveti Imami navlastito a bašta koja je između Poslanikovog minbera i njegova mezara je Dvanaesti Imam Muhammed el-Mehdi koji će do kraja (i u potpunosti) kao Pečat Muhammedanskog Vilajeta povezati egzoterijsko i ezoterijsko. On je taj koji spaja savršenstvo vanjskog slova i mističnu smrt na način Džennetskog uživanja.

Zbog toga ajet 12 (sure "Gvožđe") na kraju kaže kako će boravak u džennetskim baščama biti "veliki uspjeh", što predstavlja Imamet Dvanaestorice "ispod" kojeg (u smislu onog krajnje ezoterijskog) teku rijeke znanja 4 Svete Osobe koje smo "dužni voljeti" (Fatima, Ali, Hasan i Husejin). Svakako da ove riječi označavaju potpunu bezuspješnost svih onih života koji su se posvetili isključivo tami materijalnog svijeta.

Ukupan broj ajeta sure "Gvožđe" je 29 a sura je rednog broja 57. Ukoliko od ukupnog broja ajeta (29) oduzmemo već spominjani ajet 12 dobit ćemo broj 17 (29-12=17) a što znamo predstavlja vlast Imama Mehdi a.s.

Dakle, Imam Mehdi a.s. navlastito te njegova vlast daju ukupnost sure "Gvožđe" odnosno sablju Imama (pošto se sablja i pravi od gvožđa) a što predstavlja njegovu duhovnu vlast. U ovoj suri se kaže kako je gvožđe objavljeno, riječ je dakle o duhovnoj snazi. Kur'an kaže kako je u gvožđu velika snaga a ta snaga je duhovna vlast 12 Imama ("Pravi široke pancire i čestito pleti" objavljuje Bog Davudu kome je gvožđe bilo mekano).

Sura "Gvožđe" je rednog broja 57. Kako Kur'an ima 114 sura ona se nalazi tačno na polovini Kur'ana ($57+57=114$), te je u tom smilu ona "široki pancir" protiv svakog iskrivljenja. Upravo ova činjenica govori u prilog tome da su neki ajeti ove sure objavljeni za ljude posljednjeg vremena jer polovina svake stvari predstavlja centar ravnoteže između dvije strane. Upravo zato je u ovom Gvozdenom Dobu tako teško uspostaviti ravnotežu između izvanjskog obzira Knjige (zahir) te njenog iznutarnjeg tumačenja (batin). Mehdi će suditi po unutaršnjem, upravo onako kako je sudio Davud i to je mekoća njegovih pancira.

U Zlatnom Dobu puno jedinstvo izvanjskog te iznutarnjeg tumačenja Knjige bit će dostupno svim ljudima. Za razliku od (buduće) apsolutne, relativnu ravnotežu zahir - a i batin - a Kur'ana je moguće uspostaviti još i sada. Zato su i objavljeni neki ajeti sure "Gvožđe" koja je centar ravnoteže između dvije polovine Knjige, odnosno nalazi se u samoj sredini Kur'ana. Apsolutna usredištenost u suštini (a što je Imam) svaki pancir protiv krivih učenja čini mekanim.

Prva polovina Kur'ana (57) kao i druga (57) u zbiru cifara daju broj 12, jer $5+7=12$. Kako su u pitanju 2 broja (12) ovo ukazuje kako i zahir (vanjsko) i batin (iznutarnje) Svete Knjige pripadaju Dvanaestorici Imama koji su kao savršeni mudraci čuvari i tumači Kur'ana, kako doslovnog slova tako i (svih) ezoterijskih dubina. Oni su Vodiči i savršeni učitelji koji poučavaju svoje sljedbenike.

Vidjeli smo da je ajet (u suri "Gvožđe") koji govori o "dvostrukoј Milosti" (a što se odnosi na Malu i Veliku skrivenost Imama Mehdija a.s.) rednog broja 28. Značaj tog broja smo potcrtali više puta jer je riječ o broju godina Imama Askerija a.s. u času njegove smrti a kada kao što znamo otpočine okultacija njegova sina Imama Mehdija. Ukoliko se od rednog broja sure "Gvožđe" (57) oduzme ukupan broj ajeta te sure (29) ponovo ćemo dobiti broj godina života Imama Askerija. Jer, $57-29=28$. Ovo ukazuje da će okultacija potrajati dugo jer znamo da su ajeti sure "Gvožđe" objavljeni za ljude Kali - Yuge.

Ukoliko pak saberemo redni broj sure "Gvožđe" (57) sa ukupnim brojem ajeta (29) dobit ćemo broj 86 što je dakle "cjelina gvožđa" odnosno sablja Imama Mehdijsa. "Sablja" je duhovna a ne fizička snaga ovoga svijeta. Ako se ovaj broj oduzme od broja Kur'anskih sura (114) ponovo ćemo dobiti broj 28. Jer, $114 - 86 = 28$. Što znači da okultacija Imama Mehdijsa zajedno sa njegovom ukupnom duhovnom snagom tvore cjelinu Kur'ana; $86 + 28 = 114$. Duhovna snaga je naravno neovisna o tome da li je Imam poznat ili ne, u pitanju je njegovo svijetlosno isijavanje. Pogledajmo sada ajet 4 sure "Gvožđe" koji je unekoliko sličan već razmatranom ajetu iz sure "Junus". Ovaj ajet također govori o Vilajetu 12 Svetih Imama.

Ajet 4: "U šest vremenskih razdoblja On je nebesa i Zemlju stvorio i onda svemirom zavladao; On zna šta u Zemlju ulazi i šta iz nje izlazi; i šta s neba silazi i šta se prema njemu diže, On je s vama gdje god bili, i sve što radite Allah vidi".

Vidimo kako se ovdje iznova spominje 6 vremenskih razdoblja a znamo da je šestica savršen broj te "polovina" (odnosno potpuna usredištenost) između 12 Imama, jer $6 + 6 = 12$. Nebesa i Zemlja se vidimo harmonično i uravnoteženo razvijaju a što se odnosi na Vilajet 12 Imama (u ajetu "nebesa") te Zemlju koja je mjesto očitovanja njihovog Imameta. Nakon toga se kaže da je Bog svemirom zavladao. Kako Njegova vlast postoji i kada nema ničega čime bi se vladalo vlast spomenuta u ajetu 4 jeste kosmička vlast Svetih Imama jer oni su ti preko kojih Bog Uzvišeni upravlja kreacijom. Zatim se u ajetu kaže: "On zna šta u Zemlju ulazi i šta iz nje izlazi; i šta s neba silazi i šta se prema njemu diže, On je s vama gdje god bili, i sve što radite Allah vidi".

Ovaj četverostruki smjer jeste "kocka" odnosno nebeska Ka'ba što nije ništa drugo do Bezgriješno srce svakog od Dvanaestorice Imama. Riječ je o četverostranom gibanju koje je kosmičkog karaktera a centar kosmosa je čovjek kao mali svemir. Kako je prema predaji "srce Božansko prijestolje" a 4 su smjera (uzlaženja i silaženja vezano za nebesa i zemlju) riječ je o srcu Bezgriješnika koje ima četverostranu zaštitu. Pošto šejtan čovjeku prilazi

"sdesna, slijeva, sprijeda i straga" riječ je dakle o srcima onih kojima šejtan ne može prići i čija zaštita srca je kako smo već vidjeli upravo četverostrana u smislu uzlazno - silaznog luka vezanog za Imamet. Nebeska Ka'ba je srce svakog od Dvanaestorice Imama.

Oni koji su potpuno zaštićeni od šejtanovog prilaženja jesu kao što znamo Božiji Poslanici i Kuća Čista (Muhammed, Fatima i 12 Imama). Njihova srca su trougaona jer satanska nadahnuća ne dopiru do njihovih srca. Imamet je spomenut prvi (On zna šta u zemlju ulazi) u smislu zemaljskog očitovanja 12 Imama. Zemaljski lik 12 Imama je posve realan iako su njihova tijela drugačija od naših.

Kako oni predstavljaju ta'vil odnosno iznutarnju dimenziju Objave u tom smislu oni u zemlju najprije "ulaze" odnosno ulaze u batin Objave, njenu iznutarnjost da bi nakon toga "izišli" u vanjski svijet ("iz zemlje"). Potom se spominje ono "šta s neba silazi i šta se prema njemu diže". Riječ je o onom prvostvorenom odnosno Muhammedanskoj svjetlosti koja preegzistentno silazi u stvorene svijetove zaodijenuta u osobe Dvanaest Svetih Imama a.s. Prema nebu Muhammedanske Svjetlosti se (dakle sa Zemlje gdje je Imamet očitovan) uzdižu pojedinačna svjetla vjerujućih, svih onih koji su stvoreni od tračaka svjetlosti Svetih Imama i koji (u širem smislu) jesu njihova duhovna porodica. Zemaljsko očitovanje je spomenuto prije nebeskog jer je osjetilna spoznaja ona prva, tj. neposredna.

Muhammed a.s. je živio 62 godine. Ukoliko taj broj oduzmemo od broja Kur'anskih sura (114) dobit ćemo broj 52 ($114-62=52$). A ukoliko pak saberemo dva broja dobit ćemo broj 176 ($114+62=176$). Razlika 2 dobijena broja (176 i 52) jeste broj 124 ($176-52=124$) a Bog je ljudima poslao ukupno 124000 Poslanika. Upravo to je smisao posljednjih riječi ajeta 4 (sure "Gvožđe") kako je "On s vama gdje god bili i sve što radite Allah vidi" jer je mjesto Poslaničke Poruke Kuća Čista a kada Bog zavoli Svog roba On "biva njegov sluh, njegov vid..."

U ajetu 4 se najprije spominju nebesa i Zemlja jer je ono prvoodsjevnuto

odnosno prvostvoreno Muhammedanska svjetlost, a Muhammed je u fizičkom svijetu posljednji Poslanik. U drugom dijelu ajeta se također spominju nebesa i zemlja ali obrnutim redosljedom, najprije zemlja a umjesto "nebesa" upotrijebljena je riječ "nebo". Ovo zato jer je zemlja mjesto življenja i fizičkog života 14 Bezgriješnih a spoznaja najprije počinje od vidljivog svijeta (alem - ul - šehadet).

"Nebesa" ukazuju na svih 14 svjetala dok je "nebo" Muhammedova osoba. Od te osobnosti su u fizičkom svijetu (preko Fatime a.s.) rođeni Sveti Imami i oni se nakon kratkotrajnog boravka na ovoj zemlji uzdižu tom "nebu". Gledano eshatološki, dakle u smislu budućeg svijeta u "zemlju ulazi" fizičko tijelo svih članova Kuće Čiste jer oni nakon smrti bivaju sahranjeni poput ostalih ljudi. Valja naglasiti kako dženazu jednom Imamu uvijek obavlja budući Imam.

"Ono što iz zemlje izlazi" jeste suptilno tijelo svakog od Dvanaestorice Imama. Imam Sadik a.s. je naime rekao: "Tijela Poslanika i Imama ne ostaju u zemlji duže od 3 dana". Misli se naravno na suptilno tijelo duše iako valja naglasiti kako su i njihova fizička tijela nakon smrti također nepropadljiva. Čak štaviše, to važi i za nižerangirane bogougodnike (awlya) o čemu svjedoče brojni primjeri pronalaska očuvanih tijela svetaca čak stotinama godina nakon njihove smrti.

U tom smislu je i Časni Poslanik rekao: "Zemlja ne jede tijela Božijih Poslanika". Ovo zato jer se na njih spušta Božansko Ime "Živi" (hajj) te zbog toga (čak) ni njihova tijela nisu podložna propadanju te upravo zbog djelovanja ovog Božijeg Imena na tijela bogougodnika ne utiče zakon prirode.

Već smo kazali kako je Muhammed a.s. vezano za ajet 1 sure "Sazviježđa" ("Tako Mi neba sazviježđima okićenog") rekao: "Nebo je moja osoba a sazviježđa su Imami, njih Dvanaest".

Riječ je o metafizičkoj zbilji Vječnog Imama kao nebeske kupole koja obgrljuje stvoreni svijet, a koja je iznutarnost Poslanikova jer Muhammed

a.s. kaže: "Ja i Ali smo jedna te ista svjetlost". Kur'an kaže: "Trudite se, Allah će trud vaš vidjeti, i Poslanik Njegov, i vjernici...".

"Vjernici" su Sveti Imami koji su kroz batinsku dimenziju uvijek prisutni i imaju uvid u djelovanja svojih sljedbenika. Njihova tijela su napustila ovaj svijet ali njihova batinska dimenzija optrajava. Svaki od Imama nakon smrti nastanjava zaseban i nama nedosezljiv metafizički svijet ponad ovog. Već smo kazali kako su Izraelićani sa sobom odnijeli Jusufove posmrtno ostatke prilikom izlaska iz Egipta. U tom kontekstu pogledajmo neke ajete iz sure "Vjernik" (sura 40, 85 ajeta).

Vjernik iz faraonove porodice u doba Musa-a a.s. koji je tajio vjerovanje svoje a o čemu kazuje pomenuta sura se zvao Habib. Povijesni kontekst nas ovdje ne zanima, riječ je o čovjeku iz faraonove porodice koji je živio u doba Musaa a.s. i neki podaci o tom su dostupni. Zamka historicizma je u Islamu oduvijek bila jedna od najopasnijih. Kur'an je živ i uvijek nov i svjež sve do Dana Suda.

Ezoterijski riječ je o Imamu Hasanu al-Askeriju a.s., 11-tom Imamu i Mehdijevom a.s. ocu i on je "Vjernik" jer su Imami vjernici koji "gledaju naš trud" (Kur'an) odnosno oni koji su prisutni u našem djelovanju kroz jednu iznutarnju budnost koja opseže sve svjetove. Sura "Vjernik" je rednog broja 40 a to je broj Muhammedovih a.s. godina kada je primio Objavu. Analogno tome riječ je (u suri "Vjernik") o spuštanju iznutarnjih smislova Kur'ana koji se obznanjuju u srcima vjernika a posredstvom Imama Askerija a.s. Također, kada je Imam Askeri jednom prilikom pokazao sveto dijete (Imama Mehdija) svojim odanim prijateljima njihov broj je iznosio 40 osoba. Tokom svog života Jedanaesti Imam je pokazao 40 Kerameta (nadenaravnih djela) ili čuda. Nakon što je rođen Imam el-Mehdi a.s. iznad glava njegovih roditelja (Imama Hasana i h. Narcise) je preletjelo jato ptica. Jedna ptica je uzela dijete i odnijela ga da bi ga donosila njegovoj majci (Narcisi) svaki dan punih 40 dana. Bio je to Sveti Duh koji Imame ispunjava znanjem, mudrošću i pravičnošću. Kao što vidimo Duh se obznanjivao 40 dana što je ponovo sukladno rednom broju sure "Vjernik" (40). Također, u Okultaciji

zajedno sa Imamom Mehdijem stalno prebiva (pored 30 duhovnih prinčeva te 4 "stuba") 40 plemenitih duhovnjaka čiji se broj ne mijenja što iznova ukazuje na suru "Vjernik". Muttevekil, Muttesim i Muttamid su bili faraoni svog vremena dok je Imam Askeri poput Musa - a a.s. razobličio njihovo čarobnjaštvo formalne vjere i vanjskog uljepšavanja (džamija) te rastavio more hakkikatskih istina otvarajući tarikatski Put duhovnim putnicima. Zbir cifara rednog broja sure "Vjernik" (40) te ukupnog broja ajeta (85) ukazuje na vlast Imama Mehdija jer $4+0+8+5=17$.

U ajetima 34 i 35 Uzvišeni Allah prenosi Musaove riječi izrečene faraonu. Faraon Askerijeveg a.s. doba je bio Muttamid no on je (kao dijete) također živio u dobu Muttevekila i Muttesima. Na ovoj razini ezoterijske zbilje odvija se razgovor između Mutevekila i Imama Askerija. Bolje reći, zbilja Vječnog Imama u svom nepromjenjivom aspektu obraća se faraonskoj svijesti koja je (kroz lažni ego) također stalno prisutna u svijetu. I faraon sa svojim čarobnjaštvom i Imam sa svojom istinom su oduvijek među ljudima. Ajet 34 sure "Vjernik" glasi: "Jusuf vam je još davno donio jasne dokaze, ali ste vi stalno sumnjali u ono što vam je donio. A kad je on umro, vi ste rekli: "Allah više neće poslije njega poslati Poslanika".

Eto tako Allah ostavlja u zabludi svakoga ko u zlu pretjeruje i sumnja". Ajet 35: "one koji o Allahovim znamenjima raspravljaju, iako im nikakav dokaz nije došao, pa izazivaju još veću Allahovu mržnju i mržnju vjernika - "Tako Allah pečati srce svakog oholog i nasilnog".

Kazali smo da je vjernik koji govori u ovim ajetima (povijesno) čovjek po imenu Habib. Njegovo ime ("Voljeni") također ukazuje na Imama Askerija (i sve ostale Imame) kao ljude koje Bog voli. Činjenica skrivanja vjere (tekij-jah) govori kako o teškim okolnostima u doba Imama Askerija a.s. tako i o dopuštenosti taktičkog prikrivanja ukoliko su život i dobra neposredno ugroženi. Ovo zato jer vjera u srcu ostaje neovisna o vanjskim okolnostima te je poricanje samo formalno.

Imam Hasan al-Askeri u ajetu 34 ukazuje faraonima svog vremena

(Muttevekilu, Muttesimu i Muttamidu) na "jasne dokaze" (o Svetim Imama) koje je Jusuf (Imhotep) još davno donio ugrađivši ih u arhitekturu Džoserove piramide te tako poslavši poruku o njima budućim generacijama ljudi. Naravno, kao što ajet potvrđuje u to se stalno sumnjalo. Iako sama piramida pruža znakove o dolasku Poslanika Muhammeda i njegovih 12 Imama općenita svijest to negira te tvrdi kako "Allah više neće poslije njega poslati Poslanika" (tj. nakon Jusufa).

Vidjeli smo kako se kroz Jusufov san obznanila Kuća Čista, Poslanik Muhammed i 12 Imama kao 11 zvijezda, Sunce i Mjesec. Jusuf a.s. te jasne dokaze nije priopćio ljudima pošto se cjelina Vilajeta u povijesnom smislu nije još uvijek mogla očitovati. Zbog toga je dokaze o Imamima kako to ajet i naglašava upravo "donio" ugrađivši ih u arhitekturu Zoserove piramide i prostoru oko nje. Zapravo je takva poruka i posve sukladna vremenu u kojemu je Jusuf (Imhotep) živio.

O "vjerniku" (Imamu Akseriju) u suri "Vjernik" govori ukupno 13 ajeta što predstavlja Poslanika Muhammeda i njegovih 12 Imama ($1+12=13$). Hasan al-Askeri je znano Jedanaesti Imam.

Ajeti vezano za Imama Askerija a.s. su ajeti: 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 38, 39, 40, 41, 42, 44. Zbir ovih brojeva je broj 461 što u zbiru cifara ukazuje na jedanaestog Imama ($4+6+1=11$).

Zbir cifara (brojeva) ovih 13 ajeta je broj 92 što u zbiru cifara ponovo ukazuje na jedanaestog Imama ($9+2=11$). Razlika ova 2 broja je broj 369 ($461-92=369$) što u zbiru cifara ukazuje na ukupan život Fatime a.s. ($3+6+9=18$). Zbir 2 broja jeste 553 ($461+92$) što u zbiru cifara daje broj 13 ($5+5+3=13$), dakle broj ajeta u kojima se pominje Imam Askeri a.s. Svi Imami su jedna te ista Svjetlost.

"Sumnja" (u Vilajet Imama) iz ajeta 34 je postojala oduvijek iako su svi Poslanici imali (djelimično) znanje o Pravu Kuće Čiste. Vjera u Imamat je temeljni stub vjere i ljubav prema Poslanikovoj a.s. porodici je oduvijek

postojala među muslimanima. Zanemarivanje Prava Kuće Čiste je plod povijesnih razloga i sukoba koji su imali za cilj očuvanje vlasti i privilegija pod maskom Islama. Većini ljudi je važan jedino ovaj svijet te su u stanju prihvatiti svaki poziv i vođu.

Međutim, Apsolutni Imam je bio tajno prisutan sa svim Božijim Poslanicima o čemu svjedoči slavni Poslanikov iskaz: "Ali je sa svakim Poslanikom poslan tajno dok je sa mnom poslan javno". Apsolutni Vilajet je dozrijevaio da bi konačni plod bio Alijev dolazak sa Muhammedom. Tajna Vilajeta Dvanaestorice Imama je bila (djelimično) obznanjena svim Božanskim Vijesnicima jer znamo da su svi oni primili svoja poslanja u mjestu Poslaničke Poruke a što je Kuća Čista navlastito. Naravno, svijest drevnih Poslanika o Pravu Kuće je svakako bila djelimična i nije niti mogla biti drugačija. Sa Muhammedom se to Pravo posve javno očituje.

Bez sumnje, stari Egipćani su visoko uzdignuli mit o Imhotepu (Jusuflu) nakon njegove smrti pa je opravdano pretpostaviti da su ga neki smatrali i posljednjim Božijim čovjekom na zemlji a o čemu smo već govorili. Jer, u ajetu 34 se kaže: "a kad je on umro vi ste rekli: "Allah više neće poslije njega poslati Poslanika...". no, sam Jusuf je znao za posljednjeg Božijeg Poslanika Muhammeda i njegovih 12 Imama te je poruku o tome kako smo vidjeli ostavio kroz arhitektonske mjere Zoserove piramide. Cijela Egiptologija je protkana jednim obzirom stroge Imamologije.

Vidjeli smo kako su "jasni dokazi" iz ajeta 34 Sveti Imami. Imam Ali je kroz batin (iznutarnju dimenziju Objave) tajno slat sa svakim Poslanikom i upravo po pitanju Vilajeta 12 Imama "Allah ostavlja u zabludi svakog ko u zlu pretjeruje i sumnja".

Pošto redni broj ajeta (34) ukazuje na broj Alijevih godina u času kad ga je Poslanik proglasio svojim nasljednikom (imao je 34 godine) "pretjerivanje u zlu" se (u kontekstu jedne od ezoterijskih zbilja koje obznanjuje Imam Askeri a.s.) odnosi na one ljude koji su oduzeli pravo na hilafet Imamu Aliju a.s. U času kada je Imam Ali bio zauzet Poslanikovom a.s. dženazom grupa

ljudi je proglasila prvog halifu što su poznate povijesne činjenice. Zlo kao takvo je princip otpora dobru te je negativno iako je uključeno u veće dobro jer je Božija dobrota utkana u svo postojanje. Kako zlo ne može dotaknuti Čiste Imame iz Muhammedovog potomstva "pretjerivanje u zlu" upravo i znači negaciju onoga što (u suštini) niti ne može biti oduzeto. Vlast svih 12 Imama je kosmička te je prirođena njihovim Svetim Osobama. Pošto je Bog Onaj koji tu vlast daje ona od strane ljudi ne može biti niti data niti oduzeta. Imam ostaje biti Imamom u svim okolnostima. No, da je Pravo Kuće ispoštovano danas bi "muslimani letjeli među galaksijama" kako je to divno rekao jedan Islamski mislilac, i ne bi zaostajali za drugima. Jer, Imam Ali je (iako živeti u Poslanikovom dobu) živio u svom vremenu a ne u prošlosti. Danas muslimani uglavnom ne znaju odgovoriti na zahtjeve vremena, i opterećeni su zaostalošću i primitivizmom.

Upravo zbog iznutarnje vlasti svih 12 Imama ajet 34 (sure "Vjernik") dalje u tekstu navodi "sumnju" kao uzrok ostavljanja u zabludi (od strane Allaha) jer su neznalice vidjevši da je Aliju a.s. oduzeta spoljna vlast posumnjale i u sami karakter Imameta, dakle njegov kosmički aspekt. Sumnje i poricanja su stalno pratili Svete Imame koji su po pravilu imali tek (po) nekoliko sljedbenika. Na ovaj način su oni koji u zlu pretjeruju i neznalice ostavljeni u zabludi. Vezano za sumnje u Imamet ajet 35 (sure "Vjernik") dalje spominje "raspravljanje o Allahovim znamenjima iako im nikakav dokaz došao nije". Riječ "znamenja" (za razliku od jasnih dokaza iz prethodnog ajeta) ukazuje na Svete Imame u stanju njihove čiste svjetlosti. Naravno da je svaka egzoterijska rasprava o Imamima kao čistim svjetlima nemoguća sve dok "ne dođe dokaz", odnosno Imam el-Mehdi a.s. Naslonjen na zid Ka'be Čisti Imam će objelodaniti učenja svih Božijih Poslanika i svih Knjiga. Svi Imami su Jasni Dokazi dok je Mehdi kao pečat Muhammedanskog Vilajeta Dokaz Božiji, pošto će Islam u njegovo doba biti posve "jasan" u odnosu na ono što pod njim danas smatramo.

Imam el-Mehdi (kao Božiji Dokaz) još nije došao kako to i kaže u ajetu 35 sure "Vjernik" te se time ukazuje da velika skrivenost traje sve do časa kad će mu Bog dati dozvolu da izađe.

Kraj ajeta 35 kaže kako time "izazivaju još veću Allahovu mržnju i mržnju vjernika - Tako Allah pečati srce svakog nasilnog i oholog". Mržnja Allahova i mržnja vjernika se spominju zajedno jer su "vjernici" Sveti Imami. Govoreći o preegzistentnom stanju (još neutjelovljenih) ljudskih duhova Imam Džafer je kazao kako su oni koji odbiše Vilajet 12 Imama "nosili odbojnost i mržnju u srcima". Riječ je o nebeskom odbijanju koje se desilo (i dešava se) prije spuštanja duša na ovu zemlju. Posljedica ovog negiranja je "još veća Allahova mržnja" jer su odbijeni Božiji Miljenici koji onda logikom stvari vraćaju te iste duše na njihove položaje te je to "mržnja vjernika" jer su vjernici Sveti Imami. Rezultat je da Allah na taj način "pečati srce svakog nasilnog i oholog".

Kao što je Imam Mehdi pečat Muhammedanskog Vilajeta tako su i svi oni koji odbijaju Vilajet Dvanaestorice sa obznanom Imama Mehdića konačno "zapečaćenog srca". Nasilni su po svom odnosu prema Ehli-bejtu kako povijesno (egzoterijski) a tako i iznutarnje (ezoterijski) i to po pitanju odbijanja Imama kao Čuvara Knjige. Oholi su pak upravo zbog pomenu-tog nasilja jer nasilnik je uvijek ohol inače ne bi ni bio nasilnik. Nasilje i oholost najčešće idu skupa jer je nasilje samo izraz oholosti mada može biti potaknuto i drugim razlozima.

Ajeti 26 i 27 (sure "Vjernik") govore o nemogućnosti da se cjelina Vilajeta očituje prije Obznane Imama Mehdića a.s. Nakon što u ajetu 26 faraon govori o svojoj nakani da ubije Musa - a a.s. u ajetu 27 Musa odgovara: "Molim Gospodara svoga i Gospodara vašega da me zaštiti od svakog oholog koji ne vjeruje u Dan u kome će se polagati račun". U izvanjskom smislu ajet pravi razdiobu između Musaovog Gospodara kojega on potvrđuje kao Jedinog Boga i tog istog Gospodara kojega poricatelji negiraju. Ovo ukazuje na različit odnos prema Bogu a On je Jedan za sve bez obzira priznavao Ga neko ili ne. Njegova Jednost realno postoji bez obzira što je negirana od strane faraona. Zato Musa podsjeća faraona kako je Bog Gospodar svih ljudi.

U ezoterijskom smislu riječ je o različitim razinama očitovanja Božijeg Lica

jer je u zbilji Gospodar Jedan, i nema ni Moći ni Snage osim kod Njega. "Gospodar Musaov" je (u ovom kontekstu) Gospodar vremena, Imam Mehdi a.s. sa kojim se očituje cjelina Vilajeta 12 Imama. On će se (prema vlastitoj tvrdnji) pojaviti nakon "jako dugo vremena" što Kur'an potvrđuje riječima "... i davat ću im vremena jer je obmana Moja doista velika...". Ipak, svaka osoba se jedanput ili dvaput godišnje pozove u vjeru.

Teško je ne prisjetiti se Vedskog učenja o Mayi, kopreni iluzije koja je u osnovi ovoga svijeta. Krišna obmanjuje ljude jer žele biti obmanuti i daje im vremena. Nije duhovni svijet iluzija (kako se danas često tvrdi) već upravo materijalni, kojim vladaju iluzorne energije.

Kur'an kao što vidimo govori o velikoj (vremenskoj) obmani, onom periodu kada će ljudi zaboraviti na svog Imama a dosljedni u vjerovanju u njega biti će samo oni koji su dostojni toga. Govoreći jezikom Bhagavat - Gite to su oni koji su raskinuli tri vezujuće sile prirode (strast, neznanje i vrlina) razotkrivši tako samu prirodu Maye, a pojava Avatara se u gvozdenom dobu time čini neizbježnom jer većina ostaje u neznanju.

Musa a.s. kao što vidimo traži zaštitu (od svakog oholog koji ne vjeruje u Dan Suda). Cjelina Vilajeta se u Musaovo doba nije mogla očitovati te se Musa a.s. sklanja pod okrilje Imama Mehdija. Kako bi skrenuo pažnju i na uopšteni obzir Božijeg Gospodstva Musa traži zaštitu i od "Gospodara vašeg" što je također Imam Mehdi kao nositelj cjeline Vilajeta no faraon to ne može znati te ga upravo zbog toga Musa podsjeća na oholost kao glavnu karakteristiku svih onih koji zanemaruju eshatološku dimenziju ljudskog a to je Dan Suda. A zanemarivanje te dimenzije neminovno vodi u (bar neku) viziju samodostatnosti što je negacija ta'vila Knjige.

U jednom drugom Kur'anskom ajetu Musa definiše svoga Gospodara kao Gospodara "Istoka i Zapada i onoga što je među njima". Istok predstavlja izlazak Sunca odnosno Poslanstvo Muhammedovo a.s. Zapad jeste zalazak Sunca odnosno fizički odlazak Poslanikov sa ovog svijeta. Ono "između njih" jeste Imam. Imam je Čuvar i Tumač Knjige nakon "zalaska

Sunca" odnosno fizičkog odlaska Muhammedovog. U tom smislu Imami su batin Objave, njena iznutarnja dimenzija koja optrajava između Istoka i Zapada, tj. zemaljskog očitovanja Muhammedanskog Svjetla i zalaska njegove fizičke osobe. Svjetlo ostaje jer Sunce nikada ne zalazi na cijeloj zemlji i to je Imam.

Sjever i Jug se u ajetu nigdje ne spominju te je jasno da je (ezoterijski motreno) riječ o putanji Muhammedanskog svjetla od Istoka (rađanje u fizičkom svijetu) do Zapada (smrt, odnosno fizički odlazak). Kako je jedna strana Zemlje uvijek izložena svjetlosti vanjski mrak je iznutarnja svjetlost. To je Imam, odnosno ono što je "između" Istoka i Zapada. Zalazak Sunca na Zapadu je njegovo rađanje na drugom, iznutarnjem Istoku što je svjetlo Imama. Zbog toga Kur'an na jednom mjestu spominje Gospodara dva Istoka i dva Zapada, dakle vanjsku i iznutarnju svjetlost, Muhammeda kao svjetlo Zakonodavnog Poslanstva te Imama kao svjetlo iznutarnjih smislova Objave. Kako Sjever i Jug ne opsežu svjetlo (već su samo "osvjetljeni") ajeti ih ne spominju. Zbog toga jedna predaja kaže kako će se prije Sudnjeg Dana sunce roditi sa Zapada jer će batin Objave postati većinska svijest.

Slijedi ajet 28 (sure "Vjernik") čiji redni broj, vidimo ukazuje na smrt Imama Askerija, odnosno početak skrivenosti Imama Mehdija.

Ajet 28: "A jedan čovjek, vjernik iz faraonove porodice, koji je krio vjervanje svoje, reče: "Zar da ubijete čovjeka zato što govori: "Gospodar moj je Allah!, onoga koji vam je donio jasne dokaze od Gospodara vašeg? Ako je lažov, njegova laž će njemu nauditi, a ako govori istinu, onda će vas stići bar nešto od onoga čime vam se prijeti, jer Allah neće ukazati na Pravi Put onome koji u zlu pretjeruje i koji mnogo laže".

Već smo kazali kako je dozvoljeno skrivati vjeru ukoliko su vanjske okolnosti nesnošljive. Također, istakli smo da je riječ o čovjeku iz Musaova vremena koji se zvao Habib i koji je živio unutar faraonove porodice te krio vjervanje svoje. No, iznutarnji obzir ajeta otkriva da je riječ o Imamu Hasanu al-Askeriju koji se obraća Muttevekkilu, faraonu onoga vremena.

Redni broj ajeta (28) je jednak broju godina života Imama Askerija (živio je 28 godina, kao što znamo).

Ajet 28 Imama Askerija spominje kao "čovjeka" (jedan čovjek). Ovo zato jer u svakom vremenu postoji (po) jedan savršen čovjek, Bezgriješni Imam preko kojega Božija Ljubav ulazi u postojanje. Takav Imam je u svom vremenu samo jedan kako to ajet 28 i kaže. Imam Askeri a.s. je čitav život (manje ili više) proveo u vojnom logoru Sammara po čemu je i dobio nadimak Askeri (tj. vojnik). "Faraonovu porodicu" sačinjavaju Muttevekkil, Muttesim te Muttemid a ovaj posljednji je dao i otrovati Imama Askerija a.s. Ovi vladari bili su veliki neprijatelji Poslanikove Porodice. Kako su formalno bili "Islamski" vladari Hasan al-Askeri a.s. je (u smislu opšte pripadnosti Ummi) opisan kao vjernik "iz faraonove porodice" jer po jednoj predaji "ljudi su Allhova porodica i Njemu je najdraži onaj ko je najkorisniji toj porodici". Jedino u tom kontekstu Imam je (u ajetu 28) "član" faraonove porodice jer je prikriivao vjerovanje svoje i bio pod stalnim nadzorom halifinih agenata. Kako se radilo o opasnim i bezskrupuloznim ljudima koji nisu prezali ni od čega Imam je "krio vjerovanje svoje". Zatim vjernik iz faraonove porodice (Imam Askeri) kaže: "Zar da ubijete čovjeka zato što govori: "Gospodar moj je Allah!...".

Riječ je o Imamu Mehdiju a.s. kojega su halife namjeravali po svaku cijenu ubiti, odnosno onemogućiti njegovo rođenje. Ponovo je upotrijebljena riječ "čovjek" (izvanjski se odnosi na Musa - a a.s. ali iznutarnje na Imama Mehdija a.s.). Riječ je o Imamu Mehdiju kao savršenom čovjeku. Koliko su se halife bojale njegova rođenja pored ostalog govori i podatak da su jedno vrijeme dali zatočiti njegovu plemenitu majku, svetu Narcisu kako bi se uvjerali da nije trudna. Međutim, znakovi trudnoće nisu ni bili vidljivi, jer Imame njihove čiste majke rađaju iz njihovih bokova (ove teme smo se već dotakli).

Vidjeli smo kako je u ajetu 28 (sure "Vjernik") za Imama Askerija a tako i za njegova sina Imama Mehdija upotrijebljena riječ "čovjek" (a ne musliman ili vjernik). Riječ je o savršenom čovjeku (insal al - kjamil) koji je

na poziciji robovanja Bogu i koga On vraća ljudima za njihovu dobrobit. Upravo zato Imam el-Mehdi a.s. govori "Gospodar moj je Allah" kako bi sa te razine učinio dostupnim znanje o Bogu. On odriče božanstvenost bilo čemu drugom i to je zapravo cjelina pravog Tevhida. Na ovaj način savršen čovjek predočava drugima kako u Bitku i nema niko osim Njega te da se ne treba vezivati za uzroke u liku raznih "gospodara" bilo da su u pitanju prirodne sile bilo drugi ljudi. Svi likovi svijeta postoje po Bogu a ne po sebi te nemaju realnost. Muttevekkil i Muttesim (te Muttemid) su planirali ubistvo Imama Mehdiya o čemu znamo govori i ajet 28 (sure "Vjernik"). Međutim, njihovi planovi su propali, Imam el-Mehdi je živ i skriven. Ajet nastavlja "...onoga koji vam je donio jasne dokaze od Gospodara vašeg...". Jasni dokazi jesu Imami prije Mehdiya, njih jedanaest. Odmah nakon svog rođenja Imam Mehdi je (kao novorođenče) izrekao šehadet, vjeru u Božiju Jednoću i Muhammedovo a.s. Poslanstvo, te time donio jasne dokaze o prethodnim Imamima. Dokaze je donio od Gospodara što ukazuje da su svi Imami na stepenu potpunog robovanja Bogu što u ovom kontekstu znači svojstvo Ismeta (nepogriješivosti). Zatim se u ajetu dalje kaže "... ako je lažov njegova laž će njemu naštetiti, a ako govori istinu onda će vas stići bar nešto od onoga čime vam se prijeti...".

Muhammed a.s. je kazao: "Laž je nespojiva s vjerovanjem". Svojstvo Ismeta (Bezgriješnosti) pak podrazumijeva nemogućnost laži. To je smisao riječi kako će (ako je lažov) "njegova laž njemu naštetiti" jer laž (budući da je izrečena i nije ostala na razini stanja) uvijek šteti i drugima inače ne bi bila izrečena. Ovdje se ukazuje da Imami uvijek govore istinu.

Kada je rođen Imam el-Mehdi a.s. na njegovoj blagoslovljenoj ruci je bilo ispisano - "Reci - došla je istina a laži je nestalo". Imam je utjelovljenje Istine i s njim laž nestaje. Upravo ovo smjera Imam Askeri (u ajetu 28) kada kaže: "... ako je lažov njegova laž će njemu nauditi..." što ima upravo značenje nestanka laži. Ajet 28 dalje priopćava "... a ako govori istinu onda će vas stići bar nešto od onoga čime vam se prijeti". Ono čime se prijeti predstavlja Obznanu Imama iz svijeta skrivenosti. "Bar nešto" ukazuje na svu slojevitost same Okultacije koja je za svakog različita te će takav biti i

Imamov Izlazak. Onaj ko zahvati čašu mora zahvatio je "bar nešto" od tog mora, a voda je jedna te ista.

Ajet 28 (sure "Vjernik") završava riječima "... jer Allah neće ukazati na Pravi Put onome koji u zlu pretjeruje i koji mnogo laže...".

Znamo kako su Sveti Imami Pravi Put navlastito. Dakle, Bog neće ukazati na njih onome ko u zlu pretjeruje i koji mnogo laže. Nevjerovanje nije spomenuto jer ono samo po sebi isključuje Pravi Put za kojeg je potrebna vjera. "Pretjerivanje u zlu" vraća na početak Imameta kada je oduzeto pravo Imamu Aliju da naslijedi Poslanika. Bezgriješan Imam je trebao biti izabran za vođu muslimana jer ga je sami Poslanik proglasio takvim. Međutim, već smo istakli da se to odnosi na oduzimanje izvanjske vlasti dok Imam ostaje biti Imamom u svim okolnostima. Na kraju ajeta se Pravi Put odriče i onome koji mnogo laže. Riječ je o istoj stvari jer su mnoge laži izmišljene te su čak izmišljeni "hadisi" kako bi se nečasne radnje nakon Poslanikove smrti opravdale. Licemjeri su mrzili Imama Alija toliko da su čak htjeli napasti njegovo tijelo (nakon njegove smrti) te je on sahranjen tajno i noću.

Ovo je potpuno u skladu sa Muhammedovim a.s. riječima: "O, Ali, licemjer te ne voli a vjernik te ne mrzi". Ovo znači da može postojati vjernik koji ne voli Imama Alija ali ne može postojati vjernik koji ga mrzi. Sami Poslanik je od ljudi primao Islam tražeći dva svjedočanstva; vjeru u Jednog Boga i u njegovo Poslanstvo, pri tom ne tražeći da (svi) vjeruju u Imamatu upravo iz straha da ljudi ne bi porekli sami Islam jer je opozicija spram Imama Alija stalno bila jaka i prilično velika. Uz to, Imamet je "teška i otežana stvar" (Imam Sadik a.s.) i ne može je svako nositi. Prema jednoj predaji tu stvar mogu nositi jedino viši anđeo i poslani Vjerovjesnik ili vjernik čije će srce Bog iskušati.

Sura "Vjernik" je rednog broja 40 i ima 85 ajeta. Ukoliko od rednog broja sure (40) oduzmemo redni broj razmatranog ajeta (28) dobit ćemo broj 12 ($40-28=12$) što ukazuje na 12 Svetih Imama koji su "vjernici" (naslov sure je "Vjernik"). Uz to, ta razlika odnosno broj 12 ukazuje (i) na samog Dva-

naestog Imama o kojemu, vidjeli smo, (ezoterijski) govori ajet 28 (izvanjski je, naravno riječ o Habibu iz Mojsijevog vremena).

Zbir cifara rednog broja sure (40) te ukupnog broja ajeta (85) ukazuje na vlast Imama Mehdiya a.s. Jer, $4+0+8+5=17$.

Ukoliko pak saberemo dva broja dobit ćemo broj 125 ($40+85=125$) što predstavlja Stotinu Lijepih Božijih Imena te 25 dijelova (još) nepoznatog znanja koje će donijeti Imam el-Mehdi ($100+25=125$).

Razlika između ovog broja (125) i broja Kur'anskih sura (114) ponovo ukazuje na Jedanaestog Imama Hasana al-Askerija ($125-114=11$). Sura "Vjernik" je njegova sura i on je "vjernik koji je krio vjerovanje svoje" zbog teških okolnosti koje su mu nametnute u vojnom logoru Sammara. Razlika ukupnog broja ajeta sure "Vjernik" (85) te ajeta 28 je broj 57 ($85-28=57$) a što je redni broj sure "Gvožđe" koja se nalazi tačno na polovini Kur'ana ($57+57=114$). Ovo znači da sura "Gvožđe" krije tajne koje proizilaze iz razlike između cjeline vjere i Okultacije Imama Mehdiya a.s. To je potvrđeno kao što znamo riječima Četvrtog Imama, Sedžada a.s. koji je kazao kako su neki ajeti sure "Gvožđe" objavljeni zbog ljudi koji će doći u kasnijim (poznim vremenima). Ovo Tamno Doba je po svemu "poznije" od svih prethodnih. Vidimo kako sami naslov sure ("Gvožđe") ukazuje na Gvozdeno Doba (u kojem danas živimo) odnosno doba stroja. Za Kali Yugu Vedski spisi kažu kako će je obilježiti (pored ostalog) nedostatak inteligencije te odsustvo milosrđa, što se danas vidi na svakom koraku gdje prednjači animalni način života.

Pogledajmo sada neke ajete sure "Gvožđe".

Ajet 9: "On robu Svome objavljuje jasne ajete da bi vas iz tmina na svjetlo izveo - a Allah je, uistinu, prema vama dobar i milostiv!"

Vidimo kako se riječi "Poslanik", "Vjerovjesnik" ili "Muhammed" nigdje ne spominju iako se naravno (u izvanjskom smislu) riječ "rob" odnosi na

Plemenitog Poslanika. No, kako Poslaničko određenje nije spomenuto (već rob Božiji) ezoterijski se radi o posebnom stupnju bogougodništva koje je i najrjeđe u Tamnom Dobu. Ajet 65 (u suri "Pećina") govori o pronalasku Hidra a.s. od strane Musa-a a.s. i njegovog duhovnog viteza koji ga je pratio. Oni su tragali za znanjem i Bog im je otkrio da veliki znalac postoji. Takav koji ima više znanja i od Musa-a a.s. Taj skriveni Božji rob se zvao Hidir, i živ je još i danas.

Ajet 65: "I nađoše jednog Našeg roba kome smo milost Našu darovali i onome što Mi znamo naučili".

Ovo predstavlja (direktno) božansko poučavanje koje je posljedica posebne Božije milosti. Vidimo kako je u ajetu upotrebljena riječ "rob". Riječ je o posebnim kategorijama evlija koji su pod upravom Imama Mehdija i Hidra a u užem smislu riječ je o isključivo o pomenutoj dvojici svetaca kojima su ajeti (ezoterijski) jasni. Zbog toga ajet 9 sure "Gvožđe" vidjeli smo kaže kako "On robu Svome objavljuje jasne ajete". Objavljivanje naravno nije objavljivanje Kur'ana koje je završeno i koje je Muhammed a.s. dostavio ljudima u svojstvu Zakonodavnog Vjerovjesnika. Riječ je o objavljivanju iznutarnjih smislova Knjige za što je zadužen Imam. Kako su Imam Mehdi i Hidir izvanjski nedostupni oni koji su dostojni njihova posredovanja (učenja) su kako smo kazali samom logikom stvari i najrjeđe, mada, postoje svakako i oni koji ostvare neku vrstu direktnog kontakta.

Jasnoća ezoterijskih smislova Knjige (pod vodstvom Imama Mehdija a.s.) jeste ono čime nas Uzvišeni "izvodi iz tmina na svjetlo". Tmine predstavljaju tamu (ovog) Posljednjeg Vremena odnosno Tamno Doba. "Tmine" su kao što vidimo spomenute u množini jer se radi o višeslojnosti zastiranja od Boga. Na tu iznijansirano odvojenosti od Izvora je smjerao i Časni Poslanik rekavši: "Bog ima 70000 zastora od svjetlosti i tame. Kada bi ih strgnuo sjaj Njegova Lica bi sagorio sve postojeće". Naravno, u Tamnom Dobu kada je duhovnost (gotovo) prognana a animalni način života prevladava ljudskim bićima zastori od tame su dominirajući. No, izlazak iz tmina materijalne iluzije je (čak i danas) moguć o čemu govori i ajet 9

("da bi vas iz tmina na svjetlo izveo"). Svjetlo je Imam a u ovom dobu je to Dvanaesti Imam, Muhammed el-Mehdi a.s. Kada se izlazi iz tame obično se kaže da je riječ o izlasku na "svjetlo dana".

"Dan" se u ajetu ne spominje jer je to znanje (o izlasku Imama) Božija tajna i pokriveno je od ljudi. No, Imam je onaj koji sljedbenike izvodi iz tmina neznanja. Ove tmine su zapravo i dovele do nestanka Imama Mehdiya, ljudi su usljed vlastite zamračenosti sami sebi "sakrili Imama" odnosno postali nesposobni da ga prepoznaju. Zbog toga je u ovom dobu neophodno lišiti se bar zastora od tame koji odvajaju od Allaha a svakako da postoje i oni koji se suočavaju sa zastorima od svjetlosti. Na kraju ajeta 9 (sure "Gvožđe") se kaže kako je "Allah uistinu, prema vama dobar i milostiv".

Božija dobrotu i Milost opsežu svo postojanje. Kur'an kaže: "Kaznom Svojom Ja kažnjavam koga hoću a Moja Milost obuhvata sve". I kao što Božija Milost obuhvata sve tako i milost bogougodništva poput Zemlje nosi sve ljude, i dobre i zle, i pametne i one koji to nisu. A onaj ko je najučeniji on je prema ljudima i najmilostiviji. Imama Alija su zvali Ebu - Turab, što znači "otac prašine" jer je imao smirenu narav zemlje.

Tmine ovog posljednjeg Vremena pojašnjene su u nekim ajetima sure "Svjetlost" (sura 24, 64 ajeta).

Ajet 39: "a djela nevjernika su kao varka u ravnici u kojoj žedan vidi vodu, ali kad do tog mjesta dođe, ništa ne nađe - a zateći će ga da ga čeka kraj njega Allahova kazna i On će mu potpuno isplatiti račun njegov jer Allah veoma brzo obračunava".

Kao što vidimo ajet pojašnjava fatamorganu stvorenog svijeta, prirodu strasti duše koja nikada ne može utažiti istinsku žeđ duše i na kraju kao rezultat imaju razočaravajuću iluziju. Ukoliko žedan čovjek pije slanu vodu, to mu samo pojačava žeđ koja sa svakim gutljajem biva sve veća.

Ajet 40: "ili su kao tmine nad dubokim morem kojeg pokrivaju talasi sve

jedan za drugim, iznad kojih su oblaci, sve tmine jedne iznad drugih, prst se pred okom ne vidi, a onaj kome Allah ne da svjetlo neće svjetla ni imati". Ukupnost Muhammedanske svjetlosti i svjetlo Imama Mehdiya kao Pečata Vilajeta zajedno tvore Kur'an. Jer Imami su vodiči i savršeni učitelji, čuvari Kur'ana i Njegovi tumači.

Tačnije rečeno, postoje 2 Pečata Kur'ana. Muhammed a.s. kao Pečat Poslanstva i Mehdi a.s. kao Pečat Muhammedanskog Vilajeta. Prvi pečati ono egzoterijsko jer je s njim Poslanstvo završeno a drugi pečati ciklus uvođenja u božanske tajne kao Posljednji Imam. Neke predaje priopćavaju kako će svijet nakon smrti Imama mehdiya potrajati vrlo kratko, oko 30 godina mada se javlja cifra od 400 ili 660 godina a Bog najbolje zna.

Ajet 40 (sure "Svjetlost") pojašnjava šta su tmine Gvozdene doba spomenute u ajetu 9 sure "Gvožđe". Pomračenost Tamnog Doba je predstavljena kroz dijela poricatelja odnosno simboličke usporedbe koje kriju brojne ezoterijske tajne. Većina ljudi našeg vremena živi u potpunom pomračenju vjerujući jedino u magiju ovosvjetskog. Tmine neznanja (te posljedično tome i zla) su nad dubokim morem života kojeg prekrivaju talasi materijalnog "sve jedan za drugim" jer je talasanje različitih težnji stalno prisutno u zagađenom i uznemirenom umu. Vanjski svijet nikada ne može dosegnuti mir ako mira nema unutar duša.

Iznad talasa su oblaci počinjenih djela koji prekrivaju srca te onemogućuju Svjetlost Imama da se pokaže u svoj svojoj punoći. Tmine neznanja (u ovom Tamnom Dobu) su sve jedne iznad drugih jer ljudsko biće spoznaje isključivo vanjski svijet preko uzročno - posljedičnog lanca. Tako veza-nost za svijet materije biva potpuna, odnosno tama je na svom vrhuncu. Odanost varljivoj iluziji je (shodno stanju požudne duše) neograničena te se tmine gomilaju.

"Prst se pred okom ne vidi" - nastavlja ajet.

Prst kojim se naređuje ili pokazuje (dakle prst koji se stavlja pred oko) jeste

kažiprst ili Jupiterov prst. Ovo ukazuje na potpuno spiritualno neznanje u Gvozdenom Dobu kada (u izvanjskom smislu) jasni ajeti kojima se izvodi iz tmine na svjetlost (a što je kao što znamo, ezoterijski motreno Imam) bivaju neprepoznatljivi do te mjere da čak osjetilnu spoznaju i obavezujuće (šerijatom) propise nije nikako moguće uskladiti. Kako "nisu slijepe oči već srca u grudima" (Kur'an) čak ni potpuna "blizina" (prst i oko) međusobno samjerljivih stvari (usljed potpune tame u Gvozdenom Dobu) ne može osigurati sigurno znanje. Zato neke predaje kažu kako će se ljudima činiti da kada bude došao Imam el-Mehdi donosi "novu vjeru". To pokazuje koliko daleko smo se udaljili od Izvornog Islama. Pomračenost je tolika da se "prst pred okom ne vidi", a znamo da se kažiprstom (u namazu) očituje Božije Jedinstvo i Muhammedovo Poslanstvo.

Kraj ajeta 40 (sure "Svjetlost") kaže: "a onaj kome Allah ne da svjetlo neće svjetla ni imati". Svjetlo je Imam Mehdi koji se obznanjuje iz svijeta skrivenosti kada tama bude potpuna. U tom smislu jedna predaja priopćava kako će se Imam pojaviti kada "ljudi ostanu bez nade" odnosno kada pomračenost dosegne svoj vrhunac. Spomenuta "nada" je kosmološkog a ne društvenog karaktera, smisao života izmiče i ne može ga se odrediti.

Redni broj ajeta koji govori o Tamnom Dobu (u suri "Svjetlost") je rednog broja 40. Sura "Vjernik" je sura 40 a što je znamo sura Imama Askerija a.s. Razlika između ukupnog broja ajeta sure "Svjetlost" (64) te rednog broja sure (24) je ponovo 40 ($64-24=40$).

Zvaničan Pristup Imamu je danas nemoguć ali njegovo svjetlo upućuje. Prelazimo na ajet 16 sure "Gvožđe".

Ajet 16: "Zar nije vrijeme da se vjernicima srca smekšaju kad se Allah i Istina koja se objavljuje spomene, i da oni ne budu kao oni kojima je još davno data Knjiga, pa su srca njihova, zato što je proteklo mnogo vremena, postala nemilosrdna, i mnogi su od njih nevjernici".

Riječi "zar nije vrijeme" govore o velikom protoku vremena do "smekšavanja

srca" (vjernika) odnosno o Tamnom Dobu kada bi ljudski rod konačno trebao da se približi Bogu (bar) Njegovim spominjanjem. Naravno, ajet se odnosi na svako vrijeme no Gvozdeno Doba je u cjelini Doba "tvrdoće". Prema Vedskom učenju spominjanje Boga je najefikasniji (ako ne i jedini) sigurni put bliskosti Bogu u ovom dobu. U Kali - Yugi su drugi oblici štovanja gotovo nemogući zbog općeg zagađenja isključivo materijalnim vrijednostima.

Kur'an kaže nešto slično: "Reci - Allah; i ostavi ih da se lažima svojim zabavljaju".

Riječi - "Reci - Allah" ukazuju na Zikkrullah ili spominjanje Allaha. Zikr koji se ponavlja smisleno i u okviru duhovnog rodoslova jednog od sufijskih pravaca naziva se vird i predstavlja svakodnevno zaduženje novoobraćenika (murid) kojim je zadužen od strane učitelja (šejh). No, kako je karakteristika ovog doba upravo laž i zabava Kur'an podsjećajući na to željeznog čovjeka u ajetu 16 (sure "Gvožđe") spominje smekšavanje srca i to kad se Allah i Istina koja se objavljuje spomenu. Spominjanje Allaha je početna ili prva faza zakkira. Posljedica toga je specifični halvet (osama) jer se nakon naredbe o spominjanje Allaha kaže: "i ostavi ih da se lažima svojim zabavljaju". Ostavljanje ljudi predstavlja duhovnu samoću bez obzira da li je to ostavljanje samo suštinsko ili je i formalno i suštinsko što onda podrazumijeva i prekid fizičkog kontakta sa ljudima. Nakon toga se u ajetu 16 spominje "Istina koja se objavljuje". Izvanjski je svakako riječ o Kur'anskoj Objavi. No, kako Kur'an i Objava uopće nisu spomenuti riječ je o savršenom čovjeku koji je utjelovljenje Istine.

Znamo da se to odnosi na 12 Imama koji su tumači i Čuvari Knjige.

Na ovaj način (slijeđenjem Svetih Imama koji su u centru duhovnog rodoslova) se "omekšava srce", a prema jednoj predaji najdalji, odnosno naudaljeniji od Boga su oni koji su osorog, tvrdog srca. Neprestalnim zikkrullahom srce biva omekšano te izloženo prefinjenim uticajima Božanskog privlačenja (jazbbah). Ajet 16 nastavlja: "... i da oni ne budu kao oni kojima

je još davno data Knjiga, pa su srca njihova, zato što je proteklo mnogo vremena, postala nemilosrdna, i mnogi su od njih nevjernici".

Ljudi oživljenog (omekšanog) srca odnosno ljudi duhovnog Puta (tarikata) ne smiju padati u zaborav koji bi izmijenio tradiciju ili osnovne postulate same vjere (zato jer je Knjiga data davno). U ajetu se ne kaže koja je Knjiga u pitanju. Izvanjski motreno, svakako je riječ o Mojsijevoj Tori (tj. Musaovom a.s. Tevratu). No, ezoterijski to se može odnositi na svaku drevnu božansku Objavljenost. Jer, "proteklo je mnogo vremena" od kada su, recimo, Vede spuštene i računa se da je Bhagavat-Gita stara najmanje nekoliko hiljada godina. Ibrahimovi listovi (suhufi) također spadaju u drevne božanske Objave. No, protok vremena je učinio svoje i srca su postala nemilosrdna. Milosrđe nedostaje upravo zato jer srce biva stalno zastrto neprestalnim tminama.

Sve su ovo razlozi zbog kojih je Četvrti Imam Sedžad a.s. kao što znamo kazao da su neki ajeti sure "Gvožđe" objavljeni za ljude koji će doći mnogo kasnije, odnosno u Posljednjem Vremenu. Oni će prema predaji, "mnogo razmišljati" o ajetima pomenute sure koja skriva znakove usmjerene ka željeznom čovjeku.

Prema Vedskoj literaturi Tamno Doba karakterizira nizak koeficijent inteligencije (većine ljudi) te odsustvo milosrđa a vjera biva svedena samo na obred. Obredoslovlje religije još postoji ali je ezoterijsko znanje svedeno na minimum.

Za Kristove sljedbenike Kur'an kaže da imaju blaga i samilosna srca. No, kako smo kazali, od početaka izvorne Objave je proteklo dosta vremena i srca su postala nemilosrdna. Budući da je od vjere ostao puki obred, mnogi od onih koji imaju formalno ispravna vjerska gledišta su (ezoterijski) nevjernici o čemu govori kraj ajeta 16.

U svom posljednjem pismu Imam el-Mehdi također kaže kako će uoči njegova dolaska "srca postati nemilosrdna i osorna".

Prelazimo na ajet 17 sure "Gvožđe". Ajet 17: "Znajte da Allah daje život već mrtvoj zemlji! Mi vam objašnjavamo dokaze da biste razumjeli".

Redni broj ajeta (17) ukazuje na vlast Imama Mehdijs a.s. Beznađe ljudi i duhovna pometnja su dosegнули dno i zemlja je (spoznajno) mrtva. No, Allah šalje Spasitelja, Imama Mehdijs a.s. i toj i takvoj (već mrtvoj zemlji) On iznova daje život znanja. Znanje je u ajetu 17 pripisano (isključivo) Bogu jer On je (u bitku) jedini Znalac.

Imam Ali a.s. je za Svete Imame rekao: "Oni su život znanja i smrt neznanja" te je jasno o kakvoj vrsti života i smrti se radi. To je znanje zbog kojega su u konačnici stvoreni svi svjetovi a o čemu sami Bog kaže: "Bijah skriveno blago, voljeh da budem spoznat pa stvorih svijet".

Zatim ajet 17 nastavlja: "Mi vam objašnjavamo dokaze da biste razumjeli". Dokazi su Sveti Imami, njih Dvanaest i njihovu stvarnu, primordijalnu prirodu Bog ljudima objašnjava kako bi razumjeli šta su Imami stvarno. Ljudski rod tada spoznaje Svete Imame u stanju njihove Čiste Svjetlosti. Ovo znači prosvjetljenje čovječanstva u kojem će "objašnjenje" u stvari značiti (sveopće) prosvjetljenje.

Muhammed a.s. je rekao: "Sudnji Dan neće nastupiti sve dok se u zemlji Arapa ne pojave rijeke i zelene livade". Dakle, čak i u egzoterijskom smislu "mrtva zemlja" (pustinja Arabijskog poluostrva) će biti obdarena "riječama i zelenim livadama" što predstavlja život (već mrtve zemlje). Jedna poznata predaja pak priopćava kako će Mehdijs "zemlja izbaciti riznice svoje te da će biti kiše u izobilju". Ovo je posve logična posljedica harmonične ravnoteže životnih oblika u Zlatnom Dobu kada će svako biće otkriti svrhu svog postojanja. Vidimo da za razliku od današnjeg bezumnog iskorištavanja prirode u Mehdijs doba ona sama "izbacuje" svoje riznice.

Ukoliko od rednog broja sure "Gvožđe" oduzmemo broj 12 (Imama) dobit ćemo broj 45 ($57-12=45$). Ukoliko pak saberemo ta dva ista broja dobit ćemo broj 69 ($57+12=69$). Zbir ova dva rezultata daje broj Kur'anskih sura (114). Jer,

45+69=114. Upravo ovo potvrđuje kako će u Zlatnom Dobu savršenstvo ići kako "gore" (usavršavanju duhovnosti) tako i "dole" (ovladavanju prirodnim resursima). Treba napomenuti da se ne radi o, kako smo kazali, "vladanju" prirodom u današnjem smislu shvatanja kreacije kao mjesta iskorištavanja. Upravo suprotno, zemlja će sama izbaciti (Imamu Mehdiu) riznice svoje što će reći da će plod duhovnog i spiritualnog sazrijevanja ljudi nužno biti jedno posve novo znanje o prirodi gdje i kada će ona sama služiti čovjeku jer čovjek to zaslužuje. Međutim, današnji barbarski odnos prema prirodnom okruženju zaprijetio je samom opstanku čovječanstva. Ničim ograničena pohlepa se predstavlja kao "napredak" a njena neumoljivost kao "rast društvenog standarda". Međutim, želje nemaju kraja i materija nikada neće zadovoljiti čovjeka. Zbog toga je nauka pohvalna ali ne nauka "bez duše" kakvu danas posjeduje robotizirani čovjek.

Vratimo se suri "Vjernik", suri u kojoj Imam Hasan al-Askari a.s. razgovara sa Muttevekilom, faraonom onoga vremena koji je nosio titulu "halife". Dijalog tako shvaćen je nebeski događaj i znamo da nije utemeljen na materijalnim činjenicama izvanjske povijesti. Imam i faraon vode dijalog unutar nas. Jedan kao Pol Svijeta, drugi kao nositelj "lažnog ja".

Ajet 56 te sure kaže: "Oni koji o Allahovim znamenjima raspravljaju iako im nikakav dokaz nije došao, u srcima njihovim je samo oholost koja ih neće dovesti do cilja željenog, zato moli od Allaha zaštitu, jer On, uistinu sve čuje i sve vidi".

"Allahova znamenja" su kao što znamo, Sveti Imami u stanju njihove čiste svjetlosti. Čisto racionalno i bez spiritualne virilnosti te duhovnog iskustva o njima je nemoguće raspravljati. Kur'an kaže kako je "čovjek više no iko sklon da raspravlja" a riječ "čovjek" ne podrazumijeva nikakvu vjeru već samo razum kojim je taj čovjek obdaren. No, rasprava u ovom Gvozdenom Dobu je nemoguća sve dok se ne obznani Dokaz (Imam el-Mehdi) koji još "nije došao" kako to i kaže ajet 56. Dolaskom Imama rasprava o Ehli-bejtu biva završena jer je Mehdi posljednji Dokaz od Dokaza Božijih. S njim znanje biva upotpunjeno.

Oni pak, koji ustrajavaju na različitim raspravama (sada u Dobu duge skrivenosti Imama) u "srcima nose oholost koja ih neće dovesti do cilja željenog". Ovo je oholost spram Allaha a ne ljudi jer "srca" označavaju onaj primordijalni centar bića koji je još u preegzistenciji (ezel) odbio Vilajet 12 Imama. "Cilj željeni" je spoznaja samog sebe a što je i svrha postojanja, jer predaja kaže: "Ko spozna sebe spoznao je Svoga Gospodara". No, kako je spoznaja Imama spoznaja Allaha oni koji odbijaju njihov Vilajet ne mogu nikako doći do "cilja željenog", odnosno spoznaje samog sebe, ili pak ta spoznaja biva parcijalna, kratkotrajna.

Povratak Izvoru je najdublja težnja svega stvorenog i važi za sve razine postojanja obuhvatajući tako biljni, životinjski i anorganski svijet. Sve je u neprestalnoj zauzetosti spominjanja Boga ali mi to ne osjećamo.

Nešto što bi bilo potpuno "mrtvo" niti ne postoji ali ljudska bića (većinom) nisu sposobna za percepciju prefinjenih oblika duhovnog zikkra koji odjekuju iz tzv. "nežive" materije. U svrhu podsjećanja čovjeka na njegovu pradomovinu iz koje je spušten na zemlju Bog šalje Poslanike i posredstvom njih Knjige, uputu i mudrost kako bi se vratili na mjesto odakle smo i došli. U ezoterijskom smislu "cilj željeni" (ajet 56, sura "Vjernik") je nedosegljiv bez Imama koji je Čuvar i Tumač Knjige. Ukoliko (u spoznajnom procesu) zaobiđemo savršenog čovjeka nužno upadamo u zamke antropomorfizma, agnosticizma i literalizma te u tom smislu ajet 56 završavajući kaže: "... zato moli od Allaha zaštitu, jer On, uistinu sve čuje i sve vidi". Poznato je da je Imam el-Mehdi a.s. rekao: "Ja sam zaštita za ljude na zemlji", i on je zaštita spomenuta u ajetu. Kur'an na ovom mjestu ne kaže - "traži zaštitu od Allaha" već upravo "traži od Allaha zaštitu" Imama Mehdiya kako bi te njegov blagoslovljeni uticaj spasio od pomenutih ponora u koje se bez Imama neizbježno pada (antropomorfizam, agnosticizam i literalizam). Sami kraj ajeta završava riječima kako "On, uistinu sve čuje i sve vidi". Kako Božiji sluga kada ga On zavoli postaje "Njegov sluh, vid, ruka, noga..." božansko u ovom slučaju čuje i vidi "posredstvom" ljudskog jer su Imami bezgriješni Allahovi robovi preko kojih On djeluje. Njihova srdžba je Njegova srdžba, njihovo zadovoljstvo je Njegovo zadovoljstvo.

Dakle, u ovom kontekstu, Imam Mehdi a.s. čuje i vidi svakog vjernika koji moli Allaha za njegovu (Imamovu) zaštitu. Naravno, Imamova percepcija stvari i njegovo opsezanje svijeta daleko nadmašuje obične ljudske mogućnosti i ograničenu čulnu spoznaju svojstvenu prosječnoj svijesti. Prirodu te sveobuhvatnosti na ovom stupnju duhovne evolucije ne možemo shvatiti.

Pošto smo ajet 28 sure "Vjernik" već komentirali prelazimo na ajet 29.

Ajet 29: "O narode moj, danas vama pripada vlast i vi ste na vrhovima u zemlji, ali ko će nas odbraniti od Allahove kazne ako nas ona stigne?" A faraon reče: "Savjetujem vam samo što mislim, a na pravi put ću vas samo ja izvesti".

Imam Askeri a.s. se (u svom dijalogu sa Muttevekilom na duhovnom nebu mističnog putnika) obraća općenitoj svijesti ("narod"). Kako je Imam Pol svijeta Askeri a.s. u tom smislu postavlja stvar na njeno mjesto te kaže - "narode moj", dakle "prisvajajući" sve ljude u funkciji Pola. Muttevekillu, Muttesimu i Muttemidu "danas pripada vlast i vi ste na vrhovima u zemlji". Pomenutoj trojici je "pripadala" zemaljska (i samo formalno "Islamska") vlast; sa najvećim izgrađenim munarama džamija na svijetu oni su na "vrhovima u zemlji". Kako je Imam održavatelj svijeta 12 Imama su "vrhovi zemlje" što Muttevekil, Muttesim i Muttemid naravno ne vide a na šta ih Imam Askeri podsjeća ukazujući na njihovu prolaznu vlast koja je (i) vrhunac njihove spoznaje. Za razliku od Svetih Imama koji su metafizički vrhovi zemlje pomenute halife su na vrhovima ovozemaljskog, stvorljivog svijeta. Vezano za (moguću) Božiju kaznu Imam Askeri kaže "nas" ("ko će nas odbraniti") jer "od Allahove kazne niko siguran nije" kako kaže Sveta Knjiga, te poštujući nepromjenjivost Božijih zakona on i sebe samog podređuje tim normama. Zbog toga nije rekao "vas" (već "nas") iako je jasno da se kazne ne spuštaju na Božije miljenike. Bog je Apsolutni Vladar i kako se Imamu ne bi pripisalo nešto što ne dolikuje (ukoliko bi istaknuo svoj stvarni stepen bliskosti Bogu) te iz poštovanja prema uzrocima Hasan al-Askeri uključuje i sebe među ostale ljude ("ko će nas odbraniti od Allahove kazne ako nas ona stigne?"). Ovo predstavlja krajnje poštovanje prema

uzrocima te stavljanje Božije svemoći na prvo mjesto kako Njemu i dolikuje. Muttewekil, faraon onog vremena daje odgovor baziran isključivo na racionalnom iskustvu ("savjetujem vam samo što mislim") te dodaje kako će narod "na pravi put samo on izvesti". Ovo zapravo znači da on ("nesvjesno") priznaje Imame kao Pravi Put navlastito no kako je (još u ezel - u) odbio njihov Vilajet njegov ego(nisko - ja) se uzaludno prihvata vlastite pravoputnosti. Nemali broj raznih "faraona" svoje misaone konstrukcije smatra istinitim, a velika većina ljudi slijedi isključivo svoj (racionalno kreiran) "pravi put".

Slijedi ajet 30: "A onda onaj vjernik reče: "O narode moj, bojim se da i vas ne stigne ono što je stiglo narode koji su se protiv poslanika bili urotili". Ajet kaže "vas" što je aluzija na općenitu svijest koja ne negira Poslanstvo u njegovoj formi primanja Objave već predstavlja urotu protiv batin - a te iste Objave odnosno Svetih Imama. Ova zavjera naspram Vilajeta Dva-naestorice bila je naročito aktuelna u periodu vladanja pomenute trojice "halifa" (Muttevekkiila, Muttesima i Muttemida). Oni su na svaki način sprječavali djelovanje Svetih Imama mučeći i zatvarajući ih.

Urota je svakako dalekosežnija te obuhvata i bivše narode što je posve logično jer je Imam Ali sa svakim Poslanikom poslan tajno a sa Muhammedom javno. Negacija iznutarnjih smislova Knjige je oduvijek imala zavjerenički karakter te zbog toga Kur'an ne navodi tačno određenje moguće kazne za bivše narode već upotrebljava neodređenu zamjenicu ("da vas ne stigne ono..."). Neprepoznavanje Imama Alija kao Pečata Apsolutnog Vilajeta jeste upravo "ono" što je stiglo narode prije, a što jeste nemogućnost očitovanja cjeline Vilajeta prije Imama Mehdija a.s. Bojazan vezana za to je posve izvjesna te u toj formi i Imam Askeri upozorava ("bojim se da i vas..."). Ajet 31: "kao što je to bilo sa Nuhovim narodom i Adom i Semudom i onim poslije njih. - A Allah nije nepravedan prema robovima Svojim".

Kao što znamo, Muhammed a.s. je rekao: "Moj Ehli-bejt je kao Nuhova lađa, ko se popne spašen je, ko izostane potopljen je". Narod je odbio Imamet Imama Askerija a.s. baš kao što je i Nuhov narod odbio njega. I kao što je

mali broj Nuhovih sljedbenika uspio da se popne na lađu Ehli-bejta tako se i mala odana grupa priključila Imamu Askeriju. Odabranika je zapravo oduvijek bilo neznatno a prema poznatom iskazu Imama Džafera a.s. Islam je počeo izgonom i završit će s njim. "Blago prognanima" - dodao je on. Progonstvo u ovom vremenu je prije svega duhovno jer izvanjski religija nije ugrožena.

Nakon toga se u ajetu 31 spominju "Ad i Semud, i oni poslije njih". Izraz "narod" (nakon Nuhova naroda) se više ne spominje već doslovno "Ad" i "Semud". I dok Nuhov narod (u ezoterijskom smislu) usljed materijalnih potopa koji pogađaju ljude može predstavljati većinsku svijest "Ad" i "Semud" su spomenuti samo po imenu. Njihovi Poslanici (koji su im došli) jesu Hud i Salih. Prvo ime može ukazivati na najveće Božije Ime (HU, odnosno On) dok Salih upućuje na dobrotu. Oboje treba ozbiljiti unutar duhovnog puta te tako ezoterijski dotaknuti "vrhove zemlje", odnosno vrhunac znanja. To je stvarni položaj ljudske duše za razliku od lažnih položaja kada čovjek pripisuje sebi mjesto i položaj koji mu ne pripada. "Vi ste na vrhovima u zemlji" - kaže Imam Askeri ukazujući Muttevekkilu, Muttesimu i Muttemidu na pričine ovosvjetskog položaja dok su stvarni vrhovi zemlje (njeni polovi) Sveti Imami, njih 12. Oni su vrhunac znanja, dobrote i plemenitosti i Pravi Put navlastito. Na "istinske vrhove" ukazuju neki ajeti sure "Bedemi". Tako ajet 46 pojašnjavajući razdvajanje dženneta i džehennema kaže: "Između njih biće bedem, a na vrhovima ljudi koji će svakog po obilježju njegovom poznati. I oni će stanovnicima dženneta viknuti: "Mir vama!" - dok još ne uđu u nj, a jedva će čekati".

Ovo je pojašnjenje pravog značenja "vrhova u zemlji" iz ajeta 29 sure "Vjernik". Za razliku od faraona onog vremena kojima se položaj na stvarnim vrhovima tek pričinjava Sveti Imami jesu oni na vrhuncu bedema (spoznaje) koji će "svakog po obilježju njegovom poznati" jer je Imam svačiji raj ili pakao.

Da su upravo oni Put Spasa govore riječi koje će oni doviknuti stanovnicima dženneta prije nego uđu u nj. To su riječi - "Mir vama" i one imaju značenje

Islama u potpunom smislu te riječi (riječi selam i islam imaju isti korijen). Kraj ajeta 31 (sure "Vjernik") kaže kako Bog "nije nepravedan robovima svojim". Izvanjski se ovo odnosi na općenito odsustvo nepravde u Božijem postupanju s ljudima no ezoterijski je riječ o onima koji su se popeli na Nuhovu lađu Spasa i kojima je nepravda u postupanju strana a Bog je "na liku Njegova sluga o Njemu", što će reći da je Njegov odnos spram čovjeka recipročan čovjekovom odnosu spram Njega. Naravno, Božija ljubav nema uzrok, početak ili kraj. Jedan ajet u Svetoj Knjizi kaže kako je "Semudu bio pokazan Pravi Put" ali je "njima bila milija sljepoća". Sveti Imami su Pravi Put navlastito i Ali a.s. je kao Pečat Apsolutnog Vilajeta bio uz Poslanika Saliha tajno te im je tako (djelimično) ukazano na Pravi Put, no njima je bila milija sljepoća što se (u ovom kontekstu) odnosi na "slijepa srca u grudima". Riječ je o sljepoći samodostatnosti, nemogućnosti gledanja srčanim očima koje promatraju duhovne zbilje. Zbog toga riječ "Semud" i riječ "Samed" imaju isti korijen. "Samed" znači Apsolutna Potpunost, dovoljan Sebi. Ta riječ koja se odnosi na Božansku samodovoljnost spomenuta je u Kur'anu na samo jednom mjestu (u suri "Iskrenost"). Jedino je Bog dovoljan samom Sebi u svojoj Apsolutnoj potpunosti. Čovjeku taj položaj ne pripada. Slijedi ajet 32: "O narode moj, plašim se šta će biti s vama na Dan kada jedni druge budete dozivali".

Izvanjski gledano, riječ je o Sudnjem Danu. No, ezoterijski je u pitanju Imam kao Veliki Potres a bojazan je vezana za dan Obznane Imama. Međusobno dozivanje označava raspravu među različitim vjerskim pravcima prije konačnog i punog jedinstva ljudskog roda kroz religiju ljubavi. U dobu Spasitelja religija ljubavi će objediniti cijelo čovječanstvo nakon što ljudi pronađu Jedno (te isto) unutar svakog vjerskog pravca. Prije konačnog ujedinjenja svakako će biti "dozivanja", no, prosvjetljenje je konačna sudbina svakog bića. Raspravljanje naravno može biti i dopušteno pa i preporučeno; - "Razmimoilaženje moje zajednice je milost" kazao je Poslanik.

Ajet 33: "na Dan kada budete uzmičući bježali, kada vas od Allaha neće moći niko odbraniti. A onoga koga Allah u zabludi ostavi, toga neće niko uputiti". Izvanjski obzir ajeta ponovo govori o Danu Suda. Iznutarnje motreno, riječ

je o uzmicanju i bježanju pred Istinom vezano za koju su se ljudi "dozivali". Redni broj ajeta (33) ukazuje na broj Isaovih a.s. godina kada (ponovo) bude došao sa Imamom Mehdijem te je ovo uzmicanje (pred Istinom) zapravo i posljednja "rasprava", prije sveopćeg prosvjetljenja. Isus je kao što znamo dignut sa zemlje u trideset trećoj godini života.

Tada od "Allaha niko neće moći odbraniti" jer su sva lažna i izopačena učenja razobličena. Istina je pobjedila i dostupna je cijelom čovječanstvu. Ajet 33 ne spominje nevjerovanje već upravo zabludu jer su Abasidski vlastodršci imali formalno vjerovanje (ali ne želeći Pravi Put) te ih Imam Askeri a.s. podsjeća na buduće doba, doba svog sina Imama Mehdija a.s. Pomenuta zabluda je vezana za Vilajet 12 Imama pred kojim Muttevekill, Muttesim i Muttemid "uzmičući bježe", odnosno to je dan Obznane Imama. Zbog toga su Abasidski vlastodršci toliko nastojali da spriječe rođenje Svetog djeteta ali Bog je Vladar i Znalac. Halifini agenti su stalno nadzirali kuću Imama Askerija te pratili njegovo kretanje no Imam Mehdi je rođen. Ajete 34 i 35 (koji slijede u suri "Vjernik") i koji govore o Jusufu i jasnim dokazima te Allahovim znamenjima smo već komentirali.

Slijede ajeti 36 i 37.

Ajet 36: "O Hamane" - reče faraon - sagradi mi jedan toranj ne bih li stigao do staza",

Ajet 37: "staza nebeskih, ne bih li se popeo do Musaova boga a ja smatram da je on, zaista lažac". I eto tako su se faraonu njegova ružna djela učinila lijepim i on je bio odvrćen od pravog puta, a lukavstvo faraonovo se završilo na njegovu štetu".

Musa a.s., Haman i faraon se javljaju u izvanjskom smislu ovih ajeta no znamo da se na (jednom) nivou ezoterijske zbilje to odnosi na Imama Hasana - al-Askerija te Muttevekila, Muttesima i Muttemida, koji su (unutar sebe) svjesni nebeskih staza 12 Svetih Imama a.s.

Vezano za "toranj" u Arapskom jeziku (u Svetoj Knjizi) je upotrebljena riječ

"sarh" što bi se moglo prevesti kao zvijezdarnica. Gledano iz ugla Muttevekkillovog i Muttesimovog vremena, ovi faraoni svog vremena traže zvijezdu Imama Mehdija želeći spriječiti njegovo rođenje. Poznato je da je Imam Ali rekao: "Imami su poput zvijezda, kad jedna zađe druga se pojavi".

Sanjajući zalazak zvijezde Imama Askerija (koga su na kraju otrovali) oni žele spriječiti rađanje nove, zvijezde Imama Mehdija .a.s Zato je zvijezdarnica simbolična parabola za jedan posve iznutarnji događaj. Slično ovome, mudraci su tražili Isusovu zvijezdu. Kako su u pitanju formalno muslimani i kako su svoje podle planove skrivali unutar Islamskih propisa "toranj" sa kojeg se trebala uočiti zvijezda Imama Mehdija je velika džamija u Samari koja ima oblik spiralne kule.

Damija u Samari, toranj Muttevekkila i Muttessima

Mutevekkil želi stići do "staza nebeskih" (koje obznanjaju rođenje Imama Mehdija) koje se u ajetu 37 određuju kao "Musaov bog". Kako su Muttevekil, Muttesim i Muttemid uzeli ovaj svijet za boga to božanstvo se nužno opredmećuje kao zlatno tele iz Musaovog vremena koje su Izraelićani prihvatili tokom Musaovog a.s. odsustva. Naše doba je "opredmetilo" zlatno tele do svog maksimuma, sama "moderna" civilizacija je njegovo utjelovljenje. Rođenje Imama Mehdija se desilo u zoru, 15 - tog Ša'bana, 255 god. po Hidžri. Od korijena riječi "sarh" (toranj) je i riječ "sehur" što označava zoru odnosno početak posta, tokom mjeseca Ramazana. Dakle, riječ je o zori rođenja "posljednje zvijezde" (Imama Mehdija) koju su Abasidski vladari nastojali uočiti iz tornja lažnosti, pretvaranja i zabluda. Zbog prikrivanja stvarnih motiva džamija u Sammari je najveća na svijetu. Kao graditelj tornja je spomenut čovjek po imenu Haman. Riječ "hamen" (je istog korijena kao i Haman) i u Arapskom jeziku znači "nagađati". Također, "hamdan" označava laskavca, onoga koji mnogo hvali. Okruženi laskavcima faraoni onog vremena su nastojali dokučiti tajnu rođenja Imama Mehdija. Džamija u Sammari ima najveću munararu na svijetu čime su faraoni htjeli da se pokažu pred svijetom kao dobri i odani vjernici. Faraon Muttevekil u razgovoru sa Imamom Hasanom - al-Askerijem ne negira Poslanstvo (u izvanjskom obziru ajeta to je Musaovo poslanstvo) već preko "tornja" a što predstavlja znanje o "zori" (rođenju) Imama Mehdija želi da se popne do "staza nebeskih" Imameta i Vilajeta. No, kako to nije moguće budući da ne postoji iskrena namjera on pronalazi lažno božanstvo iz Musaovog vremena, odnosno zlatno tele. U ajetu se ne kaže Bog već upravo "Musaov bog" što opet podrazumijeva antropomorfističku viziju božanskog koja je strana izvornoj Islamskoj duhovnosti. Posredstvom Vilajeta 12 Imama svaki istinski mistik "uzmiče" pred takvom teorijom. Zbog izvorne monoteističke vizije koja odriče božanstvenost kako čovjeku tako i bogu stvorenom u mašti faraon Musa - a naziva "lažljivcem". Faraonu (Muttevekkilu) su se njegova "ružna djela pričinila lijepim" kaže dalje ajet 37 što je posve logična posljedica gradnje (formalno Islamskih) džamija od kojih je upravo ona u Sammari (gdje je bio zatvoren Imam Askeri) najveća na svijetu. U svakoj velikoj religiji vanjština tako često nastoji nadomjestiti unutarnje nedostatke.

Faraon je "bio odvrćen od pravog puta, a lukavstvo faraonovo je završilo na njegovu štetu". Znamo da su Sveti Imami Pravi Put navlastito. Upravo zbog pričinjavanja svojih ružnih dijela lijepim odvrćen je od Svetih Imama te je lukavstvo njegovo završilo na njegovu štetu jer nije uspio da ubije Imama Mehdiya a.s. Uprkos nastojanju neprijatelja Imam el-Mehdi je rođen, živ je i skriven. To je upravo faraonska "šteta", odnosno izlazak zvijezde Imama Mehdiya a.s.

Svako doba ima svog faraona pod maskom vjere i svog Imama koji je Vodič i svjedok, tumač Knjige i njen čuvar. I svako od njih se može u višeslojnosti Kur'anskog teksta pronaći upravo sada jer je Kur'an živ i otkrivat će svoje iznutarnje zbilje sve do Sudnjeg Dana.

Međutim, Islamska ezoterijska zbilja je oduvijek predstavljala manjinsku svijest.

Prelazimo na ajet 38 sure "Vjernik": "I onda onaj vjernik reče: "O narode moj, ugledajte se u mene, ja ću vam pravi put pokazati".

"Narod" je kazali smo, prosječna, općenita svijest koja nikada u cjelosti ne apsorpira duhovne poruke. Zakon za fizičko te običajni rituali i tradicija su maksimum tih nastojanja.

No, rijetki pojedinci uvijek dosežu do svjetlosti Knjige a kako se (objektivnom spoznajom) niti ne može saznati ko iz naroda to može potencijalno biti Imam Askeri a.s. se obraća "narodu". Bog kaže kako su njegovi prijatelji sakriveni pod Njegovim kupolama i samo ih On zna. Imam ih poziva da se "ugledaju u njega". On ne kaže "ugledajte se na mene" što bi značilo principe izvanjskog zakona za fizičko (šerijat) već upravo "u mene", dakle u moju svjetlosnu unutarnjost, u batin mog Imameta. To je svjetlo Vilajeta 12 Imama. Naravno, iznutarnje zrenje jednog od Imama u svojoj duši može poduzeti samo zreo mistik.

Ajet 32 sure "Objašnjenje" kaže: "A ko ljepše govori od onoga koji poziva

Allahu, koji dobra djela čini i koji govori: "Ja sam doista musliman". Jedan od Imama je rekao: "Kada bi se ljudima predočila ljepota našeg govora oni bi prihvatili naše učenje". Upravo je Vilajet Imama najljepši govor koji poziva Allahu i Imami su najveći dobročinitelji. Tek onaj ko upozna Imame u njihovoj čistoj svjetlosti te usvoji njihov način i put činjenja dobrih djela može reći (govoriti), dakle obznaniti drugome da je musliman. Upravo na najljepši govor smjera Imam Askeri u ajetu 38 (sure "Vjernik") kada kaže da se ugledaju "u njega". A govor je manifestacija unutarnjeg.

Ajet 25 sure "Objašnjenje" kaže: "Mi smo im bili odredili loše drugove koji su im lijepim prikazivali ono što su uradili i ono što će uraditi i na njima se obistinilo ono što je rečeno za narode, džinnove i ljude koji su prije njih bili i nestali - doista su nastradali".

Izvanjski obzir ajeta govori o ljudima pakla. Ezoterijski motreno, ovaj ajet pojašnjava kako su se "faraonu njegova ružna dijela učinila lijepim i on je bio odvrćen od prvog puta..." (ajet 37 sure "Vjernik").

U pitanju su dakle "loši drugovi" koji su faraonu (Muttevekilu) prikazivali lijepim ono što je uradio i ono što će uraditi (Muttessim i Muttemid) nakon njega.

Ajet 25 sure "Objašnjenje" ne spominje ni vjeru niti nevjerovanje već samo loše drugove što znači da oni mogu formalno biti čak i vjernici odnosno muslimani. Uz svaku faraonsku silu postoje loši drugovi sastavljeni od učenjaka tog vremena koji ga prate te odobravaju njegove tiranske i nepravedne postupke. Predaje Ehli-bejta hvale one učenjake koji ne idu bogatašima i ljudima na vlasti te koji zadržavaju svoju neovisnu poziciju u svakom vremenu. Upravo loši drugovi odvrćaju od Prvog Puta što su Sveti Imami navlastito. Ukoliko se zanemari Imam kao tumač i Čuvar Knjige faraonska svijest biva neminovnost jer smo vidjeli šta sami faraon o tome kaže ("...ja ću vam pravi put pokazati..."). Uz takvo poimanje neizbježno se nalaze "loši drugovi" koji žele isključivo ovaj svijet a vjera im je tek sredstvo njegovog dosezanja.

Zbog ovoga Imam Askeri traži da se zagledaju u njegovu unutarnju Svjetlost posredstvom koje će im pokazati Pravi Put koji je on sam. Bez znanja o Imamu svog vremena Pravi Put ostaje zauvijek nedosegnut. Slijedi ajet 39 sure "Vjernik".

Ajet 39: "O narode moj, život na ovom svijetu samo je prolazno uživanje a onaj svijet je zaista, Kuća Vječna".

U ajetu je stavljen akcenat na metafizičku prozirnost stvorenog svijeta jer je sve što omogućava materijalna stvarnost prolaznog karaktera. Zatim se kaže da je "onaj svijet, zaista, Kuća Vječna".

Ne govori se o svijetu međustanja niti džennetu već se upotrebljava izraz "onaj svijet". Iako egzoterijski te riječi imaju upravo značenje života nakon smrti ezoterijski se radi o jednom drugom, svjetlosnom svijetu, Kući Čistoj kao Kući Vječnoj jer je Muhammedansko svjetlo ono što prethodi stvaranju svjetova te je prema tome Vječno. Kako je to svjetlo spuštено u stvoreni svijet preko 12 svjetlosnih zastora (Svetih Imama) riječ je o Kući (Čistoj). To je "onaj svijet" sastavljen od Bezgriješnika do kojih tama stvorljivog ne dopire i oni su neukaljani. Oni ne mogu počiniti niti mali niti veliki grijeh što ih čini savršenim vodičima.

Riječ "zaista" potvrđuje naprijed navedeno jer je Imam kao Lice Božije svačiji raj ili pakao odnosno "onaj svijet" (koji susrećemo nakon smrti).

Ajet 40: "Ko učini zlo, biće prema njemu kažnjen, a ko učini dobro - bio muškarac ili žena, a vjernik je, - u džennet će; u njemu će imati u obilju svega, bez računa".

Kao suprotnost raju u ajetu se kao što vidimo ne spominje pakao već se spominje kazna za učinjeno zlo. Prednost je data dobru odnosno Božijoj Milosti a u skladu sa Kudsi hadisom: "Moja Milost je pretekla Moju srdžbu". Zbog toga (u ezoterijskom smislu) kazna ima značenje poricanja Vilajeta Svetih Imama. Vidimo kako se u ajetu 40 ljudsko biće razdvaja na biološke

polove ("bio muškarac ili žena, a vjernik je"). Ovo znači da su i muškarac i žena koji čine dobro ezoterijski orijentirani ka Polu Svijeta. Ovo je razlog zašto se u ajetu ne spominje "vjernice" (kao one koje čine dobro) jer je orijentacija ka Polu afirmacija muškog aktivnog principa, onog stepena prednosti kojeg je Bog dao muškarcima. U ovom kontekstu to znači prednost Duha nad dušom (nefs) bez obzira radilo se o muškarcima ili ženama. Da je Pol navlastito svačiji raj ili pakao svjedoči poznati iskaz Prvog Imama: "Neće ući u raj niko osim onoga ko nas zna i koga mi znamo i neće ući u pakao niko osim onoga ko nas ne zna i koga mi ne znamo".

Upravo je Vilajet Svetih Imama "obilje" spomenuto u ajetu 40 sure "Vjernik". Kako je svjetlost Kuće Čiste preegzistentne prirode te kao takva (u izvanjskom vremenu) nema ni početak ni kraj tako je isto svako djelo njihovih sljedbenika (u raju) nagrađeno "bez računa" kako to priopćava kraj ajeta 40.

Imam Ali a.s. je jedanput kazao kako u "grudima nosi obilje znanja". Kako je Bog stvorio svijet da bi bio poznat obilje znanja je bez računa jer ispravnom znanju se ne može ništa oduzeti. Njemu može biti dodato ali ne i oduzeto te je tako znanje ustvari "bez računa". Djela se računaju ali je cilj znanje (o Bogu) te je ono kako smo kazali "bez računa".

Ajet 41: "O narode moj šta je ovo, ja vas pozivam da vas spasim, a vi mene pozivate u vatru".

Imam Hasan al-Askeri pita Mutevekillu: "Šta je ovo sa Vilajetom 12 Imama, ja vas pozivam da vas spasim, a vi mene pozivate u vatru". Korijen riječi Islam (S-L-M) je isti kao i riječ selam (mir). Ovdje Imam Hasan poziva Mutevekkila izvornom Islamu koji uključuje 3 svjedočanstva vjere: Vjera u Allaha, Poslanstvo te Imamet. Oni pak, Imama Askerija pozivaju vatri (svojih strasti). Riječ "džehennem" nije upotrijebljena.

Ajet 42: "Pozivate me da ne vjerujem u Allaha i da prihvatim Njemu ravnim onoga o kome baš ništa ne znam, a ja vas pozivam Silnome, Onome koji mnogo prašta".

Riječ je o metafizičkom idolopoklonstvu. U vanjskom svijetu svaki štovatelj "zna" idola kojeg štuje.

Međutim, u ajetu 42 se radi o smatranju ravnim Bogu onoga "o kome baš ništa ne znam". Ovdje se radi o bezbroj idola antropomorfizma, literalizma i agnosticizma o kojima vjerujući često ne zna baš ništa pošto su iznutarnje a ne vanjske prirode. Bez Imama kao uporišta Božijih Imena metafizičko idolopoklonstvo biva neizbježno. Kako su u pitanju nevidljive misaone forme te imaginarne predstave o njima se "baš ništa ne zna". Upravo je prihvatanje "onoga" (božanstva) kreiranog i formiranog u mašti pomenuto metafizičko idolopoklonstvo. Na kraju ajeta Imam Askeri a.s. poziva Muttevekilla, Muttesima te Muttemida Silnome, Onome koji mnogo prašta.

Sila je krajnji intenzitet snage i uvijek je okrenuta prema vani dok snaga može biti okrenuta i protiv sebe što je i najbolje (u smislu Velikog Svetog Rata odnosno borbe protiv sebe). Rat protiv sebe je permanentan te stoga i najteži.

Kako nema snage ni moći osim u Allaha tako postoji jedino Njegova sila jer likovi svijeta nemaju realno postojanje. Pošto kao takvi nemaju snagu ne mogu imati ni silu iako je sebi pripisuju (misleći da je imaju).

Na ovu pogubnost ukazuje ajet 43 sure "Ta - ha" gdje Bog govori Musau i Harunu: "Idite faraonu, on se doista osilio". Ajet ne kaže kako faraon posjeduje silu (u realnosti Bitka) već da se osilio, drugim riječima, shodno datoj slobodnoj volji on je preuzeo ulogu silnika što je negativno ispoljavanje snage. Imam Askeri a.s. poziva faraona Bogu ukazujući mu na atribut sile a zatim praštanja ("Onome koji mnogo prašta"). Onaj koji mnogo prašta je također jedno od Božijih Imena i u Arapskom jeziku je tom Imenu ekvivalent riječ Gaffar.

Odatle potiče Ime Džafer koje kao što znamo postoji i na našim prostorima. Džafer je bio brat Imama Alija, predvodnik izbjeglištva u Abisiniju i kasnije šehid u bici na Mutti. Tom prilikom su mu odsječene obje ruke ali on se

nije predavao. U vezi s tim je Časni Poslanik rekao: "Džafer će u džennetu imati dva krila kojima će letjeti". Zbog toga je prozvan Tajjar ("letač").

Dakle, da bi čovjek zaslužio Božiji Oprost ruke mu moraju biti "odsječene" (sustegnute) od ovoga svijeta. Tek tada, on (još na ovom svijetu) može letjeti rajskim prostranstvima. Sila i praštanje se nalaze na dva različita pola jer kada se ispolji sila (više) nema praštanja a gdje postoji praštanje sila je sama sama po sebi isključena.

Kako se sila i praštanje međusobno isključuju Imam Askeri (spominjući ta dva Atributa) ukazuje da oni zajedno i mogu biti svojstveni jedino Bogu jer čovjek ne može posjedovati (objediniti) istovremeno dvije suprotnosti. Ovim se otklanja mogućnost metafizičkog idolopoklonstva, prije svega antropomorfizma kada se Božiji Atributi promatraju na razini ljudskog, samim tim i nesavršenog. Zbog toga je za pravilnu spoznaju Boga neophodan Bezgriješan Imam.

Bog savjetuje vjernicima da požure Božijem oprostu koji je "širok koliko nebesa i Zemlja".

Poslanik je rekao Imamu Aliju: "Tebi i tvojim sljedbenicima je oprošteno na Sudnjem Danu". Ovo je oprost "širok koliko nebesa i zemlja", odnosno Božija zaštita koja se preko Imama spušta na vjernike. U tom smislu Bog dž.š. kaže - "Zar nismo prsa tvoja proširili" jer prema hadisu srce je prijestolje Božije. Ljubav prema Ehli-bejtu je put za oprost širok koliko nebo i Zemlja, a spoznaja Svetih Imama predstavlja "širenje grudi" (odnosno znanja).

Slijedi ajet 43 (sure "Vjernik"). Ajet 43: "Nema nimalo sumnje u to da se oni kojima me pozivate neće nikom ni na ovom ni na onom svijetu odazvati, i da će mnogobošci stanovnici u ognju biti".

U ajetu se odriče mogućnost odazivanja metafizičkih (unutarnjih) idola i to bez ikakve sumnje što predstavlja stadij izvjesnosti odnosno sigurne spoznaje (jekin) koja se i javlja nakon rušenja idola, kako vanjskih tako i

unutarnjih. To opet podrazumijeva spoznaju Boga preko spoznaje Božijeg čovjeka, a znamo da se to odnosi na 12 Svetih Imama koji su stjecište Božijih Imena. Metafizičkim idolima se kao što vidimo u ajetu 43 "poziva" te toj vrsti idolatrije pozivaju i samog Imama Askerija jer bez Imama kao Čuvara i tumača Knjige sama osobnost Hasana - al-Askerija za faraone ne predstavlja opasnost. Valja dodati kako Sveti Imami nisu imali nikakve aspiracije ka izvanjskoj, državnoj vlasti, niti bilo čemu što zovemo politikom. Metafizički idoli se nikom ne mogu "odazvati" (ni na ovom ni na onom svijetu) a pripisivanje Bogu ljudskih svojstava kao i teza da je On nepoznatljiv rađaju se unutar čovjeka a da on to (najčešće) i ne zna. Vanjska idolatrija je mnogo manja opasnost od iznutarnje kada su idoli dobro skriveni.

Iza toga se spominje "vraćanje Allahu" što je na jedan način identično "prebivanju s Njim", nakon čega slijedi vraćanje ljudima za njihovo dobro. Put završava tamo gdje je počeo.

Napomenimo kako se (u ajetu 43) idoli metafizičkog bogoštovlja ne odazivaju ni "na onom svijetu" jer ulaskom u berzah nakon smrti (a što je svijet aktivne imaginacije) "materija" duše biva identična ljubavi te iste duše, odnosno njenoj prevladavajućoj sklonosti na ovome svijetu, a ukoliko je u pitanju idol ljubav biva "bez odziva". Na kraju ajeta se priopćava kako će "mnogobožci stanovnici u ognju biti". Nije dakle riječ o poricateljstvu (odnosno nevjernicima) već upravo o mnogoboštvu odnosno metafizičkoj idolatriji što biva neizbježno ukoliko se zanemari Imam koji je savršeni Vodič. Tada se božansko neminovno motri na razini ljudskog a što je uvijek strogo individualno zastranjenje jer razum, mašta i um Ga ne mogu obuhvatiti. Pošto je to tako kako jest svako zamišljanje te vrste budući da nema nikakvu iskustvenu podlogu te zbog toga što to pitanje seže iznad ljudskih mogućnosti neminovno vodi u propast. Zato je potrebno ponovo istaći poznatu Poslanikovu izreku u svezi s tim: "Ne razmišljajte o Bogu propast ćete, razmišljajte o Njegovu stvaranju". Mnogobožci će "stanovnici u ognju biti" (kraj ajeta).

Ne spominje se, kao što vidimo, "pakao" mada doslovni tekst Kur'ana

smjera upravo na to. Međutim, iznutarnje to ima značenje poznavanja (ili nepoznavanja) Imama svog vremena. Upotrijebljena je riječ "stanovnici" (u ognju). Ta riječ podrazumijeva grad ili neku vrstu naselja. Muhammed a.s. je rekao: "Ja sam grad znanja a Ali je kapija tog grada". Ko ne uđe na kapiju grada ne biva njegovim stanovnikom već biva stanovnikom vatre jer je Imam svačiji raj ili pakao. Ovo podrazumijeva (ezoterijski pakao) koji je naravno moguć i na ovom svijetu. Tačnije rečeno, na onom svijetu će se pokazati iznutarnost naših djela koja su (zabilježena) u nama. Čitav "unutarnji čovjek" kojega na ovome svijetu formiramo svojim djelima tamo će predstavljati jedini oblik postojanja, dok će tijelo biti pukim simbolom iznutarnjeg.

Ajet 44: "Tada ćete se sigurno mojih riječi sjetiti, a ja Allahu prepuštam svoj slučaj, Allah, uistinu, robove Svoje vidi".

U dobu Imama Mehdijs a.s. ljudi će se sjetiti riječi njegova oca, Imama Askerijs a.s., vezano za metafizičko idolopoklonstvo. Imam Askeri dalje, "Allahu prepušta svoj slučaj" (rođenja i skrivenosti svoga sina) jer se Allah pobrinuo za sveto dijete te neprijatelji (Muttevekil, Muttesim i Muttemid) nisu mogli da ga se domognu. Na kraju ajeta 44 se kaže kako "Allah, uistinu, robove Svoje vidi". Ovo su velije, Allahovi prijatelji koji su na stupnju robovanja Njemu. Pošto On sve vidi naglašavanje činjenice da "vidi robove Svoje" ima značenje njihove "nevidljivosti" ljudima jer Bog dž.š. kaže: "Moji prijatelji su pod Mojim kupolama i samo ih Ja znam". Kupole imaju značenje skrivenosti od ljudi i u ovom kontekstu to su prijatelji Svetih Imama koji su njihovom pažnjom i blagoslovima dosegli visoke spoznajne stupnjeve. Što je bogobojaznost veća to je ona u principu skrivenija. Također, to što Bog "vidi robove Svoje" znači i Njegovu posebnu brigu za njih.

Već smo kazali kako je zbir brojeva ajeta o "Vjerniku" (dakle ajeta u kojima se Jedanaesti Imam Hasan al-Askeri obraća faraonima svog vremena) broj 461 (28+29+30+31+32+33+34 +35+38+39+40+41+42+43+44=461). U zbiru cifara to ponovo ukazuje na Imama Askerijsa, 4+6+1=11. Ukupno 15 ajeta govori o Imamu Askerijsu a.s. a znamo da je njegov sin, Imam Mehdi a.s.

rođen 15 - tog Ša'bana (255 god. po Hidžri). O rođenju Imama Mehdiya govori naredni ajet sure "Vjernik", ajet 45: "I Allah ga je sačuvao nevolje koju su mu snovali, a faraonove ljude zla kob zadese". Nevolja koju su snovali Imamu Askeriju vezana je za njegova sina jer su neprijatelji htjeli spriječiti rođenje Imama Mehdiya a.s. i u tu svrhu halifini agenti su stalno nadzirali kuću, kao i samog Imama Askerija.

Ajet 6 sure "Kazivanje" govori o budućoj vlasti Imama Mehdiya i strahu Muttevekkila, Muttesima i Muttemida od rođenja svetog djeteta.

Ajet 6: "i da im na zemlji vlast darujemo, a da faraonu i Hamanu i vojskama njihovim damo da dožive baš ono zbog čega su od njih strahovali" (tj. da dožive rođenje Imama Mehdiya, rođenje zbog kojeg su strahovali). Nasljeđivanje Imameta (Imama Mehdiya) od svog oca Imama Askerija navedeno je u istoj suri "Kazivanje", ajet 5: "A mi smo htjeli da one koji su na zemlji tlačeni, milošću obaspemo i da ih vođama i nasljednicima učinimo". Ehli-bejt je na zemlji stalno tlačen upravo kao i njihovi sljedbenici. Milost je rođenje Imama Mehdiya, on je vođa i nasljednik svoga oca, Imama Askerija a.s.

Zbir 2 ajeta također ukazuje na Jedanaestog Imama, $5+6=11$. Naravno, ajet 5 (egzoterijski) govori o faraonu u doba Musa-a a.s. te njegovom utapanju u moru. Taj obzir ovdje nećemo detaljno komentirati jer su povijesne činjenice poznate. Razdvajanje mora šerijata od mora hakkikata te izlazak "suhim putem" tarikata iz privida zemaljskog obilja je ono što ostaje trajnom preokupacijom ezoterista. Baš kao i Vječni Imam te stalno optrajavajući faraon koji ga nastoji pogubiti. Znamo da je zbir cifara 15 ajeta sure "Vjernik" (u kojima govori Imam Askeri a.s.) broj 92 ($2+8+2+9+3+0+3+1+3+2+3+3+3+4+3+5+3+8+3+9+4+0+4+1+4+2+4+3+4+4=92$).

U zbiru cifara to ponovo ukazuje na Jedanaestog Imama Hasana - al-Askerija a.s. ($9+2=11$).

Ukoliko ovaj broj oduzmemo od broja Kur'anskih sura (114) dobit ćemo

broj 22 ($114-92=22$) a taj broj predstavlja jedinstvo fizičke osobnosti Jedanaestog Imama te njegove čiste svjetlosti ($11+11=22$). Zemaljski obzir Imama je privremen ali je njihova svjetlost metafizičke prirode.

Sura "Vjernik" je rednog broja 40. Ukoliko taj broj oduzmemo od broja Kur'anskih sura (114) dobit ćemo broj 74 ($114-40=74$) što u zbiru cifara ponovo ukazuje na Jedanaestog Imama; jer $7+4=11$. Također, sa Imamom Mehdiem su u Okultaciji 74 čovjeka čiji se broj ne mijenja.

Sedamdeset četiri čovjeka su, dakle stalno uz Imama Mehdiya (40 plemenitih duhovnjaka, 30 duhovnih prinčeva te 4 "stuba" - Idris, Illijas, Isa i Hidr a.s.). Ukupan broj ajeta sure "Vjernik" je 85. Sabrano sa rednim brojem sure (40) dobija se broj 125 ($85+40=125$) što predstavlja 100 Lijepih Božijih Imena te 25 dijelova znanja koje će donijeti Imam Mehdi. Ukoliko pak od zbira rednog broja sure te ukupnog broja ajeta te sure (a to je broj 125) oduzmemo broj Kur'anskih sura (114) iznova ćemo dobiti broj 11 ($125-114=11$) što ukazuje da je "Vjernik" sura Imama Hasana al-Askerija a.s. Sveti Imami ezoterijski priopćavaju duhovne istine u mnogim ajetima, vodeći svoje sljedbenike. Ovo se odnosi na 6 razina značenja a što su tajne koje sljedbenicima otkrivaju Sveti Imami a.s.

Sa hafrovima ha - mim (na početku sure) počinje ukupno 7 Kur'anskih sura. HA znači "hudžet" (Dokaz) a MIM znači Mehdi. Prema tome, ha - mim znači "Mehdi kao Dokaz Božiji" a što se obznanjuje na svih sedam nebesa i zemalja i upravo zato 7 sura počinje ovim harfovima. Te sure su: "Vjernik" - sura 40, 85 ajeta, "Objašnjenje" - sura 41, 54 ajeta, "Dogovaranje" - sura 42, 53 ajeta, "Ukras" - sura 43, 89 ajeta, "Dim" - sura 44, 59 ajeta, "Oni koji kleče" - sura 45, 37 ajeta i sura "Ahkaf" - sura 46, 35 ajeta.

Zbir rednih brojeva ovih sura je broj 301 a zbir brojeva ajeta broj 412. U zbiru cifara to opet zbkazuje na 11 - tog Imama. Jer, $3+0+1+4+1+2=11$.

Zbir 2 broja je 713 ($412+301=713$) što u zbiru cifara opet ukazuje na Jedanaestog Imama ($7+1+3=11$).

Razlika 2 broja je broj 111 ($412-301=111$) što predstavlja puninu svih Božijih Imena u svjetlu Imama Askerija ($100+11=111$) odnosno po ko zna koji put ukazuje na Jedanaestog Imama. Sura "Jusuf" također ima 111 ajeta a ajeta koji ukazuju na Imama Mehdijs kao Dokaza Božijeg je broj 79 ($8+5+5+4+5+3+8+9+5+9+3+7+3+5=79$). Zbir cifara rednih brojeva 7 sura (koje počinju sa ha - mim) je broj 49 ($4+0+4+1+4+2+4+3+4+4+4+5+4+6=49$).

Zbir 2 broja daje 100 Lijepih božijih Imena te ukupan broj godina života Imama Askerija, odnosno početak Okultacije njegovog sina, Imama Mehdijs a.s. Jer, $79+49=128=100+28$.

Razlika broja Kur'anskih sura (114) te broja 49 (a što je zbir cifara rednih brojeva 7 sura koje počinju sa ha - mim) je broj 65 ($114-49=65$) a što u zbiru cifara opet ukazuje na Imama Askerija a.s. ($6+5=11$).

Razmotrimo sada ajete 11, 12 i 13 (sure "Vjernik") koji svojim rednim brojevima ukazuju na Jedanaestog i Dvanaestog Imama te Muhammeda a.s. i 12 Svetih Imama (broj 13).

Ajet 11: "Gospodaru naš", - reći će oni - "dva puta si nas usmrtio i dva puta si nas oživio, mi priznajemo grijehe naše, pa ima li ikakva načina da se iziđe?" Po svom rednom broju (11) ovaj ajet kao što vidimo ukazuje na Jedanaestog Imama a i sura "Vjernik" je znamo sura Imama Askerija a.s. Razlika ukupnog broja ajeta sure "Vjernik" (85) te ajeta 11 je broj 74 ($85-11=74$) što u zbiru cifara ponovo ukazuje na Jedanaestog Imama ($7+4=11$). Izvanjski obzir ajeta 11 ukazuje na Sudnji Dan, odnosno "dvostruku smrt", najprije onu u fizičkom svijetu a zatim na drugu smrt u berzahu (svijetu međustanja) jer će duše umrijeti (ponovo) prilikom prvog puhanja u rog od strane meleka Israfila. Nakon drugog puhanja (odnosno udahnuća života u likove) sve duše će ponovo ustati i čekati. Između dva puhanja u rog 40 godina Bog će biti sam, nakon čega slijedi Sudnji Dan. Ezoterijski, riječ je o inicijacijskoj ulozi Imama Hasana al-Askerija i on je "gospodar" iz ajeta 11. Ovo gospodarenje je vlast nad kreacijom te gospodstvo vođenja ljudi i čuvanja Knjige.

Njemu navlastito se duhovni putnici obraćaju kao Polu i onome koji je stub Zemlje te uvoditelj u duhovne tajne Kur'ana. Svako vrijeme ima svog Imama, bio poznat ili ne, bio priznat od ljudi ili ne.

Njegova svjetlost se (duhovnim putnicima) spušta u mjeri u kojoj se duhovnjaci uzdižu ka njoj. Imam ih je svojom duhovnom energijom (himmet) već "dva puta usmrtio i dva puta oživio" što će reći na razini životinjskog i mislećeg duha. Ti duhovi su (u smislu Velikog Svetog rata protiv sebe) najprije usmrćeni a onda oživljeni duhovnim blagoslovom Imama Askerija a.s. Međutim, proces spoznaje se (za nižerangirane duhovnjake) ovdje završava i oni nisu u stanju spoznati Imama Askerija u stanju njegove Čiste Svjetlosti. Zato oni priznaju grijehe svoje (metafizičkog idolopoklonstva) nakon čega pitaju Imama za "način da se izađe" (iz bezdana antropomorfizma, literalizma i agnosticizma) koji se ezoterijski neizbježno očituju ukoliko se duhovni učitelj (a to u konačnici i može biti jedino Imam) ne spoznaje u stanju njegove čiste svjetlosti.

Naravno, izvanjski obzir ajeta govori o očitovanju duša u paklenim mukama što ovdje nećemo razmatrati.

Ajet 12 (koji ukazuje na Dvanaestog Imama) pojašnjava šta je uzrok blokade odnosno zastoja, pa kaže: "To vam je zato što niste vjerovali kad se pozivalo Allahu Jedinom a vjerovali ste ako bi Mu se neko drugi smatrao jednakim! Odluka pripada jedino Allahu, Uzvišenom i Velikom". Kao što vidimo, ajet ne spominje "nevjerovanje" (u Allaha) već nevjerovanje u pozivanje Božijoj Jednoći (Allahu Jedinom). Ovo nevjerovanje se odnosi na poziv (ka Božanskom Jedinstvu) odnosno predstavlja odricanje od metafizičkog idolopoklonstva koje tako često dovodi do toga da se bog stvoren u mašti smatra jednakim Allahu.

Ovo mnogoboštvo će biti dokinuto Obznanom Imama Mehdijsa koji će kako predaje priopćavaju uputiti sasvim nov poziv. Kazali smo kako ajet 12 ne spominje vjerovanje ili nevjerovanje u Boga već upravo nevjerovanje u (Mehdijev) poziv Jedinom Bogu. Poziv je moguć (i dešava se) i sada dok

je Imam u skrivenosti jer on upućuje vjernike svojom svjetlošću, i djeluje poput sunca skrivenog iza oblaka.

Ajet 12 završava: "...a vjerovali ste ako bi Mu se neko drugi smatrao jednakim".

U završnici ajeta se poziv izostavlja te se ukazuje na metafizičko idolopoklonstvo onih duhovnih putnika koji su pod vođstvom Imama Askerija preživjeli (i spoznali smrt životinjskog i racionalnog duha) te su dalje predati na upravu Imamu Mehdiu koji ih čisti od ezoterijskog mnogoboštva. Svaki duhovni stupanj je pod vođstvom jednog od 12 Imama i on duhovnog putnika poučava ezoterijskim znanostima i potpunom, tj. ispravnom ponašanju. Muhammed a.s. je kao što znamo, rekao: "Umirite prije smrti". Duhovni putnici koji su već "dva puta usmrćeni i oživiljeni" (ajet 11) trebaju (preko svjetlosti Imama Mehdiya) spoznati Jedinstvo Božije te prevazići "jednakost" između transcendentnog Gospodara svijetova i antropomorfne tvorevine vlastitog uma (a što je tako doživljen "bog") koja je najčešće plod pogubne duhovne senzualnosti. Kraj ajeta 12 kaže: "Odluka pripada jedino Allahu, Uzvišenom i Velikom".

"Odluka" je Imam Mehdi dok uzvišenost i veličina pripadaju jedino Bogu (a ne i čovjeku). Ukoliko čovjek pokuša da se zaogrne ovim svojstvima neminovno biva kažnjen (još) na ovom svijetu, dok je zaogrtnje nekim drugim svojstvima pohvalno recimo, svojstvom samilosti.

Uzvišenost je krajnji i maksimalni oblik plemenitosti i neovisnosti o stvorenjima dok (stvarna) veličina i ne može pripadati nikom do Bogu jer (u Bitku) i ne postoji ništa osim Njega. To potvrđuje slavni Poslanikov iskaz koji kaže: "Ne postoji ništa osim Allaha".

Slijedi ajet 13 sure "Vjernik" - "On vam pokazuje znamenja Svoja i spušta vam opskrbu s neba a pouku će prihvatiti samo onaj koji se Njemu obraća". Vidimo kako redni broj ajeta uključuje Poslanika Muhammeda a.s. i njegovih Dvanaest Imama a.s. (1+12=13). Oni su znamenja koja nam Bog

pokazuje (u stanju njihove čiste svjetlosti) a što je njihov vječni, nepromjenjivi aspekt i svojstvo. Onaj ko je izbjegao zamke metafizičke idolatrije a što znači ko je odgajan (duhovno) od strane Jedanaestog i (ili) Dvanaestog Imama spoznaje Imame u stanju njihove čiste svjetlosti a što je "spuštanje opskrbe s neba" spomenuto u ajetu 13 (sure "Vjernik"). "Zemlja" se ne spominje jer se (ovdje) ne radi o zemaljskim osobama Muhammeda i 12 Svetih Imama već o njihovoj nebeskoj, svjetlosnoj prirodi.

Ajet završava riječima kako će "pouku primiti samo onaj ko se Njemu obraća". Nije upotrijebljen izraz "musliman" (ili "vjernik") već upravo "onaj koji se Njemu obraća". "On" je vrhovno Božije Ime a obraćanje Njemu jeste spoznaja Njega a što predstavlja spoznaju božijeg čovjeka, i to potvrđuje već više puta citirana predaja - "Ko spozna svog Imama spoznao je Allaha", dakle, to je (spoznajno) "obraćanje" Njemu dok u vanjskom smislu to predstavlja uobičajene obrede bogoštovlja (namaz, post i td). Približavanje Bogu može biti samo izvanjskim obredoslovljem, a može biti samo iznutarnje ili pak uključivati oboje što je najbolje. U biti, nema tarikata bez šerijata kao što nema ni zgrade bez temelja.

Pojašnjenje šta su znamenja Božija daje ajet 13 u suri "Vijest" (sura 78, 40 ajeta), dakle ajet istog rednog broja kao i ajet o "znamenjima Božijim" (u suri "Vjernik"). U širem smislu upravo "sve" je Božiji znak ali znamenja u užem smislu jesu Sveti Imami odnosno Ehli-bejt a.s.

Ajet 13: "i svjetiljku plamteću postavili".

"Svjetiljka" jeste Muhammedanska svjetlost kao ono prvostvoreno. "Postavljanje" te svjetiljke naspram onog "drugog" (a što je cjelokupan stvoreni svijet) predstavlja spuštanje Muhammedanske svjetlosti u stvoreni svijet preko 12 svjetlosnih zastora, tj. Svetih Imama. Redni broj ajeta (13) jasno ukazuje na Muhammeda i 12 Imama. Svjetiljka je plamteća. Plamen predstavlja neporočnu prirodu Bezgriješnika i oni su Svjetlo i Uputa. Kako se svjetiljka (u vanjskom svijetu) nikada ne postavlja zbog sebe same već zbog drugih "plamen" svjetiljke jeste vođstvo Poslanika Muhammeda

i njegovih 12 Imama. Sukladno ovom ajetu, Poslanik i 12 Imama jesu svjetiljke Pravog Puta.

Sura "Vijest" je rednog broja 78 što u zbiru cifara ukazuje na rođenje Imama Mehdiya koji je kao što znamo rođen 15 - tog dana mjeseca Ša'bana ($7+8=15$) i njegovo rođenje je vijest velika. Ta vijest je bila najavljena od samog Poslanika i svih 11 Imama prije Mehdiya.

Zbir rednog broja sure (78) te ukupnog broja ajeta (40) daje 100 Lijepih Božijih Imena i život Fatime a.s. (18 godina). Jer, $78+40=118=100+18$. Ona je majka Svetih Imama i ona koja nosi (spoznaje) svih 100 Lijepih Božijih Imena.

Pogledajmo sada prvih 5 ajeta sure "Vijest".

Ajet 1: "O čemu oni jedni druge pitaju?"

Ajet 2: "O vijesti velikoj"

Ajet 3: "o kojoj oni različita mišljenja imaju".

Ajet 4: "To nije dobro, oni će saznati sigurno!"

Ajet 5: "I još jednom, to nije dobro, oni će saznati sigurno".

Izvanjski obzir ovih ajeta govori o Sudnjem Danu i te aspekte nećemo dalje komentirati. Ezoterijski, riječ je o rođenju Imama Mehdiya što je "vijest velika". Sura "Vjernik", sura Imama Askerija je četrdeseta po rednom broju a vidimo da sura "Vijest" ima 40 ajeta. Prema tome, sura "Vijest" je iznutarnjost (batin) sure "Vjernik" upravo kao što je Imam Mehdi a.s. nutrina svog oca Imama Askerija a.s. Ljudi su (u dobu rođenja Svetog Djeteta) pitali jedni druge o tom događaju, jedni ne vjerujući a drugi sumnjajući dok je mala zajednica vjernika bila čvrsto uvjerena u dolazak Imama Mehdiya a.s. Ova različita mišljenja po pitanju rođenja Imama Mehdiya potcrтана su ajetom 3 ("o kojoj oni različita mišljenja imaju"). Ajeti 4 i 5 dalje naglašavaju kako raspravljanje po tom pitanju "nije dobro" te se dodaje - "oni će saznati sigurno". Te riječi se javljaju dva puta, u ajetima 4 i 5 (sure "Vijest"). Pošto se radi o ponavljanju riječ je o dvije okultacije Imama Mehdiya a.s., malo i

velikoj. Kao što znamo najprije je postojala mala skrivenost Imama a nakon toga "još jednom" - velika koja traje i danas. Zbog toga se te riječi ponavljaju u dva ajeta. U vremenu male skrivenosti spominjanje imena (Imama) je bilo zabranjeno, što je imalo svoje praktične razloge.

U drugom dijelu sure "Vijest" izvanjski motreno opisuju se rajska uživanja no riječ džennet (raj) se nigdje ne spominje te se neki ajeti drugog dijela sure (ezoterijski) mogu promatrati u postojećem kontekstu.

Ajet 31: "A onima koji su se Allaha bojali želje će se ostvariti".

Ajet 32: "bašče i vinogradi"

Ajet 33: "i djevojke mlade, godina istih".

Ajet 34: "i pehari puni".

Ajet 35: "Tamo prazne besjede i neistinu neće slušati".

Učeni su Sveti Imami i oni se Allaha boje (ajet 31) jer je Imam Reza vezano za učenost ("A Allaha se od robova Njegovih boje učeni") pojasnio da se to odnosi na Svete Imame a.s.

Bašče i vinogradi predstavljaju Kuću Čistu navlastito a u skladu sa poznatom predajom Poslanikovo: "Između mog minbera (govornice) i mog mezara je jedna od džennetskih bašči" (ovaj hadis smo već komentirali). Džennetske bašče jesu Sveti Imami koji svoje sljedbenike vode od onog egzoterijskog (govornica) do onoga ezoterijskog (mezar) odnosno oni su Predvodnici znanja, kako onog izvanjskog tako i znanja o mističnoj smrti. Oni su prvaci kako znanja o vanjskom (šerijat) tako i o unutarnjem (hakkikat).

Na jednom drugom mjestu Kur'an kaže kako "On stvara vinograde, poduprte i nepoduprte". Ovo se odnosi na podupiranje odnosno nepodupiranje Svetih Imama. Oko Imama je oduvijek bila tek mala grupa odanih pristalica, i njihovo učenje nikada nije ni bilo svijest većine. U jednom povijesnom momentu Imam Ali a.s. i Imam Husejin a.s. su imali nešto što bi se moglo nazvati velikom podrškom ali vrlo kratkotrajno te se pokazalo kako su njihovi vinogradi Vilajeta suštinski nepoduprti i bez stvarne podrške.

U tom smislu Imam Husejin a.s. je rekao: "Ljudi su robovi ovoga svijeta a vjera im je samo na jeziku". Upotrijebivši uopšten izraz ("ljudi") on je ukazao da je to većinska svijest u svakom vremenu. Strasti, lažno "ja" te materijalno posjedovanje su glavna lažna božanstva danas.

Verbalno očitovanje svakako postoji ali su srca usmjerena ka ovome svijetu. Tradicija može također igrati pozitivnu ulogu ali samo onda kada uključuje življenje u svom vremenu. Slijedi ajet 33 sure "Vijest": "i djevojke mlade, godina istih".

Redni broj ajeta (33) ukazuje na broj Isusovih (Isaovih) godina u času kad je uzdignut sa zemlje (a njima se pričinilo da su ga raspeli). Kako je to i broj njegovih godina kada bude ponovo došao sa Imamom Mehdijem njihove čiste duše jesu "djevojke mlade" jer je viteštvo duše (nefs) njena stvarna mladost. Pošto će se Imam el-Mehdi također obznaniti u liku divnog mladića (od oko 30 - tak godina) Isa i Mehdi su po tome "godina istih". Ajet 34: "i pehari puni".

Riječ je o Vilajetu Svetih Imama, punoći znanja koje u dobu Imama Mehdija doseže svoj maksimum. Kako je Imam Ali rekao da su srca zdjele "pehari puni" su srca ispunjena znanjem. To će se desiti na budućem stupnju duhovne evolucije a Obznana Imama će učiniti da akademski racionalizam i agnosticizam dođu do svog kraja jer "čovjek je više no iko spreman da raspravlja" (Kur'an). Imam Mehdi će iz pehara ljubavi znanjem napojiti sve ljude, i svi ljudi će isprovijedati jednu vjeru, religiju ljubavi.

Redni broj ajeta (34) ukazuje upravo na to jer vlast Imama će trajati 17 godina a $17+17=34$, dakle, riječ je o jedinstvu izvanjskog i unutarnjeg u dobu prosvjetljenosti. Ukoliko saberemo redni broj sure "Vjernik" (40) (a što je sura Imama Askerija) te redni broj sure "Vijest" (78) dobit ćemo Stotinu Lijepih Božijih Imena i život Fatime a.s. Jer, $40+78=118=100+18$. Fatima je dobila radosne vijesti o vjernicima (Svetim Imamima) i ona je njihova majka. Već smo kazali kako je redni broj sure "Vjernik" (40) identičan broju ajeta sure "Vijest" (također 40). Kako je sura "Vjernik" sura Imama Hasana

al-Askerija te kako je on vjernik njegova iznutarnjost (Imam el-Mehdi), odnosno njegovo rođenje je velika vijest, ona vijest o kojoj oni "različita mišljenja imaju". Različitih mišljenja je bilo mnogo a većina je poricala rođenje Imama Mehdiya a.s.

Prema tome, Imam Askeri i radosna vijest o njegovom sinu su jednaki Lijepim Allahovim Imenima i životu Fatime a.s. a kako smo već kazali. Od Fatime a.s. potiču dva svjetla (Hasan i Husejin) a od njih dalje, još 9 Imama. Muhammed a.s. je jednom prilikom stavio ruku na Husejinovu glavu rekavši: "Od njega će poteći 9 Imama od kojih je posljednji Kaim" (Podrška).

Razlika rednog broja sure "Vijest" (78) te rednog broja sure "Vjernik" (40) je broj 38 ($78-40=38$) a što u zbiru cifara ponovo ukazuje na Jedanaestog Imama ($3+8=11$).

Nakon što se rodio Imam el-Mehdi, nedugo nakon rođenja Svetog djeteta se pojavilo jato ptica nad njegovom glavom. Imam Hasan i h. Narcisa su prisustvovali nesvakidašnjem događaju.

Naime, jedna ptica je uzela dijete i odnijela ga. Sveta Narcisa je zaplakala ali joj Imam Hasan reče: "Ne plači, jer ono neće kušati drugog mlijeka do tvojeg" te pogledavši odlazeće jato ptica dodade: "Povjeravam te Onom istom kome je Musaova majka povjerila njega". Ta ptica bijaše Sveti Duh (ruh) koji odgaja Imame te ih ukrašava znanjem i mudrošću.

Kako je vlast Svetih Imama kosmička o pomenutom događaju se govori upravo u suri "Vlast" (sura 67, 30 ajeta).

Ajet 19: "Zar oni ne vide ptice iznad sebe kako raširenih krila lete a i skupljaju ih? Samo ih Milostivi drži; On zaista sve dobro vidi".

U izvanjskom smislu ajet govori o Bogu kao krajnjem uzroku svih stvari pa tako i u onom što zovemo prirodom i prirodnim zakonima. Skreće se

pažnja na činjenicu da ptice načinom svog leta pobjeđuju zakon gravitacije koji silom teže vuče "dole".

Ezoterijski, riječ je o pomenutom Duhu Svetom odnosno dušama Svetih Imama koje spoznajno uvijek motrimo "iznad sebe" kako to ajet i kaže. "Raširena krila" (ptica) predstavljaju stanje (hal) širenja (kod sljedbenika) ili ono što sufije zovu bast (raširenost) odnosno uzdizanje ruh - a. "Skupljanje" je stanje kabd - a odnosno sažimanja kada je duša (nefs) u ekspanziji a ruh u stanovitom uzmicanju.

Stanja su (u smislu uzroka svih uzroka) pripisana "Milostivom" a prema Kur'anu Božija Milost "obuhvata sve". I kao što Božija Milost obuhvata sve analogno tome ta Milost (preko Imama koji su božanske "energije") "drži" sve, odnosno Pol svijeta održava taj svijet u postojanju. Na kraju ajeta 19 se kaže kako "On zaista sve dobro vidi". Upotrijebljeno je vrhovno Božije Ime ("On") a potcrtano je da On sve zaista "dobro vidi". Viđenje je kako Vanjsko tako i Unutarnje jer Božansko opažanje je totalno znanje o stvarima a ne osjetilna spoznaja i On je "Vanjski i Unutarnji". Unutarnje viđenje se tiče stvari srca a Ime On uključuje sva ostala Imena koja se spuštaju na duhovnog putnika. Kako je srce u Božijoj vlasti i dolazi iz svijeta naredbe Božije znanje naravno uključuje svaki hal i mekam te sukladno tome Bog "zaista sve dobro vidi". I kao što ptica sa visine dobro vidi zemaljske oblike tako i Bog sa položaja svoje uzvišenosti opseže sve stvari.

Sura "Vlast" ima 30 ajeta. Ukoliko odbijemo ajet 19 dobit ćemo broj 11, što ukazuje na 11 - tog Imama, (30-19=11).

Redni broj sure "Vlast" je 67, a broj ajeta je 30. Zbir dva broja je 97. Ukoliko ga oduzmemo od ukupnog broja Kur'anskih sura (114) dobit ćemo broj godina vlasti Imama Mehdiya a.s. (17). Jer, 114-97=17, znamo da će Imam vladati 17 godina. Ovo znači da je vlast Imama identična Kur'anu (17+97; - zbir rednog broja te ukupnog broja ajeta sure "Vlast" = Kur'an).

Muhammed a.s. je rekao: "Ko pročisti sebe (za Boga) 40 dana, vrela mudro-

sti će poteći sa njegovog jezika". Ponovo vidimo značenje broja 40 vezano za znanje i usavršavanje duše. Kur'an vezano za čišćenje kaže: "Uspjet će samo onaj ko (dušu) je očisti..." što znači da je "pročišćenje sebe" vezano za dušu. Vezano pak, za vrela Sveta Knjiga (govoreći o Musa - u) kaže: "Udari štapom svojim po stijeni, iz nje će dvanaest vrela poteći...". Ovo znači da su Dvanaestorica Svetih Imama vrela mudrosti navlastito. Pročišćenje duše pod vođstvom Svetih Imama rezultira mudrošću koja će poteći sa jezika. Ovo znači da sljedbenik Svetih Imama na ovom stupnju može podučavati i druge.

Musa a.s. u Kur'anu moli Allaha: "... i odriješi uzao sa jezika mog". Sve dok svjetlo Imama ne obasja srce jezik ostaje "vezan", odnosno nemoćan priopćiti ezoterijske istine. Nakon što primi izobilno svjetlo Imama (jednog od njih) duhovnjak koji je krenuo stazom pročišćenja sebe biva sposoban (drugima) predočiti duhovne zbilje. Broj od 40 (dana) ukazuje na Imama Hasana al - Askerija kao vjernika koji je uvoditelj u božanske tajne.

Vratimo se ponovo području oko Zoserove piramide. Pretpostavlja se da je 11 vratila najvjerovatnije korišteno za kraljevska groblja gdje su pokapani kraljevi bliski rođaci. Ispod stepenaste piramide postoje 3 razine:

1. Sjeverna strana mrtvačnice koja dovodi do granitne komore i mala soba ukrašena plavim keramikama.
2. Niža razina; 11 smijena povezanih kroz 11 liftova. Ovdje se iznova pojavljuje Jusufov san o 11 zvijezda odnosno o svjetlostima 11 Svetih Imama a.s.
3. Treća razina je 3 metra blizu površine zemlje. To predstavlja trostruko svjedočanstvo vjere "na" kojem se očituje zemaljsko postojanje - Vjera u Allaha, Poslanstvo i Imamet. Ulaz u ovu razinu je napravljen u kasnijim vremenima.

Postoji također i ćelija zvana serdab, mala soba u kojoj je kip kralja. To je zatvorena prostorija bez vrata, sa 2 rupe u zidu. Džoserov kip se (danas) nalazi u Egipatskom muzeju. Područje oko piramide obuhvata 8 kilometara. Prvobitna visina piramide je (kako smo već istakli) bila 63 metra

što znamo ukazuje na ukupan život Imama Alija a.s. (umro u šezdeset trećoj godini života).

Os, odnosno baza piramide je 125x109 metara. U zbiru cifara to ukazuje na život Fatime a.s. koja je bila supruga Imama Alija a.s. i majka Svetih Imama. Jer, $1+2+5+1+0+9=18$. Broj 125 sadrži u sebi 100 Lijepih Božijih Imena te 25 dijelova (još) nepoznatog znanja koje će obznaniti Imam el-Mehdi. Jer, od 27 dijelova znanja samo će 2 dijela biti poznata do Obznane Imama Mehdija a.s. On će kada se pojavi pridodati još 25 dijelova ovim postojećim, te će se znanje upotpuniti. Ukoliko saberemo brojeve baze Zoserove piramide (125 i 109) dobit ćemo broj 234 ($125+109=234$) a taj broj sadrži u sebi 100 Lijepih Božijih Imena na način (razumijevanja) izvanjskog (zahir) te 100 Lijepih Božijih Imena na način iznutarnjeg (batin) i broj godina Alija a.s. kada ga je Poslanik proglasio nasljednikom i vođom muslimana nakon njega ($100+100+34=234$). Kako (prvobitna) visina piramide također ukazuje na život Imama Alija (63 metra) piramidom je predstavljen kako ukupan život Imama Alija tako i ezoterijska baza njegove (kosmičke) vlasti.

Gradnja Džoserove piramide je završena 2645 godine prije Krista što u zbiru cifara ukazuje na vlast Imama Mehdija a.s. Jer, $2+6+4+5=17$. Datum završetka piramide Jusuf (Imhotep) je ukazao na Imama svih vremena, Imama Mehdija a.s. Na ovaj način je (kroz arhitekturu piramide) predstavljeno ezoterijsko jedinstvo pečata Apsolutnog Vilajeta (Imam Ali) te pečata Muhammedanskog Vilajeta (Imam el-Mehdi). Spajaju se dakle (kroz piramidalni oblik) Apsolutni i Posljednji Imam.

Svi Božiji Poslanici su imali (djelimično) znanje o Imamu svih vremena i Spasitelju čovječanstva, a imena Dvanaestorice su bila zapisana u (originalnom) Jevanđelju.

Razmotrimo sada ajet 56 u suri "Jusuf" koji u zbiru cifara ponovo ukazuje na 11 - tog Imama ($5+6=11$).

Ajet 56: "I tako Mi Jusufu dadismo vlast u zemlji, boravio je ondje gdje je

htio: milost Svoju Mi darujemo kome hoćemo i ne dopuštamo da propadne nagrada onima koji dobra djela čine".

Vlast u zemlji predstavlja (ezoterijski) dio vlasti Kuće Čiste (Muhammed, Fatima i 12 Imama), vlasti koja je kosmička i nema nikakav izvanjski karakter na način onoga što danas zovemo društvena (ili politička) svijest. Upravo dakle na taj način, budući da je bio svjestan Vlasti Kuće koja je kosmička Jusuf je "boravio ondje gdje je htio" odnosno "unutar" Kuće na način vlastitog izbora što ovdje znači djelimičnog znanja o Vilajetu 12 Imama. Sljedstveno tome, Imamet je posebna Božija Milost koju "Mi darujemo kome hoćemo" za razliku od opšte Božije Milosti koja "obuhvata sve". Kako je Jusuf bio djelimično svijestan Vlasti Kuće Čiste on je boravio "u" zemlji Imameta.

Kur'an na jednom mjestu kaže kako su oni "koji vjeruju i čine dobra djela zbilja najbolja stvorenja".

Povodom ovog ajeta Muhammed a.s. je kazao Imamu Aliju a.s.: "Ovo se odnosi na tebe i tvoje sljedbenike i vi ste spašeni na Sudnjem Danu".

Prema tome, Bog ne dopušta da propadne nagrada onima koji vjeruju i dobra djela čine što znači da svjetlo Vilajeta 12 Svetih Imama pripada najboljim stvorenjima. Drugačije je nemoguće jer je kako kaže Imam Sadik a.s. "naša stvar je teška i otežana" dodajući da je mogu nositi jedino Anđeo Višeg Reda, Poslani Vjerovjesnik ili vjernik čije će srce Bog iskušati. Dakle, Vilajet Imama mogu nositi jedino najbolja stvorenja. Jedanaest vratila oko Zoserove piramide (odnosno 11 zvijezda iz Jusufovog sna) predstavljaju 11 kapija znanja (Svetih Imama) a što je eksplicitno spomenuto u Kur'anu riječima Božijeg Poslanika Jakuba, Jusufovog oca.

Ajet 67 (sure "Jusuf") kaže: "O sinovi moji - reče onda, - ne ulazite na jednu kapiju, već na razne kapije, a ja vas ne mogu spasiti onoga što vam Allah odredi, moć pripada jedino Njemu, ja se u Njega uzdam i neka se samo u Njega uzdaju oni koji se uzdaju".

"Razne kapije" jesu kapije Svetih Imama, kapije njihova znanja. Kao što znamo Muhammed a.s. je rekao: "Ja sam grad znanja a Ali je njegova kapija". Kako se u grad može ući sa raznih strana svih 12 Imama jesu kapije grada (Muhammedovog a.s.) znanja odnosno njegovi nasljednici i čuvari Knjige. Znamo da je Dvanaesti Imam (vezano za Džoserovu piramidu) predstavljen Džoserovim sarkofagom na 28 metara dubine jer je Imam Askeri, njegov otac umro u 28 - oj godini života kada otpočinje i Okultacija mladog Imama (Mehdija). "Razne kapije" predstavljene su kroz 11 grobnih vratila što su kapije (preostalih) 11 Imama.

U Arapskom jeziku riječ džesur (smion, odvažen) ima isti korijen kao i faraonovo Ime (Džoser) a Imam Mehdi je odvažni Imam. Imhotep je, dakle, ostavio poruku o Vilajetu 12 Imama nekoliko hiljada godina prije njihova povijesnog dolaska.

Jakub je (povijesno) imao 12 sinova i svaki ulazi na jednu od 12 kapija (Svetih Imama). "Sinovi" u ezoterijskom smislu jesu duhovni sinovi što ukazuje na različite predispozicije i mogućnosti mističnih tragalaca no njihovi putevi neizbježno vode do Kapije (jednog od Imama). Pojedinačni učitelj gnoze (šejh) može (u širem smislu) voditi putnika samo do one tačke (mekam) gdje on prima svjetlost Imama koji ga vodi dalje. Nikakav pojedinačni učitelj ne može zauzeti mjesto Imama koji je Apsolutni Vodič.

Ono što je ograničeno i nesavršeno može u konačnici dato samo to isto, a učitelj (makar bio na stepenu duše savršene) ipak nikada ne postaje Bezgriješan. To svojstvo (ismet) je osobnost Poslanikove porodice, i oni su očišćeni potpunom čistoćom kako je i rečeno u suri "Saveznici".

"Može li slijepac voditi slijepca" - pita Isus učenike ukazujući na jednu te istu zbilju krajnje nesavršenosti koja je sudbina svih onih koje sami Bog nije očistio potpunom čistotom (Muhammed, Fatima i 12 Imama). Jedino oni su potpuni učitelji i savršeni mudraci. Svojstvo Bezgriješnosti je nemoguće dosegnuti ljudskim naporima ma koliko velika želja pokretala pojedinca, tu osobinu daje sami Bog.

Ajet 68 sure "Jusuf" glasi: "I kad uđoše onako kako im je otac naredio, to im nimalo nije pomoglo da budu pošteđeni onoga što im je Allah bio odredio, jedino se ostvarila želja Jakubova, koju je izvršio, a on je uistinu, veliki znalac bio, zato što smo ga Mi naučili, ali većina ljudi ne zna".

"Otac" je duhovni otac (šejh) koji nakon metoda duhovne pedagogije (koji je lično proveo nad duhovnim putnikom) istoga dalje "predaje" jednom od 11 Imama koji su Kapije Znanja. Upravo zato jer je Imam Savršeni učitelj Božija Odredba se veže za 11 kapija jer stupanje na svjetlosnu postaju Imama i znači da mistik "nije pošteđen" što govori da golema iskušenja čekaju svakog onog ko se prihvati "teške i otežane stvari" (Vilajeta Svetih Imama). Zato se "jedino ostvarila želja Jakubova" pošto je on bio veliki znalac, što znači da je imao određeno znanje o Pravu Kuće.

Sveti Imami su Znalci. Drugi primaju od njih i preko njih. Zato ajet takvu vrstu spoznaje pripisuje direktnoj poduci od Boga ("zato što smo ga Mi naučili") jer su Imami kazali: "Nema razlike između Tebe (Boga) i njih (Imama), jedino što su oni stvorenja Tvoja i robovi Tvoji". Na kraju ajeta 68 se kaže kako "većina ljudi ne zna" i to je općenito stanje svijeta u svakom vremenu a pogotovo u ovom Tamnom Dobu kada većina živi animalnim načinom života te stoga "ne zna" (ezoterijske zbilje i smisao religije).

Imam Ali a.s. je kazao: "Mi Imami smo Vodiči i mi poučavamo naše sljedbenike. Ostali su tek pjena koju more odnosi".

Da bi postojao vodič mora postojati i staza kojom on vodi. Ta staza je Pravi Put (spomenut u prvoj Kur'anskoj suri) i Imami su Pravi Put navlastito. Oni kao Vodiči nadalje poučavaju svoje sljedbenike što znači da vjernik (već) mora biti na njihovoj stazi (Pravog Puta) kako bi bio poučen. Stupanje na put je preduvjet pouke jer se pouka i ne može dati nekome ko je ne želi. U tom smislu, Imam Ali a.s. je rekao kako pored istine "nema ničeg sem zablude". Na ovaj način Kur'an je pouka a Imami su vodiči te sljedstveno tome i tumači Knjige jer voditi može samo onaj ko ima znanje o putu kojim vodi. Neko ko ne poznaje put ne može biti vodič drugom.

Dva ajeta sure "Prestanak sjaja" govore o tome.

Ajet 27: "Kur'an je samo pouka svjetovima"

Ajet 28: "onome koji od vas hoće da je na pravom putu".

Vidimo dakle da htjenje (koraćanja Pravim Putem a što su Imami navlas-tito) rezultira znanjem Kur'ana kao poukom svjetovima. Slobodna volja je data i niko ne može nikoga uputiti (osim Allaha). Kur'an o tome kaže: "...a vi ne možete htjeti ništa ako to Allah neće".

U suri "Teška nevolja", ajet 21 kaže: "Ti poučavaj - tvoje je da poučavaš", Ajet 22: "ti vlasti nad njima nemaš".

Ezoterijski, riječ je o onima koji su Ehli-bejt, odnosno o Poslaniku Muham-medu, Fatimi i 12 Svetih Imama. Riječi - tvoje je da poučavaš, označavaju srce Bezgriješnika i niko drugi sem njih ne može da poučava (naravno u užem smislu te riječi, odnosno niko drugi ne može biti Čuvar Knjige). U ajetu 22 se dalje kaže kako "ti vlasti nad njima nemaš", što znači da se vlast 12 Imama (koja je kosmička) očituje spram onih koji vjeruju i podržavaju njihov Vilajet jer Kur'an kaže: "O, vjernici, pokoravajte se Allahu, Poslaniku i onima kojima je povjerena vlast".

Hadisom Muhammedovim a.s. je potvrđeno da su oni "kojima je povjerena vlast" Dvanaestorica Imama. Vlast je dakle iznutarnja dimenzija Vilajeta te je imanentna Bezgriješnim osobama Svetih Imama. Oni koji neće da se pokore Allahu, Poslaniku i Imamima jesu oni "nad kojima ti vlasti nemaš" u smislu njihovog odbacivanja Vilajeta i Imameta. Kazali smo kako je Imam Ali a.s. rekao za Imame da su oni Vodiči. Nakon toga on dodaje; - "ostali su samo pjena koju more odnosi". "Pjena" se može motriti simbolom nestalnosti i prozirnosti. Pretpostavka postojanja pjene je talas odnosno "uzlazak" mora na obalu te vraćanje samog vala tamo odakle je potekao.

Riječ je o uzlazno - silaznom gibanju koje je opisano ajetom 67 sure "Noćno Putovanje".

Ajet 67: "Kad vas na moru nevolja zadesi, tada nema onih kojima se inače klanjate, postoji samo On. A kad vas On na kopno spasi, vi okrećete glave; čovjek je uvijek nezahvalan".

Ovaj ajet pojašnjava šta je "pjena koju more odnosi". Ukoliko nisu inicirani od strane Svetih Imama duhovne putnike u dubinama ezoterijskog čeka nevolja jer je Imam Lice Božije okrenuto ljudima, Vodič i Učitelj. "Kopno" je kao što znamo ono egzoterijsko, izvanjski zakon za fizičko dok "more" predstavlja ono ezoterijsko, zbilje duhovnih istina. Neinicirani bivaju vraćeno na kopno izvanjskog slova Knjige gdje "okreću glave" (od Imama koji je Lice Božije), posljedica čega je nezahvalnost. Tako bivaju tek pjena koju more odnosi budući da nisu uspjeli zakoračiti u dubine ezoterijskog te povratkom na kopno bivaju spašeni. Ovo zacijelo kazuje kako svaki vjernik nije niti sposoban za duhovno putovanje te ga sljedstveno tome ne treba ni poduzimati. Pogrešan korak u tom smjeru može rezultirati brojnim nevoljama te je zato za put potreban Imam. Imhotep (Jusuf) je prema vlastitoj želji (što je spomenuto u Kur'anu) vodio brigu o stovarištima te je na taj način bio uposlen kod faraona Džosera. Legende priopćavaju kako je od neplodnih stvarao plodna polja a posredstvom njegovih molbi Bogu nerotkinje bi rađale djecu.

Punio je rječna korita brinući se o cijeloj Egipatskoj zemlji. U tom smislu Kur'an pominje njegovu brigu o stovarištima. Godine 1926. desilo se važno otkriće. Naime, otkriveno je postolje kamenog kipa i arheolog Sesil Hrt je odgonetnuo pismo drevnih hijeroglifa. Na postolju je pisalo - "vrhovni svećenik Heliopolisa - Imhotep". Bio je to nedvojben dokaz o postojanju Imhotepa i od tada on postaje povijesna stvarnost. Imena "običnih" ljudi nisu bilježena te se nakon 3000 godina po prvi put spominje ime jednog smrtnika (tj. Imhotepa). Od svih piramida, stepenasta je prva ikad sagrađena i bila je veća od bilo čega do tada izgrađenog. Na neki način ta građevina je bila i sredstvo ujedinjenja svih Egipćana koji su kolektivno radili za kralja.

Mastaba iz prve dinastije je sagrađena oko 100 godina prije Imhotepa.

Pod mastabom su stari Egipćani više od 500 godina pokapali mrtve i to se dešavalo prije Imhotepovog rođenja. Postoji čitava serija mastaba koje su građene u fazama i to od bijelog vapnenca. Mastabe su nikle iz niza nadahnutih adaptacija i rađene su od vapnenca, jedna, druga i treća, ukupno ih ima šest. To su bili najveći javni radovi ikada zabilježeni do tog vremena. Jusuf a.s. je kao što znamo odabrao trokut kao simbol vječnog života jer se sunčeve zrake spuštaju na zemlju u obliku trougla.

Izvanjski motreno, vladao je kult Sunca, no ezoterijski je riječ o Muhammedanskoj svjetlosti koja se spušta "odozgo" dok se svjetlo Svetih Imama (kako smo vidjeli u arhitekturi piramide) uzdiže "odozdo". Tako Poslanstvo i Imamet predstavljaju jednu te istu svjetlost.

OKEAN NUN

U starom Egiptu spominje se mitski kamen Bemben, sveti brežuljak koji se uzdigao iz okeana Nun - a a na tom brežuljku stvoren je bog - Sunce.

Okean NUN

Egipćanski mit o stvaranju svijeta ima 3 verzije:

1. Iz Heliopolisa
2. Iz Memfisa
3. Iz Hermopolisa.

U sve 3 verzije se spominje prvobitni okean Nun. Jedna Kur'anska sura ("Kalem") - počinje slovom nun. Sura je rednog broja 68 i ima 52 ajeta. Prvobitna visina Zoserove piramide (63 metra) zajedno sa 6 ploča te iste piramide daje upravo broj 68, dakle redni broj sure "Kalem" ($62+6=68$). Tačnije, visina je na "prelazu" između 62 i 63 metra tako da su obje cifre ispravne. Sadašnja visina piramide je identična rednom broju sure "Kalem" (68).

Ajet 1 (sure "Kalem") glasi: "Nun. Tako mi kalema i onoga što oni pišu". Ne kaže se ko (ili šta) piše. Neki komentatori Kur'ana ističu da je riječ o peru sudbine kojim anđeli pišu Božije odredbe. Ovdje nas zanima mogući ezoterijski smisao. Vidjeli smo kako je prema Staroegipćanskom vjerovanju nun identičan prvobitnom okeanu a kako visina Džoserove piramide označava (cjelinu) života Imama Alija oni "koji pišu" jesu Poslanik Muhammed i Imam Ali, na šta upućuje i slavni (već citirani) Muhammedov iskaz: "Ja i Ali smo jedna te ista svjetlost". U to svjetlo je upisana sudbina svih stvorenja i to je ono "što oni pišu". Poslanik i Imam tvore cjelinu vjere, prvi zadužen za ta'nzil a drugi za ta'vil Knjige.

Imam Ali je jednom prilikom rekao Salmanu Perzijancu: "Salmane, naša imena su ispisana na noćima. Stoga one pomračuju. Ona su ispisana na danima, stoga ona obasjavaju... Ona su ispisana na nebesima, stoga su ona uspravna..."

Ovim iskazom je pojašnjeno šta (sve) Muhammed i Ali pišu prvobitnim Perom sudbine te šta "pečate" kao Posljednji Poslanik i Apsolutni Imam a znamo da je pismo koje se šalje zapečaćeno. Analogno tome, stvorenjima je nepoznata (ispisana im) sudbina. Predodređenje ne podliježe nikakvoj promjeni ali Bog (katkad) mijenja odredbu. Jasno je da su predodređenje i odredba različite stvari, a ono što Ali priopćava Salmanu obuhvata tek svijet prirode, odnosno vidljivi svijet.

U smislu prvostvorenosti Poslanik je rekao: "Prvo što je Bog stvorio je pero", ali na drugom mjestu je rekao i ovo: "Prvo što je Bog stvorio bila je moja svjetlost". Na ovaj način su Kalem i Muhammedanska svjetlost identični

što Bog i priopćava Poslaniku: "Da nije za tebe, Ja svjetove stvorio ne bih".

Prema Hinduističkom učenju u razdoblju Brahmine noći, demon Maja Griva je ukrao Vede. Brahma nije bio u mogućnosti stvaranja novog svijeta bez tih knjiga te se zbog toga Višnu pojavio u liku, odnosno obličju.

Višnu je dalje prema legendi pronašao demona u puževoj kućici i porazio ga. Dubina mora simbolizira kaos i skrivanje od svjetlosti.

Riba je u Islamu simbol srca, odnosno izgubljenog središta koje valja (iznova) pronaći. Na posljednjoj Kristovoj večeri je također služena riba što govori o velikoj milosti koju učitelj gaji prema učenicima.

Višnu u liku ribe

Vezano za slovo nun, Božiji Poslanik Junus a.s. se dva puta u Kur'anu spominje pod imenom Zun - nun. Vidimo kako je druga polovina njegovog (drugog) imena predstavljena slovom nun.

Prvi dio imena (Zun) ima u korijenu Z - N što znači zeman a Imam Mehdi a.s. je Imam Zeman (Gospodar Vremena).

Sada pogledajmo ajet 48 sure "Kalem" (u kojem se spominje Zunnun) i koji u zbiru cifara ukazuje upravo na Dvanaestog Imama ($4+8=12$).

Ajet 48: "Ti strpljivo čekaj presudu Gospodara svoga i ne budi kao Zunnun koji je u ogorčenju zavapio".

Poslanik a.s. je rekao: "Strpljivost je vjerovanju ono što je glava tijelu". Kako su (u jednoj drugoj predaji) muslimani definirani kao jedno tijelo glava tog tijela je Gospodar Vremena čija se presuda (Obznana) strpljivo čeka. Oni koji čeznu za Obznanom Imama Mehdiya iskazuju nestrpljivost te su "ogrčeni" zbog dužine trajanja njegove Okultacije. Svakako, u dužinu njegove skrivenosti vjeruju samo oni koji su "dostojni toga".

Ukupan broj ajeta sure "Kalem" je 52 ajeta. Ukoliko taj broj oduzmemo od broja Kur'anskih sura (114) dobit ćemo tačno Muhammedov a.s. život. Jer, $114-52=62$. Drugim riječima Nun i Muhammed a.s. zajedno tvore Kur'an. U ovom kontekstu prvobitni okean ima značenje onog prvoodsjevernutog, tj. Muhammedanske Svjetlosti.

Nakon izvjesnog vremena (u povijesnom smislu) Tebanski svećenici su ustvrdili kako je Teba mjesto Bembena. Riječ "Teba" asocira na Arapsku riječ teoba (pokajanje) i to je naslov jedne od Kur'anskih sura i jedine koja počinje bez otvarajućeg stavka (u Ime Allaha, Milostivog Samilosnog).

Mnogi sa Bembenom povezuju Egipatskog feniksa odnosno pticu bennu. Bemben je izronio iz nun - a te je tada (i tu) formiran život. Piramida predstavlja utjelovljenje okeana nun.

Zunnun u Arapskom jeziku znači "vlasnik velike ribe". U suri "Vjerovjesnici" (sura 21, 112 ajeta) Zunnun se spominje (u Kur'anu) po drugi put, u ajetu 87.

Ajet 87: "I Zunnunu se, kada srdit ode i pomisli da ga nećemo kazniti - pa poslije u tminama zavapi; nema boga osim Tebe, hvaljen neka Si! A ja sam se zaista ogriješio prema sebi".

Tmine predstavljaju ovaj svijet a u skladu sa Poslanikovim hadisom: "Vi ste u najmračnijem svijetu".

Sura "Vjerovjesnici" ima 112 ajeta što predstavlja 100 Lijepih Božijih Imena i 12 Svetih Imama; $100+12=112$. Ukoliko od ukupnog broja ajeta sure "Vjerovjesnici" (112) oduzmemo ajet 87 dobit ćemo broj 25 ($112-87=25$) a što je znamo broj (još) nepoznatih dijelova znanja koje će obznaniti Imam el-Mehdi a.s. Neotkriveno znanje, posljedično tome biva identično "tminama" za one koji u njima borave.

Sura "Kalem" je znamo rednog broja 68 dok je sura "Vjerovjesnici" rednog broja 21. U zbiru cifara ti brojevi ukazuju na vlast Imama Mehdiya a.s. Jer, $6+8+2+1=17$. Jer zeman (zun) i nun su identični kosmičkoj vlasti Imama Mehdiya a.s.

Piramidalni tekstovi su vodič za posthumnu egzistenciju kada dušu umrlog bog Ra vodi u vječni život, te je stepenasta piramida bila "arhetip" prelaska u onozemno postojanje. Ispod pijeska Džoserove piramide nalazi se velika mreža tunela i komora. Tu je smješteno oko 400 prostorija a u pet kilometara dugim hodnicima ima svega, čak i zlata. Džoser je bio faraon iz treće dinastije. U njegovom sarkofagu se nalazio drveni lijes i mumija. Imhotep je bio faraonov povjerenik što smo već potcrtali. On je mumificirao osobe sa kraljevog dvora. Zoserov grob je otkriven 1934. godine. Te godine istraživači su našli dijelove mumije, a stopalo je bilo izvanredno očuvano. Smatra se da je mumificiranje umrlih usavršeno 200 godina nakon Imhotepove smrti. Po svemu sudeći, hirurško vađenje unutarnjih

organa je usavršio upravo Imhotep. Mumificiranje je imalo veliki uticaj na medicinu i balzameri su ujedno bili i liječnici. Jusuf je imao živi liječnički laboratorij. Mit o "robovima" koji grade piramide šibani udarcima bičeva je (sada se to već sigurno zna) potpuno pogrešan. Bili su to slobodni ljudi koji su radili dobrovoljno i čak štaviše svoje služenje kralju smatrali čašću. Na ostacima kostiju graditelja su uočljivi prijelomi ruku i nogu koji su liječeni odgovarajućim medicinskim zahvatima. Zabilježena je i operacija mozga, 2500 godina prije Krista, a postojao je i Imhotepov traumatološki centar. Dvije hiljade godina prije Hipokrata koji se smatra ocem moderne medicine Imhotep je napisao prvu ikada zabilježenu medicinsku raspravu. Tačnije, ostavio je iza sebe dok je pisac rasprave ostao nepoznat. Edmund - Smitov papirus potvrđuje desetine traumatoloških ozljeda a tretirana su i pitanja iz oblasti hirurgije. Ovaj papirus je nastao 1000 godina prije Hipokrata i predstavlja prijepis Imhotepovih originalnih rukopisa. Godine 1964. Volter Emeri nastavlja potragu za Imhotepovim grobom.

Nađena je velika mreža glinenih vrčeva i u njima mumificirane ptice (ibisi), ostavljeni Imhotepu na dar. Postoji čitav lanac tunela sa oko 1,5 milion ibisa a nađeni su i mumificirani pavijani. Tu je također nađeno duboko pogrebno okno i Zoserov žig. Tijelo nikada nije nađeno jer su Izraelićani prilikom Egzodusa sa sobom ponijeli posmrtnu ostatke svojega pretka, Jusufa a.s. Arheolog Mišljijević je među Grčko - Rimskim mumijama otkrio i nalazište iz Imhotepovog vremena. Nađena je plava keramika i plave opeke rađene su isključivo za Zosera. Mjesecima su istraživana pogrebna okna te je ponovo nađen žig iz treće dinastije.

Građevina nema sarkofag i u pitanju je kapelica. Otkriven je tajni hodnik a okno je bilo velika senzacija. Postoji rupa u sjevernom dijelu i proteže se do same Zoserove piramide. Mnoge tajne će tek biti otkrivene. Ali ono što je već bjelodano jasno jeste činjenica kako su Imhotep i Jusuf (Josip) jedna te ista ličnost. Svi Božiji Poslanici su svoja Poslanstva dobili u "mjestu Poslaničke Poruke" a što je Kuća Čista navlastito. Po njima je sve počelo i (po) njima će se sve vratiti.

BIJELA SMRT

Stolac je nekada imao hareme u centru grada, Islamska arhitektura nije bježala od smrti i posvuda su se u gradovima mogli vidjeti bijeli nišani, sjećanje na konačni kraj ovozemnog života je njegovano, stavljajući bašluk svakome pred oči kraj je doživljavan kao novi početak. Danas su groblja uglavnom izvan gradova, na periferiji i zabačenim, nevidljivim mjestima jer se "moderni" čovjek ne usuđuje pogledati u lice smrti bojeći se čak i za trenutak misliti na nju. U velikim megalopolisima ljudi borave u automobilima čak i ne izlazeći iz njih dok se njihovi najmiliji sahranjuju, "zemlja zemlji" kako bi neki rekli i baš zato je bojazan velika i teška, strah od neprozirne tame, nestajanja. Smrt je prognana iz života ali se to progonstvo plaća, potisnute slike se vraćaju ubitačnim "zamjenama" za stvarni osjećaj prelaska u novo stanje, koje se sada iz svijeta transcendencije "spušta" na ovozemni plan. Heroin, kokain,... opojna magla zaborava, bijela smrt, prah začarane koprene iluzornosti, bijeg od zatočenja u varku tijela. Neuspio i očajan jer svjetlo duše hoće jednu drugačiju opojnost i ples na obodnici kruga, raspjevani hod kružnicom iz "velikog svijeta" čovjeka u "mali svijet" postojanja. Jer čovjek je veliki svemir i u njemu su sadržani svi svjetovi. Zato se "bijela smrt" spominje i kod duhovnih tragalaca i sufija i to kao jedna od "četiri smrti". Govoreći o tome Ibn Arebi piše da je "glad nakit Allahovih ljudi". To je bijela smrt. Druga smrt je zelena smrt i ona podrazumijeva nošenje pohabane odjeće. Treća smrt je crna smrt, podnošenje uznemiravanja i četvrta smrt je crvena smrt a što predstavlja kontriranje i suprostavljanje nefsu (požudnoj duši i njenim prohtjevima).

Bijela smrt je dakle glad, Ibn Arebi je definira kao "nakit Božjih ljudi". Nakit služi za ukrašavanje, on ističe ljepotu žene, u ovom slučaju to je isticanje divne unutrašnjosti Božanskog čovjeka, njegovog sustezanja, ispražnjenosti njegova srca (od svega sem Boga). Gladi imaju dvije vrste - fizička i duhovna i nalaze se u međusobnoj sprezi i komplementarnosti. Naime, smanjujući unos hrane u fizičko tijelo otvara se veći prostor za kontemplaciju, vrata

srca bivaju odškrinuta i kroz njih ulazi duhovna hrana (istine i suštine, prije svega). Ukoliko duhovnost ne postoji fizička glad nema velikog efekta niti pruža ikakvu mogućnost napredovanja. Ako duhovnost, pak postoji fizička glad postaje pedagoška stepenica, priprema za dosezanja stanja (hal) i stepeni (mekam), put u višu zbiljnost. Bijela boja sugerise čistoću takve gladi, njenu iznutarnju neuprljanost, božansko svojstvo samodovoljnosti, nepotrebnosti. (zato u jednoj nadahnutoj predaju Bog kaže "Post je Moj"). I zato je glad "nakit Božanskih ljudi" jer Poslanička predaja kaže - "Okitite se Božanskim svojstvima". Kada je nastupilo razdoblje mraka i duhovne obamrlosti i kada je čovjek spiritualno "umro" bijela smrt božanske samodovoljnosti postala je "samodovoljnošću" čovjekovom te je metafizička tjeskoba prisilila "modernog" čovjeka da izlaz traži na način urušavanja vlastitog bića umjesto njegove izgradnje ("bijela smrt", kokainski prah, heroin i ulični preprodavci droge, tamo gdje su nekada stajali smjerni propovjednici sa malom Biblijom u rukama). "Bijela smrt" je postala simbolom obmane umjesto potrebe, iluzijom umjesto realnosti, bijegom od sebe umjesto putovanjem - "višem ja". Niskošću duha koji žudi za višim svijetom, za svjetlosnim zrenjima i otkucajima nebeskog srca u sebi namjesto priviđenja i aveti tame i ništavila. Druga smrt koja slijedi božansku samodovoljnost i "bijelilo" čiste neukaljane prirode jeste zelena smrt, nošenje pohabane odjeće. Odjeća može biti vanjska i unutarnja i međusobno su isprepletene i neodvojive jer je čovjek cjelina i vanjština mora slijediti unutaršnjost. U obrnutom smislu moguća je neiskrenost baš kao što prvi slučaj ponekad zahtjeva prikrivanje i "raspojasanost", izlaženje iz okvira socijalne adaptibilnosti, prezir prosječnosti i mrtve tradicije na način da se srce glača i rasvjetljava čistoću duše gledajući je pri punoj svjetlosti.

Na jednom mjestu Kur'an kaže: "O, vjernici lijepo se obucite kad hoćete molitvu da obavite". Da bi na drugom mjestu bilo rečeno - "A odjeća bogobojaznosti je najbolja". U ovim primjerima vidimo tumačenje Kur'ana Kur'anom a što je metoda škole Ehli-Bejt-a, Čiste Kuće. Jedan stavak se tumači drugim, u nepretrgnutoj skladnosti koja je uvijek i iznova "drugačija" shodno moći čitatelja i vremenu njegove duše te shodno "opštem" izvanjskom vremenu hronologije jer Sveta Knjiga za svako vrijeme ima

znak. "Pohabanost odjeće" je sukladna sa zelenom bojom. Zelena boja je izvrsnost, savršena ravnoteža između plave (koja je "tuga" neutaženosti što se proteže kao duga između neba duše i zemlje tijela i spaja plavetnilo morsko sa plavetnilom nebeskim) i žute (koja je "radost" duha koji tu pruženu moć neoblikovanih želja prelama na način da se vidljivom nadaje i posljednja čestica prašnjavih stremljenja). Izvanjski, pohabana odjeća se ne nosi kao "znak" duhovnog stepena, privlačenje pažnje u tom smislu bilo bi pokušeno jer se nalaže "lijepo oblačenje", te bi svako odudaranje koje nema drugačiji cilj sem razlikovanja od drugih polučilo upravo suprotne efekte. Pošto je "odjeća bogobojažnosti" iznutarnje oblačenje "pohabanost" takve odjeće jeste upravo usredištenje u harmoniji zelene boje koja je "znak" napuštanja žalosti i tuge materijalne ovisnosti od svijeta ("plava") i znak integrisanja duše, "svjetlosti duha" koji neuredne težnje osvjetljava lampom prvobitne, neuprljane prirode ("žuta"). Time i bijela smrt biva dio zelene smrti jer se božanska samodovoljnost i nepotrebitost smješta u svoje "prirodno" okruženje. Hranjenje duha istinama i suštinama nužno rezultira "pohabanošću" potčinjenih, zlu sklonih stremljenja duše, pobunjeničkih elemenata, strasti, želje za besmrtnošću i volje za moć. Oni se podčinjavanjem integrišu u duh, oblače se u odjeću prosvijetljenosti te tako uključeni u razbuđenu svjetlost bića nužno bivaju razgrađeni, umireni na kraju duge borbe "velikog svetog rata", "pohabani". Kada je rat protiv sebe postao stran čovjeku i potreba za usredištenjem duha u biću napuštena razorna snaga animalnog se nužno ispoljila u vanjskom svijetu, zelena smrt je postala uništavanje prirode, okoliša i uopšte vanjskog svijeta koji je shvaćen kao "mjesto iskorištavanja" i "vladanja" koje vladanje je neupitno i ničim dovedeno u pitanje. Kada je takav barbarski odnos zaprijetio opstanku i samog čovjeka došlo je do pobune u vidu (za sada) manjinski svjesnih pojedinaca i grupa te su tako nastala udruženja i "pokreti zelenih", ekološko očuvanje prirode prizvano je u svijest čovjeka, potreba za tim očuvanjem postala je neminovnost. No, "zelena smrt" u duši, potčinjavanje "niskog ja", njegovo oblačenje u drugačiju odjeću preduprijedilo bi zelenu smrt u izvanjskom svijetu jer redosljed nikada ne može biti obrnut niti se vanjski svijet može uređivati ukoliko unutar čovjeka vlada nesređenost i neuređenost. Zato su "pokreti zelenih" u vanjskom svijetu rezultat nužnosti, svjesnost koja se tek

poput male zrake sunca probila iza tamnog, prijetjećeg oblaka kada je on sam narastao, i velik i natmuren zaprijetio opštim potopom.

Hidr, tajanstveni učitelj Mojsijev, uvoditelj u tajnu duše i jedno drugačije zelenilo, vodič i pastir dalekih pašnjaka srca i livada razbuđenosti gdje se varljivi snovi raspršuju i gube i gdje se na kraju velike tame i zamračenosti pronalazi izvor života. Riječ "Hidr" dolazi od glagola hadire - zelenjeti. Hidr je sjeo na zemlju i ona je naglo pozelenjela, prenosi se u tradiciji izvanjskih događaja i pripovijesti. Ovo odslikavanje prosvijetljene duše u vanjskom svijetu, rasprostiranje zelene svjetlosti srca koja onda i zemlju čini "zelenom", u ovom dobu je završilo u pukom ospoljenju. "Pošumljavanje" i "očuvanje prirode", zelena smrt kao ekološka katastrofa, kao izvanjska prijetnja i prinuda. Hidr. Tajanstveni učitelj koji je u tminama ispio vodu života i tako postao besmrtni, i svako onaj koga on vodi mora proći svu tamu stvorljive egzistencije, svu utamničenost materijom da bi se napio spoznajom sa samog izvora. Naredna smrt (prema Ibn Arebiju) je crna smrt, ili "podnošenje uznemiravanja". Ova smrt se nadaje kao logična posljedica bijele i zelene smrti (gladi i oblačenja pohabane odjeće) koje i jesu svojevrsna priprema za crnu smrt. Produhovljen čovjek podnosi uznemiravanje od strane drugih bića budući da je svjestan njihove svrhe i Božanskog nauma koji vlada svim stvarima. To podnošenje je rezultat strpljivosti i smirenosti koje je nemoguće razviti do tog stepena bez spiritualne virilnosti. Odsustvom duhovnog razvoja "crna smrt" postaje podnošenje uznemiravanja u izvanjskom svijetu na način prisile, čovjek biva prinuđen podnositi druge jer civilizacija koja nema duhovnih vrijednosti ozbiljuje prevlast instikata i strasti čime nastaje haotično stanje "podnošenja" svih od strane svih. Ali budući da je to podnošenje izgubilo moralnu vrijednost i duhovnu suštinu ono se nužno manifestuje kao otuđenost i hladnoća, ljudi nikada nisu fizički bili bliži jedni drugima kao danas a suštinski udaljeniji. Zbog toga je podnošenje drugih postalo poput podnošenja lošeg vremena ili podnošenja korova na njivi, kvara na automobilu ili poljoprivrednoj mašini. Tama, svo crnilo ljudske prirode sada se mora podnositi, više ne dobrovoljno kao pedagoška zbiljnost u svrhu očišćenja i približavanja Bogu, već kao prinuda, nametnutost.

Posljednja smrt je "crvena smrt" a koja u sufijskoj tradiciji sukladira suprotstavljanju vlastitim prohtjevima. "Crveno" je simbol strasti, unutarnjih previranja, snage krvi, uzburkanosti. Ako se čovjek bori protiv sebe ("Veliki Sveti rat") potčinjavanje vlastite duše nužno se odvija u etapama. Put (tarikat) se duhovnom putniku, najprije nadaje kroz gorljivost želje (za putovanjem) a samo stupanje na stazu uključuje vodiča, učitelja koji je "otac duše". Neki putnici bivaju vođeni od strane nevidljivog učitelja, Hidra ili Dvanaestog Imama i oni nemaju nikakve potrebe za ljudskim šejhovima i zaduženjima.

Kur'an kaže: "Zar ne znaš da Allah s neba pušta vodu i da Mi pomoću nje stvaramo plodove različitih vrsta; a postoje brda bijelih i crvenih staza, različitih boja, i sasvim crnih". (sura Fatir, 35, ajet 27)

Promatrajući ovaj ajet u kontekstu učenja "o četiri smrti" vidimo da su ovdje kao staze, dakle putevi ozbiljenja, spomenute tri (od četiri smrti). Bijele, crvene i crne staze, putevi kojima korača i uspinje se duhovni putnik da bi ozbiljio u vlastitom srcu stepen (znanje) koji svaka od pomenutih "usmrćenja duše" daje. Vidimo da je staza "zelene smrti" (nošenje pohabane odjeće) izostavljena.

"Puštanje vode s neba" spomenuto u ajetu jesu božanska nadahnuća ("voda" kao simbol spoznaje) koja se spuštaju na duhovno obzorje čovjekovo (njegovo "nebo") gdje kao rezultat daju različite plodove gnoze ovisno o sposobnostima i stupnju svakog duhovnog putnika. Ajet ne kaže gdje se spušta voda, "zemlja" nije spomenuta što jasno isključuje tjelesnost, tj. zemaljani dio čovjeka. Početak stavka - "Zar ne znaš..." obraća se toj nebeskoj osobnosti ljudskoj koja buduću da je često prekrivena oblacima "niskog ja" i požudne duše ne može lako da prepozna božanska nadahnuća pa se početnim dijelom ajeta sugerira i potvrđuje postojanje i očiglednost tih istih nadahnuća. "Plodove različitih vrsta" gnoze stvara u srcu nadahnutog čovjeka sam Allah jer u djelovanju i nema niko sem Njega. Za spuštanje božanskih nadahnuća upotrebljena je riječ - "Allah", dakle Uzvišena Osobnost Božja jer se i nadahnuće spušta na osobnost ljudsku a prema

predaji "čovjek je kod Boga najčasnije stvorenje" i njemu je sve stvo-reno podređeno. Za "stvaranje plodova različitih vrsta", upotrebljena je riječ "Mi", dakle "množina", ne u smislu mnoštvenosti Božanskog već mnoštva spoznaja ("plodova") koje Božanska nadahnuća daju duhovnom putniku, odnosno, mnoštva Božijih Imena čije spuštanje na srce spoznavaoa rezultira različitim stanjima i manifestacijama.

Riječi navedene u ajetu - "a postoje" znače upravo očiglednost postojanja duhovnih staza. ("zar ne znaš" - početak ajeta). Dakle, izvan svake sumnje u koju može dovesti nestalnost racionalnog zaključivanja jer je svaki duhovni put težak i "nevidljiv" za ljude koji poznaju samo izvanjski obzir religije. Najprije je spomenuta bijela staza (glad), odmah iza riječi "brda". Brdo je svakako učenjak, Znalac i učitelj koji je u sebi ozbiljio neku (ili sve) od pomenutih umrtvljenja fizičke duše. Množina riječi ("brda") ukazuje na više pojedinaca (u svakom vremenu postoje ili postoji bar jedan) moćnih da utemelje, pokažu i objasne pravila duhovnog puta, da budu Vodiči. Da su ovi Vodiči posebni ljudi pokazuje zbir rednog broja sure Fatir (35) i rednog broja ajeta (27) a to je broj 62, $(35+27=62)$ što je Muhammedov život (umro sa 62 god života). A ko je bio njegov život najbolje svjedoči sama predaja Poslanikova koja kaže: "Bog je djecu svih Poslanika Božijih plasirao u njihove kičme, dok je moju djecu plasirao u Alijevu kičmu" (spomenuta djeca jesu Imami Hasan i Husejn). Ova tri Sveta Imama (Ali, Hasan i Husejn) jesu dakle "život" Poslanikov, svjetlo koje istječe iz njegove "kičme", Muhammedansko svjetlo koje se obznanjuje i spušta na zemlju preko 12 svjetlosnih zastora, primordijalnih teofanija, Bezgriješnika. Oni su "brda" spomenuta u stavku, oni su staze navlastito, Vodiči i učitelji. Ovo svjetlosno potomstvo snagu svoje moći ne zasniva na fizičkom mnoštvu i fizičkom produženju "loze", duhovni rodoslov i zakoni tog rodoslova pripadaju jednom drugačijem svijetu (nije slučajno da se danas pad nataliteta zove "bijela smrt" ili bijela kuga" a što je sukladno sa "gladju", tj. stazom bijele boje). U pomenutom Kur'anskom stavku brda bijelih i crvenih staza se pominju zajedno, skupa i neodijeljeno što sukladira Imamima, Hasanu (bijela staza) i Husejnu (crvena staza). Jer, oni su živjeli zajedno, bili savremenici u fizičkom svijetu i "istekli" kao Muhammedova djeca iz Alijeve kičme kao

dio jedinstvene Muhammedanske svjetlosti. Iza staza bijelih i crvenih boja kaže se (u ajetu) da su "različitih boja". "Bijela boja", bijela staza, vidjeli smo sukladira Imamu Hasanu. On je predao vlast drugom čovjeku, Muaviji, te tako pomirio dvije velike grupe muslimana (a što je i najavljeno iskazom samog Poslanika) a boja "predaje" je bijela. Naravno, Imam je predao samo vanjski oblik vlasti dok je iznutarnja vlast Bezgriješnika koji vlada cijelom kreacijom ostala netaknuta jer ona ne podliježe ničemu izvanjskom, niti može biti oduzeta i nikakva ljudska sila tu kosmičku vlast ne može ugroziti. Redni broj stavka (27) ukazuje na broj godina Imama Hasana u času preuzimanja Imameta (imao tada 27 godina). Ukupan broj ajeta sure "Fatir" (Stvoritelj) je 45. ako se od tog broja oduzme broj 27 dobije se 18 ($45-27=18$) a to je broj godina Fatime, majke Svetih Imama u času njene smrti.

Ukupni, pak, broj ajeta sure "Fatir" (45) sukladan je životu Imama Hasana (umro u 45-toj godini života). "Bijela smrt" (pad nataliteta) ne doseže do "svjetlosnog čovječanstva", uspon je tu nešto drugo. Odmah iza "bije le staze" spominje se "crvena staza" i to vezano za bijelu, spomenute su zajedno ("brda bijelih i crvenih staza") jer su ova 2 Imama (Hasan i Husejn) bili (i) fizička braća. "Crvene staze" dakle sukladiraju Imamu Husejnu i to je "crvena smrt" (prema Ibn Arebiju predstavlja kontriranje požudnoj duši i borbu protiv nje). Na izvanjskom planu "crvena smrt" je sam Husejnov a.s. život, poginuo je kao Princ Mučenika, na Kerbeli. Bije le i crvene staze jesu dakle duhovni putevi, uspinjanje na "brdo Sinajsko" vlastitog bića pod vodstvom Imama Hasana i Husejna. Različitost samih puteva je mnogostruka (i u samom Kur'anskom stavku je upotrebljena množina "staze na brdima") i svaki mistik ima specifičan način i oblik uspinjanja što kazuju i same sljedeće riječi u ajetu, a nakon spominjanja "brda bijelih i crvenih staza", riječi - "Različitih boja". Razlike su mnogostruke i sve varijante i forme "obojenosti uspinjanja" se kreću u rasponu svjetlosne upute dvojice Svetih Imama, Hasana i Husejna ("bije le i crvene staze") jer su oni "Muhammedova djeca" položena u Alijevu (svjetlosnu) kičmu, plasirana u tu kičmu Božanskom voljom kao "jezgro" Pleromatskog Svjetlosnog čovječanstva, tj. 14 Bezgriješnih. "Različite boje" (staza) spomenute u stavku jesu sve moguće varijacije i specifičnosti za svakog pojedinca koji je preegzistentno vezan

za njih, koji istječe iz "mjesta" svjetlosnog čovječanstva, koji je stvoren od tračaka svjetlosti Nebeskog Plamena Četrnaestero Neporočnih. Nakon što su u stavku 27, odjeljka 35 ("Fatir" - Stvoritelj) spomenute staze različitih boja završetak stavka kaže: - "i sasvim crnih". Ove "crne staze" sukladiraju Imamu Aliju i to je "crna smrt" (prema Ibn Arebiju, podnošenje uznemiravanja). Poznato je da je Božiji Poslanik Muhammed a.s. nosio crni turban, a zeleni je stavio Imamu Aliju na glavu na dan "Gadir Huma" kada se desila investitura i proglašenje Alijevo za Muhammedovog nasljednika (Wasi). Riječ "sasvim" (crnih staza) spomenuta u stavku jasno sugerise potpunost crne boje, potpunost Alijevog puta, cjelinu Imamskog znanja koje je preneseno direktno sa Poslanika, taj put nema manjkavosti i on objedinjuje sva znanja, svo naslijeđe, tradiciju kao i sadašnjost, prošlost i budućnost. "Podnošenje uznemiravanja" (kao crna smrt) je bila jedna od njegovih glavnih odlika tokom cijelog života i veći dio vremena on je proveo u izolaciji, povučen, u svojoj kući nakon što mu je (vanjska) vlast bila bespravno oduzeta.

Historijski događaj na Gadir Hum-u se desio nakon Poslanikovog Oprosnog hadža. Melek Džibril (anđeo Gabrijel) je donio stavak: "O, Poslaniče, prenesi ono što ti se objavljuje od Gospodara tvoga, - ako to ne učiniš, onda nisi dostavio Poslanicu Njegovu, a Allah će te od ljudi štititi". Božji Poslanik je odmah naredio da se kolona zaustavi, napravljena je govornica (mimber) od kamiljih sedala, na koju se Poslanik popeo, a bila je velika vrućina. Uzeo je Alija za ruku i podigao je a zatim rekao: "Kome sam ja bio vladar i zaštitnik, Ali mu je vladar i zaštitnik. Dragi Bože, zaštitni onoga ko njega štiti, a budi neprijatelj onome ko je njemu neprijatelj, pomoz onoga ko njega pomogne a ponizi onoga ko njega ponizi i učini da istina bude tamo gdje je on". Zatim mu je stavio na glavu turban zelene boje, pripremio povorku ljudi i naredio da mu čestitaju vođenje vjernika. Svi su to uradili a predvodili su ih prva dvojica halifa (Ebu Bekr i Omer). A kada su završili objavljen je stavak Kur'ana: "Danas sam vam vjeru vašu usavršio i blagodat Svoju prema vama upotpunio i zadovoljan sam da vam Islam bude vjera". Istorijske činjenice su poznate, ljudi nisu poslušali Poslanika, no, razmatranje toga je ovdje suvišno jer točak istorije se ne može vratiti niti unatrag

vlast Imama (koja obuhvata cijelu kreaciju) može biti oduzeta. U kontekstu "crne smrti" (podnošenja uznemiravanja) i "sasvim crnih staza" Alijevih prepliću se crna i zelena boja. Vidjeli smo da Kur'anski stavak spominje bijele, crvene i crne staze. Ibn Arebi, pak govori o "četiri smrti" a što još dakle uključuje "zelenu smrt" (kojoj sukladira "nošenje pohabane odjeće"). Zelena boja, tj. staze zelenih boja u ajetu nisu spomenute. Ali upravo zelena boja Alijevog turbana koji mu na glavu stavlja Poslanik jeste "integracija" te iste zelene boje u crnu jer je turban (kapa) simbol vlasti i namjesništva, "uprave nad poslovima" i upravo je "pohabanost odjeće" integralni dio "podnošenja uznemiravanja". Kada je Muhammed bio na Miradžu (duhovno uspenje na nebo) data mu je velika dragocijenost, iz svjetlosnog sanduka dobio je košulju siromaštva. Košulju je poslije nosio Imam Ali i svaki Imam iza njega, zakrpa i siromaštvo bijahu Božji najljepši poklon. Ta "zakrpa" sa nebesa duhovnog uznesenja sukladna je sa "zelenom smrti", tj. "nošenju pohabane odjeće". Izvorna pohabanost odjeće, jeste, dakle košulja siromaštva koju je Muhammed dao Imamu Aliju. "Potpuna crnina" Alijevih staza uključuje luminoznu crnu svjetlost uprave nad svjetovima i zelenu svjetlost namjesništva i vodstva, i to je smisao Poslanikovih riječi da je Ali vladar i zaštitnik poslije njega. Staze "različitih boja" koje su smještene između Hasanove bijele i Husejnov crvene staze sa jedne te Alijevih "sasvim crnih" staza jesu duše sljedbenika "okupljene" oko Alijeve svjetlosne kičme gdje su položena Muhammedova djeca, Hasan i Husejn. Ti sljedbenici su postali isijavanjem njihove svjetlosti i to svjetlosno čovječanstvo pronalazi svoje mjesto i svoju stvarnu rodbinu snagom duhovnog rodoslova. Oni iskušavaju tajnu vertikalnog svjetlosnog rodbinstva i uzlaznog srodstva koje se prepoznaje iznutarnjom čistotom i bliskošću koja je jača i trajnija od svake "snage krvi", svega što nudi materijalni svijet, svake veze koja je "položena" nužnošću stvorenih svjetova. Tri vrste staza spomenute u Kur'anskom ajetu sukladiraju trostrukom svjedočanstvu vjere i svakom od Svetih Imama koji je vodič određenog puta:

VJERA U BOGA - Bijele staze, glad kao "bijela smrt" (Imam Hasan)

VJERA U POSLANSTVO - Crvene staze, borba protiv požudne duše, "crvena smrt" (Imam Husejn)

VJERA U IMAMAT - Crne staze, podnošenje uznemiravanja, "crna smrt" (Imam Ali).

Preostaje "zelena smrt" (sufijsko nošenje pohabane odjeće) a što je potpuno pripadanje Bogu, apsolutna posvećenost, "ogoljenost" ljudskog bitka i potpuna neovisnost o stvorenjima jer je Poslanik Islama rekao: "Duhovno siromaštvo je moja slava". Time se otvara četvrto, "neobavezno" svjedočanstvo - vjera u onaj svijet.

Cjelina od 3 svjedočanstva vjere, vidjeli smo, jeste svijet Muhammedove stvarnosti, odnosno Muhammedansko svjetlo, koje je spuštano kroz 12 svjetlosnih zastora, svjetlo Muhammedove djece (Hasan i Husejn a od njih i ostalih 9 Imama) plasirano u Alijevu kičmu. Vidjeli smo da odjeljak 25 ("Stvoritelj") sabran sa stavkom 37 (o bijelim i crvenim te crnim stazama) daje broj 62, odnosno Muhammedov život (umro sa 62 god života). Mada je na način hronološkog vremena Imam Ali bio prvi (a onda 2 njegova sina kao Imami) u metahistoriji je on prvi "odozdo" ("crne staze" u ajetu, pomenute na trećem mjestu) jer je "tada" (izvan i ponad hronološkog vremena i svijeta materije) položeno sjeme svjetlosnog čovječanstva u Alijevu "kičmu" (okomitu svjetlosnu os koja Alija čini "Nebeskim Ademom") i iz te kičme su ("prema gore") u povijesno vrijeme i stvorene svjetove istekla "Muhammedova djeca" (Hasan i Husejn). Ta pleromatska bit svjetlosti naravno, obujmila je i 9 ostalih svetih Imama, te Fatimu čime plerom od 14 prečistih biva jezgro svjetlosnog čovječanstva koje je obasjalo svijetove i od tračaka te svjetlosti su stvoreni "svjetlosni ljudi", oni koji se na ovome svijetu prisjećaju svoje domovine.

Upravo "crna svjetlost" (sasvim crne staze Imama Alija) simbolizira prvobitnu stvarnost o čemu svjedoči poznata Poslanikova izreka: "Bog je stvorio stvorenja u tmuni a onda ih je obasjao Svojom svjetlošću. Na koga su pale kapljice svjetlosti spašen je..."

Ova "tmina" je sukladna "sasvim crnim stazama" Alijevim gdje nebeski Adem (vječni Imam) "prihvata" Muhammedansku svjetlost koja je

Božansko Svjetlo koje pada na tu "tminu", čime ta stopljenost baca kapljice na još naređeno sjeme ljudskog roda. Zato je Muhammed rekao: "Ja i Ali bili smo jedna te ista Svjetlost prije nego je Bog stvorio zemaljskog Adema". Upravo ovo "prihvatanje" Muhammedanske svjetlosti od strane Alija kao Vječnog Imama (Nebeskog Adema) i jeste zajedničko prebivanje u "jednoj te istoj svjetlosti", i zato Poslanikova predaja i naglašava da je to jedinstvo postojalo i prije zemaljskog Adema jer je Nebeski Adem Imam osobno. To "miješanje" svjetlosti i "tame" ima za rezultat spašenost onih duša na koje su pale kapljice svjetlosti a o čemu eksplicitno govori jedna Poslanička izreka Imamu Aliju: "Ti i tvoji sljedbenici ste spašeni na Sudnjem Danu". Sada pogledajmo sukladnost pomenute tri staze sa tri (odnosno četiri) svjedočanstva vjere, a što je već naznačeno.

BIJELE STAZE = VJERA U BOGA ("bijela smrt" po Ibn Arebijevom učenju, svjedočanstvo Imama Hasana).

CRVENE STAZE = VJERA U POSLANSTVO ("crvena smrt" prema Ibn Arebijevom učenju, svjedočanstvo Imama Husejna)

(SASVIM) CRNE STAZE = VJERA U IMAMAT ("crna smrt" prema Ibn Arebijevom učenju, svjedočanstvo Imama Alija).

Vidjeli smo da je prema Ibn Arebiju "bijela smrt", odnosno glad "nakit Allahovih ljudi". Pošto je "glad" Božansko svojstvo u smislu Božje neovisnosti (ne jede, ne pije itd.), "bijeke staze" su spomenute prve i sukladiraju prvom svjedočanstvu, Vjeri u Boga dž.š. Broj stavka (ajeta) je 27, odjeljak (sura) - "Stvoritelj", (Fatir), a to je broj godina Imama Hasana kada je primio uzvišeni položaj Imameta nakon smrti svoga oca Imama Alija. "Brdo" je u ovom kontekstu svjedočanstva vjere sama osobnost Poslanika Muhammeda a.s. ("Zar ne znaš da Allah s neba pušta vodu i da Mi pomoću nje stvaramo plodove različitih vrsta; a postoje brda bijelih i crvenih staza, različitih boja i sasvim crnih"). Sama množina riječi ("brda") ukazuje na Pleromatsku bit 14 Neporočnih, jedinstveno Svjetlo "razdijeljeno" u 14 svjetlosnih osobnosti gdje je svako od njih put navlastito, staza na jednom, jedinstvenom "brdu" (svjetlosni zastori koji se spuštaju otkrivajući svijet Muhammedanske svjetlosti). Riječ "Hasan" znači dobar (korijen hsn).

Ukupan broj ajeta sure "Stvoritelj" iznosi 45, što je opet broj godina života Imama Hasana (umro u 45 - toj godini). Pošto je sami naslov sure "Stvoritelj" jasna aluzija na stvaralačku Moć, ta Moć se stapajući sa Dobrotom obistinjuje kroz Božanski Atribut - Milostivi.

Milostivost Svjetovima je pak nužno povezana sa Božanskom neovisnošću ("glad", bijela smrt, bijele staze) jer bilo kakva ovisnost jeste negacija milostivosti u punom smislu (to se jasno vidi i u međuljudskim odnosima jer bilo kakva zavisnost od druge osobe utiče na moguću čistotu namjere u djelovanju, djeluje na nesebičnost motivacije, "prlja" pobudu). Dobrota Božja (korijen riječi "Husejn" je isti kao i Hasan, HSN) se dalje nastavlja drugim svjedočanstvom vjere - vjera u Poslanstvo. Crvene staze, "crvena smrt", (prema Ibn Arebiju, kontriranje požudnoj duši) smrt koju je Imam Husejn i doslovno, izvanjski doživio kao takvu ("crvenu") jer je poginuo, mučeničkom smrću na Kerbeli suprostavljajući se otpadničkoj "Islamskoj" vlasti kojoj nije htio da se pokori. U toj bici su poginula 72 borca na strani Imama Husejna a.s. Stavak 72, odjeljka "Saveznici" (odjeljak 33, Medina 73 ajeta) kaže: "Mi smo nebesima, zemlji i planinama ponudili emanet, pa su se ustegli i pobojali da ga ponesu, ali ga je preuzeo čovjek - a on je, zaista, prema sebi nepravedan i lakomislen". Ovaj emanet, primanje Nebeskog Pologa koje mora biti vraćeno na svoje mjesto, stvarnim vlasnicima a o čemu govori jedan drugi ajet, (gdje kaže - "...pologe vratite njihovim vlasnicima"), to "vraćanje" i taj emanet jesu teška, tegobna stvar, koju mogu nositi samo anđeo višeg reda, Poslani vjerovjesnik ili sljedbenik čije je srce Bog iskušao vjerom. Time se (tom Božanskom odabranošću sljedbenika) Stvaralačka Moć stopljena sa Dobrotom obistinjuje kroz Božanski Atribut - Samilosni - i to sukladira vjeri u Poslanstvo, jer se Božja Milost odnosi na sve stvoreno. (Poslanik je poslan svjetovima ali ga prihvataju samo vjerni). To su oni na koje se odnosi atribut Samilosni dok je milost opšta i odnosi se na sve postojeće. ("Kaznom svojom Ja kažnjavam koga hoću a Moja Milost obuhvata sve" - Kur'an). A Samilosť se odnosi samo na odabrane, one koji su u stanju nositi teški polog kojega odbiše nebesa, zemlja i planine. Zato je broj boraca Kerbelske bitke (72) jednak broju ajeta koji govori o prihvatanju tog pologa (72). I zbog toga su u ajetu 27 (sure 35 "Stvoritelj") bijele i crvene

staze zajedno ("brda bijelih i crvenih staza") jer su Hasan i Husejin braća i savremenici i zato što se Božanski Atributi Milosti i Samilosti spuštaju zajedno preko svakog otvarajućeg Kur'anskog stavka (U ime Boga, Milostivog, Samilosnog). Između dvaju sura ("Saveznici" i "Stvoritelj") također je broj 2 (33+2=35). Ovim se Imami Hasan i Husejin obznanjaju kao otvarajuće kapije, vrata na koja treba pokucati kada se pristupa Kur'anu samom, pošto su oni "Muhammedova djeca plasirana u Alijevu kičmu", oni su "saveznici" (naslov sure) svakom duhovnom putniku i tražitelju. Tako se nadalje "sasvim crne staze" nadaju kao početak otvarajućeg stavka svake sure - "U ime Boga". Crnim stazama, vidjeli smo sukladira vjera u Imamat (u sufijskom smislu crna boja kao podnošenje uznemiravanja, "crna smrt"). Ovim se Hasanovsko - Husejinovski obzir Božanske dobrote (Milostivi, Samilosni) posuvraća "crnoj" svjetlosti Alijeve kičme, onoj svjetlosti koja je u "tami" nestvorenog bila primateljka Muhammedanske svjetlosti tako da prvi dio "Bissmille" - U ime Boga izrasta kao ono što je prvo odozdo (a treće po redosljedu u ajetu, - bijele i crvene a potom crne staze na brdima Znanja). "Uznemiravanje" kao crna smrt je u Imamologiji kako "unutarnja" tako i vanjska nužnost jer je dio emaneta koji odbiše "nebesa, zemlja i planine", tegobne stvari koju je tako teško nositi. Ajet 27, sure 35 ("Stvoritelj") ne pominje zelene staze na brdima tako da "zelena smrt" (nošenje pohabane odjeće) može biti motrena kroz sami čas nasljeđivanja Poslanika od strane Imama Alija. Naime, Poslanik koji je preferirao crni turban, simbol "crne" svjetlosti Kuće, na Gadir Humu skida sa svoje glave ovaj put zeleni turban i stavlja ga na glavu svom nasljedniku Aliju. Svaka kapa je simbol statusa i stepena, ona predstavlja ono čime se čovjek bavi, njegovu vlast, moć ili uticaj. Ovo pretapanje crne boje u zelenu otvara četvrto ("neobavezno") svjedočanstvo vjere - vjeru u onaj svijet, neobavezno svjedočanstvo po tome što onaj ko vjeruje u Boga, Poslanstvo i Imamet nužno vjeruje i u onaj svijet. Prijelaz crne boje u zelenu govori i o metafizičkoj ulozi Imama kao spona između svijetova, jer preko njega Božanska ljubav ulazi u postojanje i zato bi bez Božanskog čovjeka svijet bio neodrživ. Ta spona se vidi i prilikom oblačenja košulje (zakrpe i siromaštva) Aliju od strane Poslanika, odjeće koju mu je Božanskom voljom dao melek Džibril (anđeo Gabrijel). I danas je crni turban oznaka pripadnosti Čistoj Kući (u izvanjskom, krvnom

rodbinstvu) i crna boja izvanjskog rodoslova se prelijeva u zelenu boju duhovnog rodoslova, odnosno namjesništva i nasljeđivanja Poslanika Muhammeda. Tako je zelena boja mjesto Poslaničke poruke, kuća čista, Ehli-Bejt. Iz tog "mjesta", tj. sa tog nivoa (stepena i statusa) Poslanik preko zelene boje duhovnog siromaštva kao slave, stavljaajući dakle na glavu Imamu Aliju svoj zeleni turban, proglašava njega svojim nasljednikom i vođom poslije njega. Sada pogledajmo same načine kušanja i različitosti na putevima spoznaje i prosvjetljenja.

Ajet 53, sure 33 ("Saveznici") kaže:

"O vjernici, ne ulazite u sobe Vjerovjesnikove, osim ako vam se dopusti radi jela, ali ne da čekate dok se ono zgotovi; tek kada budete pozvani onda uđite, i pošto jedete, razidite se ne upuštajući se jedni s drugima u razgovor. To smeta Vjerovjesniku, a on se stidi da vam to rekne, a Allah se ne stidi istine. A ako od njih nešto tražite, tražite to od njih iza zastora. To je čistije i za vaša i za njihova srca. Vama nije dopušteno da Allahova Poslanika uznemirujete niti da se ženama njegovim poslije smrti njegove ikada oženite. To bi, uistinu, kod Allaha, bio veliki grijeh".

Početak ajeta "O, vjernici..." ukazuje na odabrane, one koji posjeduju srčano vjerovanje, jer vjernik (mumin) je iznad onoga ko tek očituje vjerovanje (muslim), i vjernik za razliku od muslimana ima (trebao bi da ima) stepen uvjerenosti koji ga uzdiže iznad pukog svjedočenja vjere. Odmah na početku se nadaje "bijela smrt", glad kao nakit Božijih ljudi, odnosno bijela staza spoznaje Imama Hasana. "Zabrana ulaza u sobe Vjerovjesnikove" naglašava punu nepristupačnost osobnosti Muhammedovoj osim "ako se dopusti radi jela" (tj. spoznaje svjetova - suštine i istine, izvanjski obzir ajeta koji sugerise fizička jela i ponašanje vezano za to nećemo komentirati). Drugaciji "ulazak u sobe" je strogo zabranjen jer "osobnost" svjetlosnog Pleroma (14 Bezgriješnih) ostaje zauvijek nedosezljiva sljedbeniku pošto su oni stvoreni od Božanske svjetlosti (ovdje se valja prisjetiti Isusove izreke: "U kući mogega Oca, mnogo je stanova"). Riječ "sobe" sugerise mnoštvo, više soba, tj. Muhammedansko svjetlo koje nastanjuje svaku od 14 prečistili

osobnosti. "Sobe Vjerovjesnikove" jesu dakle osobe Bezgriješnika gdje se nebeski Ahmed, odnosno nebeska priroda Poslanika Muhammeda obznaniuje kao navjestitelj ispravne vjere i to u strogo "privatnom" smislu jer ulazak u "osobnost" podrazumijeva (duhovno) srodstvo. Zato se u ajetu Muhammed dva puta spominje kao Vjerovjesnik a u drugom dijelu, na kraju kao Allahov Poslanik.

"Dopuštanje" ulaska radi jela svakako podrazumijeva i trud i pravila ponašanja od strane sljedbenika prilikom ulaska u svijet duhovnog uspinjanja. Vjerovjesništvo, za razliku od Poslanstva ne dostavlja zakon za fizičko (šerijat) i čak ne mora biti ni obznanjeno drugim ljudima jer je bilo Vjerovjesnika koji su bili "poslani samo sebi" (Lut, Biblijski Lot je primjer takve misije). Zajedničko objedovanje znači prijateljstvo i prisnost, moralni i duhovni stav i odnos jer se u svojoj kući obroci ne dijele sa nepoznatim ljudima a u duhovnom svijetu zakoni ulaženja i kušanja (zevk) su mnogo strožiji i složeniji te nalažu upornost tragalačke volje ako je usmjerena na pravi način ("Ko kuca otvoriće mu se" - kaže Isus, ukazujući na snagu novoprobudenog svjetlosnog čovjeka čiji je duhovni zametak tako često nestrpljiv i začudno odvažan). Zabranjuje se čekanje da se (duhovna) hrana zgotovi jer svaki duhovni putnik dobija različito jelo koje je samo za njega (Imamske postaje od kojih svaka ima svoje zakonitosti i oblike spoznaje te norme ponašanja za sljedbenika koji zakorači u neku od "soba", nakon što je pozvan). Nakon jela, ajet dalje naređuje razilaženje bez upuštanja u međusobni razgovor. Ovo je zakon tajne koji važi za svakog svjetlosnog putnika i svaku duhovnu postaju, ono što joj srce priopćuje srčana tajna mora sačuvati cijelo i netaknuto, svako otkrivanje stanja i stepena može uzrokovati pad i nesagledive posljedice. Ajet nastavlja: "To smeta Vjerovjesniku, a on se stidi da vam to rekne, a Allah se ne stidi istine". Prvo spominjanje riječi "Vjerovjesnik" je vezano za "bijeje", Hasanovske staze, "bijelu smrt", glad kao nakit Božijih ljudi jer samo gladan čovjek ulazi radi jela u tuđu sobu. Sada, drugim spominjanjem riječi "Vjerovjesnik" otvara se prostor "crvenih", Husejnovskih staza, "crvene smrti" koja je kontriranje požudnoj duši, borba protiv nje. Tako se "sobe" vezuju za "stid", povezuju se Hasanove i Husejnovske staze spoznaje (bijela i crvena), jer se duhovna glad

ne može utoliti bez "borbe protiv sebe". Međusobni razgovor nakon jela, otkrivanje tajni nakon kušanja i jeste moguće jedino od strane onih koji su još u tjesnacu duhovne borbe protiv sebe, koji nisu dospjeli na postaju smirene duše na crvenoj stazi Husejinovog brda i zato pričaju i iznose tajne, jer srce nije umireno i srčana tajna ga "pretiče" (mnogi ljudi duhovnog puta bivaju savladani iznutra, te otkrivaju ono što ni u snu ne bi pomislili da učine javnim ali se ne mogu oduprijeti snažnoj navali stanja (hal) širine i raširenosti).

To upuštanje u međusobni razgovor "smeta Vjerovjesniku a on se stidi da vam to rekne, a Allah se ne stidi istine". Razmjena duhovnih iskustava duhovno (još) nezrelih ljudi "smeta Vjerovjesniku" jer on dobro zna kakvom zavišću to može rezultirati a što povlači sve vrste drugih nezadovoljstava te neizlječivo i mračno nespokojstvo koje je neminovan plod usporedbi i "špijuniranja srčanih tajni". No, Vjerovjesnik se stidi da im to kaže. U predajama je rečeno: "Stid je dio vjere" i "Ako se ne stidiš radi šta hoćeš". Direktna intervencija Vjerovjesnikova bi podrazumijevala otkrivanje stanja sljedbenika što bi postalo preprekom na duhovnom putu te Vjerovjesnički odnos duhovne pedagogije usvaja "stid" kao oblik "otpora" razotkrivanju tajni jer je to ispravan odnos upozoravajuće pasivnosti koja naznačava da je takav stid dio vjere. No, kako su mogućnosti ljudi različite to ustručavanje koje prekora može biti neshvaćeno i zato se dodaje - "A Allah se ne stidi istine". "Istina" se ne mora nužno obznaniti, ona može biti i prešutno priznata ili odobrena, snagom srčanog zrenja mogu se saznati stanja drugih ljudi bez da se o tome govori. Ljudi se mogu postidjeti iznenađeni tuđim stepenom i statusom i zato su poređenja u spoznajnom smislu tako često pogubna, jedino je Bog bez ikakve usporedbe i ("Njemu ništa nije slično" - Kur'an) zato se On "ne stidi" jer istina u najdubljem smislu ne može biti relativna niti odnos analogije i proste samjerljivosti može pružiti istinski uvid u "stanja srca".

Ajet dalje kaže: "A ako od njih nešto tražite, tražite to od njih iza zastora. To je čistije i za vaša i za njihova srca". Dosadašnji dio ajeta stalno spominje Vjerovjesnika, no sada se jasno govori u množini - "od njih". To su stubovi

Poslaničkog doma (Muhammed, Fatima i 12 Svetih Imama) od kojih se može tražiti tek "iza zastora". "Oni" su 12 svjetlosnih zastora (12 Imama) spuštanja Muhammedanske svjetlosti. Samo oni koji spoznaju Svete Imame preko njihove svjetlosti jesu istinski sljedbenici njihovi i zato su riječi "od njih" spomenute dva puta. Prilikom traženja (spoznaje) "od njih" (njihove privremene pojave u zemaljskom tijelu) mora se prosegnuti "iza" svjetlosnog zastora Muhammedanske svjetlosti, ("do njih") mora se spoznavati Svete Imame u stanju njihova čistog svjetla. Ono što se traži od njih u ajetu je spomenuto kao "nešto" i upravo neodređenost zamjenice ukazuje na svu raznolikost životnih stanja i oblika koja uvijek otvaraju nebrojena nova pitanja a Božji Čovjek na zemlji je čuvar Knjige, Vodič i Znalac i nema znanja a da nije položeno na njegov dlan. Jer, svako doba ima svoja "pitanja bez odgovora", svoje tajne i zapitanosti čije rješenje je iza svjetlosnog zastora Imama svog vremena. (Ovo "svog" podrazumijeva kako vanjsko, hronološko vrijeme tako i unutarnje "vrijeme duše", spoznaju i maksimum svakog stvorenja). Takvo traženje, iza zastora je "čistije i za vaša i za njihova srca". Imamsko srce, pošto je srce Bezgriješnika biva potpunim ogledalom svakog sljedbenika i u širem smislu kreacije uopšte. Upravo proseganje "iza zastora", u svjetlosnu bit Imama posuvračuje tu čistotu bezgriješnosti u vlastito srce (jer kad je ogledalo čisto lik biva predmetom a predmet likom) te je svjetlosni zastor neminovnost obostrane čistoće. Ovdje se "čistota" Poslanikove porodice nadaje kao očišćenost ne od njihovog (jer su oni Bezgriješni) već od grijeha sljedbenika koji prosežući "iza zastora" svakako umanjuju mogućnost vlastitih grešaka i pokliznuća, inače bi se i oni "stidjeli" strašnih istina u tuđim srcima koje su moćni vidjeti.

Zatim se u ajetu dodaje: "Vama nije dozvoljeno da Allahova Poslanika uznemirujete niti da se ženama njegovim poslije smrti njegove ikada oženite. To bi, uistinu kod Allaha bio veliki grijeh".

Vidjeli smo da "sasvim crne" Alijeve staze sukladiraju "crnoj smrti" koja je u sufijskoj terminologiji označena kao "podnošenje uznemiravanja". "Podnošenje uznemiravanja" je ovdje "neuznemiravanje" jer su Muhammed i Ali bili jedna te ista svjetlost prije nego je Bog stvorio zemaljskog Adema,

tako da su članovi Kuće Čiste jedini koji "ne uznemiravaju" budući da su svi jedna te ista svjetlost. Uznemiravanje se i odnosi na one "izvan Kuće" i upravo zato se umjesto "Vjerovjesnik" (upotrebljeno dva puta u ajetu) koristi izraz "Allahov Poslanik" jer unutrašnjost ne može biti "uznemirena", to se odnosi jedno na vanjštinu (Poslanstvo), dok navješćenje vjere ("vjerovjesništvo" - unutarnjost) ostaje netaknuto. Poslanik je bio zadužen za primanje Objave, za njeno spuštanje (Ta'nzil) dok je Imam (Ali i svi Imami poslije njega) zadužen za unutarnju hermenautiku, (Ta'vil) za tumačenje nutrine Kur'ana. Zbog toga je na kraju ajeta zabrana ženjenja Muhammedovim ženama povezana sa zabranom uznemiravanja. "Uznemiravanje" i jeste upravo prenošenje duhovnog, iznutarnjeg tumačenja (koje pripada Imamu) na Poslanika i upravo je to sjedinjenje dvije funkcije predmet cjeline zabrane koja pored uznemiravanja uključuje i zabranu "vjenčanja Poslanikove duše" (tj."žene") jer je takvo sjedinjenje nezamislivo nakon njegove smrti. Tu inicijacijsku ulogu "jedinstva sa vlastitom dušom" (ovdje se valja prisjetiti mističnog vjenčanja duše sa Kristom kod kršćanskih mistika) može imati jedino Imam, druga polovina Muhammedanske svjetlosti, njegova duša. Sam Poslanik je riječ "duša" (nefs) protumačio kao da se odnosi na Imama Alija a vezano za ajet o "mubaheli" a koji glasi: "A onima koji se s tobom o njemu (Isau) budu raspravljali, pošto si već pravu istinu saznao, ti reci: "Hodite, pozvaćemo sinove naše i sinove vaše, i žene naše i žene vaše, a doći ćemo i mi, pa ćemo se usrdno pomoliti i Allahovo prokletstvo na one koji neistinu govore prizvati" (Ali Imran, 61).

"Sinovi naši" jesu Hasan i Husejn "Žene naše" jest Fatima, "Mi" jesu Muhammed i Ali. Dakle, Ali je bio Poslanikova duša, i zato ta duša ozbiljuje mistično vjenčanje svakog duhovnog putnika sa njegovom dušom. Nepriznavanje te "duše" (Imameta) dovodi do uzaludne potrage za Poslanikovom "dušom" (nakon njegove smrti) što se strogo zabranjuje jer živi Imam (a u svakom vremenu živi po jedan savršen čovjek) zamjenjuje Muhammeda, on je njegov nasljednik, baštinik njegova znanja. Prenosjenje TA'VIL-a SADA, na osobu Poslanikovu može rezultirati najtežim oblicima idolatrije u formi antropomorfizma i alegorizma, jer bez "čuvara Knjige" koji je uporište Božanskih Atributa i Imena bilo kakva ispravna spoznaja

o Bogu postaje nemoguća. Uzalud je svako proglašavanje "uleme" kao Poslanikovih nasljednika jer ma koliko neko bio moralno superioran i ma kakvom duhovnom očišćenošću raspolagao, takav učenjak nikada ne može dostići nivo bezgriješnosti jer je taj stepen i status prirodan samo za 14 Neporočnih. I pošto su oni Božanske svijetlosti još prije stvaranja neba i zemlje njihov uzvišeni položaj nikako ne može biti nadmašen niti ikakva ljudska intervencija može poništiti njihov stepen i status (mada taj stepen može biti negiran od strane ljudi što se najčešće i dešavalo ali pošto položaj Imameta predstavlja iznutarnju vlast koja se proteže na cijelu kreaciju, taj položaj nikako ne može biti oduzet jer ne podliježe izvanjskim zakonima materijalnog svijeta). Kako god Poslanikova duša nakon njegove smrti bila nedosezljiva, na zemlji je njegov nasljednik, Imam kao njegova "duša". Uzurpacija i nepriznavanje Poslaničkog naslijeđa (koje pripada isključivo Čistoj Kući) dovodi do proglašavanja "uleme" (učenjaka) izvornim nasljednicima a to je onda upravo njihovo "vjenčanje" sa Poslanikovom dušom ("ženom"). No, kako je Imam i samo on "Poslanikova duša" takvo nezakonito posezanje za nasljeđem je "kod Allaha veliki grijeh". (kraj ajeta 53, sure 33, "Saveznici") Poslanikove sobe su još otvorene i bit će sve dok svijet bude postojao baš kao što će se u tim sobama pripravljeni duhovna jela i gdje će nakon kušanja (zevk) važiti zakon tajne.

I uvijek će biti onih koji će imati snagu i darovanu moć da prosegnu "iza zastora" tražeći stanja i stepene spoznaje Imama vremena u stanju njegove čiste svijetlosti.

Ostalima preostaje da se okoriste znanjem blagoslovljene manjine, ako to mogu jer je i "pjena koju more odnosi" još dio morske vode; Staklasta, prozirna i nepostojeća, pjena što lijepa oku zapljuskuje obale života, nikad ne odlazeći u dubine, nikad ne dosežući dno.

IDOLI UNUTARNJEG PUTA

*Iako ga tražimo posvuda
blago je uvijek zakopano ispod naših nogu*

Sufizam je ezoterizam Islamskog učenja i seže sve do samog Poslanika Muhammeda a.s. On je svjetlo svjetova i savršeni čovjek za kojega Kur'an kaže kako predstavlja divan primjer vjerujućem koji se Boga boji i nada Njegovoj Milosti. Kao što znamo, prema učenju Svete Knjige Božija Milost obuhvata sve no kada je posebno istaknuta milost se odnosi na Vilajet 12 Svetih Imama a.s. Bez obzira da li duhovni putevi (tarikati) bili ši'itski ili sunnijski Imami se po pravilu nalaze unutar lanca duhovnog rodoslova jer bez Poslanikove Porodice nema ni znanja. Strogo gledano ezoterizam je individualno iskustvo koje nadilazi podjele na pravce (mezhebe). Dokaz je u tome da svi redovi poštuju Pravo Kuće Čiste.

Sam Muhammed a.s. je to naglasio rekavši: "Ostavljam vam dvije stvari; Kur'an, uže rastegnuto od neba do zemlje i moju porodicu".

"Allahom vas opominjem na moj Ehli-bejt" (ovu rečenicu je Poslanik ponovio 3 puta). Ponavljanjem opomene na Ehli-bejt pokazuje se kakav značaj ima Poslanikova Porodica a.s.

Kur'an je vidimo, uspoređen sa užetom koji povezuje nebo Vilajeta Svetih Imama te zemlju kao mjesto njihovog privremenog očitovanja. Svjetlosni aspekt je nepromjenjiva bit Imama dok je njihovo zemaljsko postojanje ograničeno vremenom.

Kur'an također kaže: "Svi se čvrsto Allahova užeta držite i nikako se ne razjedinjujte". Imam Sadik a.s. je potvrdio kako uže spomenuto u ovom ajetu predstavlja Ehli-bejt a.s. To uže je rastegnuto između neba i zemlje na način vertikalnog duhovnog puta (tarikati) a nakon toga se u Muhammedovom a.s. iskazu kao što znamo spominje Ehli-bejt (poimenice) što predstavlja horizontalno usredištenje. Na ovaj način Imami kao savršeni

Mudraci objedinjuju egzoterijsko i ezoterijsko, zakon za fizičko te duhovni put i oni su Vodiči.

Imamologija je sama bit Islama bez obzira što većina to zanemaruje, a razlozi leže u brojnim ljudskim zabludama i predrasudama.

Duhovni put nije za svakog. Jer, kao što je fizička snaga kod ljudi različita te kako postoje ljudi nesposobni za fizičke poslove (kao i oni koji nisu zaduženi šerijatom - djeca, umobolni i osobe koje nisu čule za Vjerovjesnike) tako postoje različitosti i u duhovnoj snazi, odnosno postoje osobe nesposobne za duhovni put. Ovo bi morao imati u vidu svaki vjerujući koji želi dosegnuti dubine ezoterijskog znanja. Sami duhovni učitelji (šejhovi) imaju moć prosezanja u batin murida. Takvi su danas jako rijetki.

Čak štaviše, većini je mnogo bolje cijeli život ostati na kopnu doslovnog značenja Knjige nego se upuštati u opasne dubine ezoterijskih istina. Što je visina veća i pad je teži kao što je i gušenje pod teretom vode proporcionalno dubini.

Kur'an je objavljen za sve ljude u izvanjskom smislu doslovnog slova Knjige ali iznutarnje dubine ne može dosegnuti svako. Kažimo kako većinska svijest najčešće niti ne prepoznaje takva nastojanja a u ovom Tamnom Dobu se misticizmom (nažalost) uglavnom bavi psihijatrija. Ovo je posve logično jer je kvaziduhovnost jedna od osnovnih karakteristika Kali - Yuge a lažni učitelji i samozvane mesije vrlo prodorno "love" nezrele i umno bolesne ljude nudeći spas u jednom priprostim iracionalizmu koji niti zna niti može dati odgovor na duhovne potrebe ljudskog bića. Istina je dakako posve obrnuta; svaki vjerodostojan mistični put traži najzdravije ljude.

U Islamskom sufizmu bilo kakvo samostalno pokretanje ka duhovnom putu je nezamislivo jer se ono može otpočeti jedino uz blagoslov i vođstvo kvalifikovanog duhovnog učitelja (šejh). Prvobitna želja (irada) koja tako često obuzme cijelo biće murid - a je sama po sebi pozitivna ali mora biti efektivno kanalisana.

Šejh Mesud Hadžimejlić

Pogledajmo sada ajete 114 i 115 sure "Krava" (sura 2, 268 ajeta), koji govore o univezalnom karakteru religije.

Ajet 114: "Ima li većeg nasilnika od onoga koji brani da se u Allahovim hramovima ime Njegovo spominje i koji radi na tome da se oni poruše? Takvi bi trebalo da u njih samo sa strahom ulaze. Na ovom svijetu doživjeće sramotu, a na onom svijetu patnju veliku".

Vidimo kako je najveći nasilnik ne onaj ko se bori protiv vjere kao takve već upravo onaj koji brani da se u Allahovim hramovima Ime Njegovo spominje i koji radi na tome da se oni poruše. Upotrijebljena je riječ "hram" (a ne džamija) što znači da se ta riječ izvanjski može odnositi na

svaki Božiji hram; džamiju, crkvu, havru itd. U svim hramovima se na njima specifičan način spominje Božije Ime a Kur'an naglašava vrijednost zikrullahu te kaže: "Mnogo Allaha spominjite" ne određujući vrijeme ni mjesto spominjanja.

Pojašnjavajući kako je zikrullah čišćenje srca Poslanik je kazao da "srca hrđaju kao što hrđa željezo".

Na pitanje šta je lijek on je odgovorio - "Zikrullah".

Spominjanje Allaha je dakle čišćenje srca odnosno put približavanja Njemu, način da se duh (makar privremeno) odvoji od tame materijalnog postojanja i haotičnosti koja ona proizvodi u umu. To važi za sve religije i svaka ima hvale vrijedan način spominjanja Boga.

Iznutarnje motreno, Sveti Imami su Hramovi Svjetlosti te je najveći nasilnik onaj ko brani da se "unutar" Imama (dakle njihove dimenzije savršenosti) Allahovo Ime spominje a znamo kako su Imami ponavljali: "Mi smo Lijepa Allahova Imena". Na ovaj način 14 Prečistih koji su Hramovi Svjetlosti objedinjuju sva Allahova Imena.

Borba protiv iznutarnje dimenzije Islama je po tome što je to borba protiv istine najveće nasilništvo. Također, nasilnici (pod maskom Islama) su radili na tome da se Hramovi Svjetlosti poruše i u doslovnom smislu jer znamo da su svi Sveti Imami ubijeni ili otrovani. Kako je Bog naredio da Ga se mnogo spominje a nije to spominjanje vezao za mjesto (hram) spominjanje Allaha unutar hramova predstavlja dosezanje Božijih Imena u 12 Hramova Svjetlosti što su Imami navlastito, odnosno prepoznavanje njih kao savršenih učitelja koji su Pravi Put (spomenut u prvoj Kur'anskoj suri - "Pristup"). Prenosi se da je Isus rekao: "Ja mogu razvaliti Hram Božiji, i za tri dana ga sagrađiti". Neznalice su ismijavale ove riječi ne shvatajući da je on mislio ne na hram za molitvu u izvanjskom svijetu već na samoga sebe. Građenje i razgradnja se ne odvija na razini fizičkog tijela niti u materijalnom svijetu. Sagrađiti ga za 3 dana predstavlja uskrснуće suptilnog

tijela duše jer je Imam Sadik a.s. rekao: "Tijela Poslanika i Imama ne ostaju u zemlji duže od 3 dana". On nije mislio na fizičko već suptilno tijelo koje kod savršenih ljudi nema potrebu za daljom dematerijalizacijom.

Ajet 114 (o kome govorimo) brojčano ukazuje upravo na 100 Lijepih Božijih Imena (100) te 14 Bezgriješnika koji su Hramovi Svjetlosti (Muhammed, Fatima i 12 Imama). Jer, $100+14=114$. Redni broj svakog ajeta ima svoje numerološko svjetlo, svoj kod.

U nastavku tog ajeta se (za nasilnike) dalje kaže: "... takvi bi trebalo da u njih samo sa strahom ulaze. Na ovom svijetu doživjeće sramotu, a na onom svijetu patnju veliku". Poznato je da je Imam Reza a.s. vezano za ajet kako se Allaha od Njegovih robova boje učeni kazao kako se to odnosi na Svete Imame. Ovdje su dakle strah i učenost povezani u cjelinu, te je ulazak na kapije 12 Imama povezan sa učenošću i strahom od Boga.

Poslanik je rekao: "Ko se Allaha boji njega se boji sve drugo a ko se boji neće mimo Allaha, On učini da se takav boji svega drugog". Kako su Imami najbogobojazniji ljudi duhovni nasilnici bi trebalo da u njihov batin samo sa strahom ulaze jer su oni Hramovi Svjetlosti u kojima nestaje svaka tama. Zbog neuviđanja te činjenice, odnosno duhovnog slijepila nasilnici (duhovni) će na ovom svijetu doživjeti sramotu. Kur'an kaže kako (na Sudnjem Danu) Bog "neće osramotiti Poslanika i vjernike" a vjernici (u ovom kontekstu) jesu Sveti Imami. Kako ih Bog neće osramotiti sramota se dakle vezuje na one naspram njih koji zabranjuju da se u Božijim hramovima Ime Njegovo spominje i koji rade na tom da se oni poruše.

Spomenuta je jednina ("Ime") jer u svakom vremenu kosmičku vlast obnaša (po) jedan Imam. Na onom svijetu će se sramota transformirati u patnju veliku. Kur'an kaže: "... a ako neko traži veličinu, pa sva veličina je u Allaha...". Kako je spoznaja Imama svog vremena spoznaja Allaha sva veličina (Allaha) jeste spoznaja Imama, jer je svako drugačije znanje o Bogu nepotpuno. Ajet 115: "A Allahov je Istok i Zapad; kuda god se okrenete, pa tamo je Allahova strana. Allah je, zaista neizmjerljivo dobar i sve zna".

Ovo pojašnjava kako su zapravo Imami Allahova strana. Lice neke stvari je u njenoj okrenutosti nama a Imami su Lice Božije. Kako je Pol svijeta u centru samog postojanja on je tamo "kuda god se okrenete". Na način egzoterijskog Imami su Zapad dok su na način ezoterijskog oni Istok. Istok je spomenut prvi jer su Dvanaestorica Imama (prije svega) batin Objave. Njen iznutarnji Ta'vil. Zapad predstavlja izvanjski obzir religije u čemu su Imami također znalci.

Ajet završava riječima: "Allah je, zaista neizmjerljivo dobar i sve zna". Božija Milost obuhvata sve, Božija Samilost se odnosi na ljude a Božija dobrota znači Imamet. Jedan ajet koji govori o znanju kaže. "A onaj kome je znanje dato, darovan je blagom neizmjernim". Pojašnjavajući ovaj ajet Imam Sadik a.s. je rekao: "Vjera u Allaha i poznavanje Imama". Kako Bog nema ni početak ni kraj njegova dobrota je neizmjerljiva, a kako On biva poznat preko 14 Prečistih Imamet i Vilajet jesu Božija neizmjerljiva dobrota.

Božanska neizmjerljiva dobrota je dakle jednaka blagu neizmjernom i odnosi se na Vilajet 12 Imama.

Na kraju ajeta se navodi kako Bog sve zna, a što je povezano sa neizmjernom dobrotom Imameta jer je Sveznanje cjelina znanja baš kao što Imamet upotpunjava cjelinu Islama. Od onoga što On zna drugi znaju onoliko koliko On želi a Ehli-bejt ima najpotpunije znanje.

Svi ajeti u Kur'anu koji se odnose na borbu protiv nevjernika u ezoterijskom smislu označavaju Veliki Sveti Rat protiv sebe, odnosno borbu protiv ustaničkih djelovanja duše. Zato Bog u Kur'anu kaže da On ne voli one koji zapovijedaju kavgu.

To je naznačio i Uzoriti Poslanik obraćajući se borcima kada su se vratili iz jedne bitke. On je tada rekao: "Vratili smo se iz malog Svetog Rata u veliki Sveti Rat". Na pitanje o kakvom ratu je riječ Muhammed a.s. je odgovorio: "Rat protiv sebe". Mnogi od prisutnih po svom batinu nisu bili sufije no svaki vjerujući je na jednoj razini u permanentnom duhovnom

ratu. Taj rat podrazumijeva prelazak (kroz) 7 stepeni (mekam) duše kojom prilikom se ona pokorava i usavršava u etapama. U Kur'anu su spomenuti neki mekam - i; duša sklona zlu, duša koja sebe kori, duša smirena i duša zadovoljna. Srednji stepen je duša nadahnuta kada se (u njoj) zasigurno očekuje prevladavanje dobra nad zlom. Na kraju, pobjedom u Velikom Svetom Ratu čovjek zapravo (tek tada) postaje živ a za druge mrtav.

O tome ajet 154 (sure "Krava") kaže: "I ne recite za one koji su na Allahovom putu poginuli: "Mrtvi su!". Ne, oni su živi ali vi ne znate".

Ajet počinje zabranom govora o velikoj smrti još za života koja je u skladu sa Poslanikovom izrekom: "Umirite prije smrti". Ezoterijski je riječ upravo o smrti tjelesne duše. Moć percepcije općenite svijesti (takvog hala kod drugih) je svakako ograničena te ajet zabranjuje govor vezano za tu temu spajajući smrt tjelesne duše i život Duha, koji zapravo tada i otpočinje svoj stvarni život na ovom svijetu. Sve do tada Duh je zarobljen animalnim porivima a o čemu Kur'an kaže: "...oni su poput stoke, čak i gori....". Većinska svijest nikada ne može do kraja percipirati stanje (batin) duhovnog putnika o čemu ajet 154 jasno govori: "... Ne, oni su živi ali vi ne znate....". Nije rečeno "vi ne vidite" jer se savršeni ljudi mogu vidjeti ali se njihova iznutarnost "ne zna", tj. ne vidi.

U Velikom Svetom Ratu ruh (Duh) je pogubio dušu (nefs) sabljom predanosti i pokornosti no većina nikada ne može vidjeti tu veliku dramu koja potresa cijelo biće. Kako je duh stvoren od najprefinjenije svjetlosti puni život Duha je svjetlost sama.

Na tu činjenicu je ukazao Poslanik rekavši: "Ko želi vidjeti mrtvacu koji hoda neka pogleda u Ali Ibn Ebu - Taliba".

Riječi "ko želi vidjeti" jasno ukazuju da mekam živog mrtvacu nije vidljiv sam po sebi i to je smisao Božijih riječi - "...oni su živi ali vi ne vidite". Onaj ko posjeduje srčani vid (basiret) sposoban je vidjeti ljudsku iznutarnost (batin) ali drugi to ne mogu.

Naravno, izvanjski obzir ajeta upućuje na život šehida nakon smrti (u berzahu) što nije tema ovog razmatranja.

U ajetu 190 sure "Krava" se kaže: "I borite se na Allahovom putu protiv onih koji se bore protiv vas, ali vi ne otpočinite borbu! - Allah doista ne voli one koji zapodijevaju kavgu".

Spomenut je Allahov Put (a ne Islam ili vjera) što ezoterijski znači Pravi Put (iz sure "Pristup") a što su Imami navlastito. Stupajući na njihov put počinje duhovna borba sa samim sobom. Kaže se kako "vi ne otpočinite borbu". Iako samo stupanje na Put (ulazak u tarikatu) predstavlja početak borbe sa samim sobom ipak je duša ta koja je prva otpočela borbu svojim opiranjem da bude oplemenjena i pokorena. Jer, zlo je utkano u ljudske duše tako da Duh (ruh) nikada prvi niti ne otpočine rat sa Dušom (nefs), pošto sama odluka ka duhovnom kretanju dovodi do trenutnog otpora duše. Bez duhovnog odgoja (terbijet) duša cijeli život naginje zlu jer je to njena priroda. Iskušenik zapravo niti ne smije po svojoj volji zapovijediti Veliki Sveti Rat. On mora čekati i pratiti znakove duhovne trudnoće (manevi) a onda će se babica (šejh) pojaviti u pravom trenutku. Nema nikakvog nasumičnog traženja na bazi učenosti (ili popularnosti) jer nije svaki šejh za svakog čovjeka a ono što je dobro za jednog murid - a može naštetiti drugom. Pošto su šejhovi duhovni liječnici oni su različiti kao što su različite i duševne bolesti.

Ajet 191 (sure "Krava") kaže: "I napadajte takve gdje god ih sretnete i progonite ih odakle su oni vas prognali. A zlostavljanje je gore od ubijanja! I ne borite se protiv njih kod Časnog hrama, dok vas oni tu ne napadnu. Ako vas napadnu, onda ih ubijte! - neka takva bude kazna za nevjernike". Duh mora poraziti i prognati sve elemente nesređene duše i vratiti ih na njihova mjesta. Ukoliko oni zaposjednu srce srčane vojske su dužne braniti se, jer je zdravlje srca zdravlje cijelog čovjeka.

Ajet kaže kako je zlostavljanje gore od ubijanja. Danas posvuda vidimo ljude čiji je duh zlostavljan od strane pužudne duše. Kao takva duša ne

poznaje vlastite granice i prisvaja sve što joj je dostupno. Tada Duh uzmiče i budući da je stvoren od najprefinjenije svjetlosti u svom uzmicanju trpi veliko zlostavljanje. To je zapravo zlostavljanje koje je gore od ubijanja duše. Vidimo kako je zabranjena borba kod Časnog Hrama. U izvanjskom smislu ovo naravno znači zabranu prolijevanja krvi u Mekki (kod K'abe). Ezoterijski, Hram Svjetlosti je Imam. Kod "njega" (Hrama), dakle u njegovoj blizini je borba zabranjena.

Časni Hram (Imam) je u srcu svakog sljedbenika a to onda znači i (dalju) nepotrebnost duhovne borbe koja na ovaj (ili onaj) način biva završena osim ukoliko ponovo ne dođe do pobune još neusavršenih dijelova duše. Valja reći da nijedan Imam (izuzev Imama Husejina) nije podizao nikakav ustanak, te je na taj način "kod Časnog hrama" (tj. Imama) borba i u tom smislu zabranjena osim ukoliko sami Imam drugačije ne naredi. Znamo da su Imami mirno živjeli svoje živote uopšte se ne miješajući u politiku, niti ustajući protiv vlasti. Ono što danas zovemo fundamentalizmom bilo je potpuno nepoznato u dobu Imama koji su život provodili poučavajući i dajući ljudima svojim životima primjer savršenog čovjeka.

Pogledajmo sada neke ajete iz sure "Imranova Porodica" (sura 30, 200 ajeta). Ajet 121: "A kada si ti poranio i čeljad svoju ostavio da vjenicima odrediš mjesta pred borbu - a Allah sve čuje i zna".

Ajet 122: "Kada dva vaša krila gotovo nisu uzmakla, Allah ih je sačuvao.
- Neka se zato vjernici samo u Allaha pouzdaju.

Riječ je o Poslaniku Muhammedu kao savršenom učitelju. U širem smislu to se naravno odnosi na svakog duhovnog učitelja (šejh) koji iskušenima određuje mjesta pred borbu (sa samim sobom). Riječ "poranio" ukazuje na jutarnje vrijeme, ustajanje pred (ili) u zoru a znamo da se Obznana Imama Mehdija katkad naziva zora ("feredž"). Kur'an naglašava važnost ranog ustajanja radi namaza pa kaže: "... i molitvu u zoru jer molitvi u zoru mnogi prisustvuju...".

Izvanjski, radi se o mnoštvu anđela jer se anđeli dana i noći susreću u zoru

(radi preuzimanja dužnosti). Sveta Knjiga kaže: "... znamen za noć smo uklonili a znamen za dan vidljivim učinili..."

Ovdje leži odgovor zašto je Poslanik poranio želeći da sustigne "miješanje" odnosno dodir 2 znamenja. Riječ je o Imamu Aliju koji je "znamen za dan" te Imamu Mehdiju koji je "znamen za noć" a kako je u skrivenosti on je "uklonjen", tj. nevidljiv ljudima.

Kao Pečat Apsolutnog Vilajeta Imam Ali je sa Posljednjim Poslanikom "učinjen vidljivim" (dok je sa prijašnjim Poslanicima dolazio tajno). "Čeljad" koju je Poslanik ostavio u Kući jesu Stubovi Poslaničkog Doma, 12 Svetih Imama i Fatima a.s. (koja nije obavljala nikakvu funkciju, poput Poslanstva ili Imameta ali je bila Bezgriješna).

Dvanaest Imama ostaju u Kući do svog pojavljivanja u kronološkom vremenu. Ezoterijski, čeljad Kuće i jesu "ostavljena" u Kući kako bi duhovni putnik unutra ušao. "Ko kuca otvorit će mu se" - kaže Isus ukazujući na potrebu strpljivosti i upornosti u traženju znanja. Prvi Imam, Ali a.s. je živio (povijesno) u Poslanikovom vremenu dok ostala Jedanaestorica dolaze poslije njega. No, preegzistentno jedinstvo Poslanika i Alija nadilazi izvanjsku povijest hronološkog vremena i boravka u fizičkom svijetu. Tako Poslanik jedanput kaže: "Ja i Ali smo bili jedna te ista svjetlost 14000 godina prije nego je Bog stvorio zemaljskog Adema".

Imami (ezoterijski) prebivaju u Kući Čistoj, tj. na svojim svjetlosnim postajama sve do pojavljivanja u svom (hronološkom) vremenu. Nakon odlaska sa ovog svijeta svaki Imam nastanjava jedan od ezoteričnih svjetova nalik ovom. Poslanik (odnosno u širem smislu duhovni učitelj) određuje "mjestu pred borbu" (sa samim sobom). Ova mjesta predstavljaju razine svjetlosne zbilje odnosno stepene (mekam) koje duhovnjak osvaja u Velikom Svetom Ratu. Svaki stepen posjeduje više postaja (menzil) do potpunog osvajanja mekam - a kada se prelazi na naredni stepen. Etape puta su strogo određene i pod nadzorom autoriteta koji je i "odredio mjesta pred borbu". Šejh je uvijek prisutan uz Zakkira i nadgleda njegove duhovne vježbe i trud.

"Mjesta" su dakle stepeni unutar Mjesta Poslaničke Poruke a što je Čista Kuća navlastito. Svi tarikatski putevi u tom smislu vode do Imama Alija. "Allah sve čuje i zna" (kraj ajeta 121 sure "Imranova Porodica"). U ovom kontekstu to je zikkir onoga koji GA spominje jer predaja kaže: "Ne obuhvataju Me ni Moje nebo niti Moja zemlja ali Me obuhvata srce Mog vjernog sluga". Na ovaj način je spojeno (u ajetu 121) Božije "slušanje" zikkra te sveznanje povezano s tim. Kur'an kaže: "Allaha slavi sve što je na nebesima i na zemlji ali vi ne razumijete slavljenje njihovo". Nije rečeno da ne čujemo jer zvuk koji proizvodi ptica ili huk vode u rijeci (a sve je slavljenje Boga) mi čujemo ali ne razumijemo (kao takvo). Ovo važi za većinu ali ne i za sve ljude (jer neki razumiju taj zikkir). Ono srce koje razumijeva sveopštu hvalu Allahu jeste srce koje "obuhvata" Boga jer svakim slavljenjem (uključujući i čovjekovo) u konačnici Bog slavi Samoga Sebe jer u djelovanju i nema ništa osim Njega. Zato se na kraju ajeta kaže kako "Allah sve čuje i zna" jer je Božije "slušanje" vlastitog spominjanja jednako Njegovom sveznanju pošto (u konačnici) niko Ga drugi niti ne spominje do On Sam Sebe.

Ajet 122 dalje govori o dva krila koja gotovo nisu uzmakla. Povijesni događaj (gdje je riječ o jednoj bitci koju je vodio Poslanik) u ovom kontekstu nećemo razmatrati. Ezoterijski 2 krila duhovnog putovanja jesu šerijat i hakkikat što smjera na uspostavljanje mistične ravnoteže unutar Duha jer ptica duše treba da se na nebo Vilajeta 12 Svetih Imama uzdiže harmonično i usklađeno, dakle sa oba krila. Pošto na duhovnom putu postoje brojne prepreke ravnoteža se katkad gubi te oba krila (ptice duše) uzmiču pred zahtjevima nadolazećeg stepena. Jer, svakim mekam ima svoje zahtjeve i mogućnosti bez kojih ga je nemoguće osvojiti. Prijatelji sufizma, koji nikada ne uđu u tarikat također mogu posjedovati izvjesno znanje no budući da se duhovno ne uspinju oni duhovne stepene dosežu poput planinara koji promatra planinu iz doline. Budući da je Allah cilj duhovnog putovanja On sam preuzima brigu za duhovnjake ukoliko dođe do opasnog uzmicanja ("Allah ih je sačuavao").

Zbog toga, pouzdanje u Boga (tevekkul) jeste ono što se naglašava na kraju ajeta ("Neka se zato vjernici samo u Allaha pouzdaju"). Naime, duhovnog

putnika ne smiju obuzeti slabost i malodušnost ukoliko sporo napreduje ili ukoliko dođe do uzmaca duhovnih snaga pred obavezama narednog stepena (mekam).

Kur'an kaže: "I ne gubite hrabrost i ne žalostite se; vi ćete pobijediti ako budete pravi vjernici".

Gubljenje hrabrosti baš kao i žalost na duhovnom putu se javljaju kako zbog otpora još nepokorene duše tako i zbog satanskih podsticaja koji nastoje omesti iskušenika prikazujući mu cilj putovanja kao nedostižan. No, Kur'an bodri muride: "Ako vi dopadnete rana i drugi rana dopadaju. A u ovim danima Mi dajemo pobjedu sad jednima, a sad drugima da bi Allah ukazao na one koji vjeruju i odabrao neke od vas kao šehide - a Allah ne voli nevjernike".

Pobjeda "sad jednima a sad drugima" predstavlja stadij duše koja kori samu sebe (nepsi - levvame) odnosno stanje (hal) u kome se iskušenik još uvijek nalazi na poprištu duhovne borbe. Obje strane (ruh i nefis) "dopadaju rana" boreći se za prevlast nad srcem. Ukoliko do njega dođe, trenutni duhovni zastoj se doživljava kao nešto što postoji i sa druge strane te Sveta Knjiga podstiče učenike da istraju do potpune pobjede odnosno mekam - a "duše smirene".

"Ovi dani" označavaju vakt ili stanje duše kada je ona sposobna za "hvatanje" vlastitih stanja koje motri i preobražava ili bolje kazati saobražava Duhu. Riječ "ovim" (danim) koja dakle ukazuju na sadašnjost određuje duhovnu borbu kao uvijek i iznova novu i kao nešto što se dešava tek "sada". Jer, svačiji put je neponovljiv.

Poznato je da su se muslimani (prilikom molitve) u početku okretali prema Jeruzalemu i to je trajalo 18 mjeseci što sukladira životu Fatime a.s. a ona je znamo majka Svetih Imama. Ukoliko njenu savršenost predstavimo brojem 6 (koji je savršen broj) i to na način trostrukog svjedočanstva vjere (Vjera u Boga, Poslanstvo te Imamet) dobit ćemo broj 18. Jer, $6 \times 3 = 18$.

Nakon toga dolazi Kur'anska naredba o okretanju ka Časnom Hramu u Mekki a što ezoterijski predstavlja okretanje Imamu koji je Lice Božije. Pogledajmo nekoliko ajeta u suri "Krava" koji obrađuju tu temu.

Ajet 149: "I iz svakog mjesta u kome budeš, ti lice svoje Časnom hramu okreni, istina doista od Gospodara tvoga dolazi - Allah motri na ono što radite".

Ajet 150: "I iz svakog mjesta u koje dođeš, ti lice svoje Svetom hramu okreni, i gdje god se nalazili, vi lica svoja prema toj strani okrenite, da vam ljudi ne bi imali šta da prigovore, osim inadžija između njih - njih se ne bojte, Mene se bojte! A da bih blagodat Svoju prema vama upotpunio i da biste na pravom putu bili".

Ajet 148 (koji prethodi ovim ajetima) ukazuje na to da se svako "okreće prema svojoj Kibli" a što predstavlja strogo individualni put ka božanskom što naravno uključuje i moguće usmjerenje ka idolima i po tome je ta i takva Kibla zapravo "svoja". Zatim se kaže: "a vi se potrudite da druge, čineći dobra djela pretečete!". "Ma gdje bili Allah će vas sabrati", - Allah zaista sve može". Nasuprot strogo "ličnoj" Kibli a što uključuje sve vrste različitih obogotvorenja postoji Imam kao Lice Božije ka kojemu smo se dužni okrenuti. Kao Ta'vil Knjige 12 Svetih Imama su unutarnja Kibla svakog duhovnjaka. Vidimo kako se u ajetu 148 potiče na "preticanje dobrim djelima" a što se odnosi na Alija i njegove sljedbenike koji su najbolja stvorenja. Jer, vezano za Kur'anski ajet kako su "oni koji vjeruju i čine dobra djela, zbilja najbolja stvorenja", Poslanik je rekao Imamu Aliju: "O, Ali, ovaj ajet se odnosi na tebe i tvoje sljedbenike i vi ste spašeni na Sudnjem Danu". Preticanje u dobrim djelima se dakle odnosi na najbolja stvorenja, Alija i njegove sljedbenike. Riječi - "ma gdje bili, Allah će vas sve sabrati" upravo ukazuju na Imama Alija a.s. kao nebesku kupolu odnosno onoga koji je pečat Apsolutnog Vilajeta. Na kraju se navodi Atribut Svemoći. Svemoć se pored ostalog i odnosi na sabiranje (dijelova u cjelinu) odnosno vraćanje svih stvari Bogu a u bitku i ne postoji niko osim Njega.

U ajetima 149 i 150 (koji naređuju okretanje ka Mekki nakon što se u molitvi

usmjeravalo ka Jeruzalemu punih 18 mjeseci) se određuju mekam- i okretanja Imamu kao Licu Božijem. U ajetu 149 to je svako mjesto "gdje budeš" što označava prispijeće određenom stepenu dok ajet 150 definira Kiblu kao mjesto "u koje dođeš" čime je naglašen boravak na tako osvojenom stepenu. Ajet 149 kaže: "...ti lice svoje Časnom hramu okreni" čime se pojašnjava šta je prispijeće (za razliku od trajnog boravka) na određenom stepenu. Poslanik je rekao: "Čast vjernikova je u njegovom noćnom namazu" a noćni namaz je sredstvo duhovnog putovanja te je po tome Imam Hram Časni. U ajetu 150 koji pojašnjava trajni boravak na određenom duhovnom stepenu se pak kaže: "...ti lice svoje Svetom hramu okreni...".

Predaja kaže: "Čast vjernikova je svetija od Ka'be" a kako je čast vjernikova, vidjeli smo u noćnom namazu ta čast je kao Imam bića svetija od Ka'be odnosno Sveti hram je Lice Božije okrenuto ljudima posljedično čemu se ljudi njemu okreću. Svi vjernici se okreću Ka'bi a ona je stalno na istom mjestu baš kao što je i Pol u centru postojanja.

"Istina (tj. Imam) doista od Gospodara tvoga dolazi" a "Allah motri na ono što radite" (vezano za Vilajet 12 Imama).

Nakon što se spominje Sveti hram u ajetu 150 se dalje znamo kaže: "...i gdje god se nalazili, vi lica svoja prema toj strani okrenite, da vam ljudi ne bi imali šta da prigovore...".

Pol svijeta je njegov centar "gdje god se nalazili" upravo onako kako je srce centar tijela. Imami su strana Božija a sa Imametom je vjera upotpunjena pa ljudi više "nemaju šta da prigovore".

Ajet 150 nastavlja: "...osim inadžija između njih - njih se ne bojte, Mene se bojte! A da bi blagodat Svoju prema vama upotpunio i da biste na pravom putu bili".

Kur'an kaže kako Bog ne voli one koji "zapdijevaju kavgu" a inadžijama je u jednom drugom ajetu pripisana oholost. Pošto se Iblis prvi uzoholio on

je i jedini stvarni neprijatelj te su njegovi sljedbenici inadžije između ljudi. Strah od Boga je pak povezan sa učenošću jer znamo da je vezano za ajet ("A Allaha se od robova Njegovih boje učeni"). Imam Reza a.s. pojasnio da su "učeni" Sveti Imami, te je to smisao dijela ajeta koji kaže: "...njih se ne bojte, Mene se bojte".

Kraj ajeta glasi: "A da bi blagodat Svoju prema vama upotpunio i da biste na pravom putu bili".

Nakon što je Imam Ali (na Gadir Hum-u) proglašen za Poslanikovog nasljednika i vođu muslimana nakon njega objavljeno je: "...Danas sam vam vjeru vašu usavršio i blagodat Svoju prema vama upotpunio i zadovoljan Sam da vam Islam bude vjera".

Prema tome, riječ je o blagodati Imameta koja počinje sa Alijem a završava s Mehdiem. Za duhovnog putnika Sveti Imami su Hramovi, Lica Božija okrenuta ljudima i na njih se odnosi upotpunjenje blagodati iz ajeta 150 sure "Krava". Završetak ajeta "...i da biste na pravom putu bili" se također odnosi na Imame jer su oni kao što znamo Pravi Put navlastito.

Ukoliko ga ne poznajemo Putem je nemoguće ići bez vodiča. Zato u svakom vremenu postoji Savršeni Imam.

Ajet 143: "A vi ste smrt priželjkivali, prije nego ste se s njom suočili, pa ste je, eto očima svojim vidjeli".

Kao što znamo, poznati hadis Muhammedov a.s. kaže: "Umirite prije smrti". Drugim riječima, umrite u tjelesnoj duši i za ovaj svijet kako biste prelaz u novo stanje onosvjetskog dočekali spremni. To je smrt koju duhovni putnik (stalno) priželjkuje i prije nego se s njom suoči. Vidimo kako Poslanik kaže "umirite" (a ne "umrite") što ukazuje na etape, odnosno postepenost umiranja nefs - a (tjelesne duše) još za života, na ovom svijetu. Za većinu putnika postepenost je neophodna jer Kur'an kaže: "Ne ubijajte svoje nefsove, Allah je prema vama milostiv".

Ajet 143 nastavlja "...pa ste je, eto očima svojim vidjeli". Ovo je viđenje smrti tjelesne duše srčanim očima. Hadis jednog od Svetih imama kaže: "Naši sljedbenici imaju 4 oka, dva u glavi i dva u srcu". Kako duh jača a tjelesna duša biva savladana otvaraju se srčane oči kojima duh motri pređene etape "smrti prije smrti". Na kraju puta Bog "odabire neke kao šehide" a što znači stizanje na mekam šejha kada duhovni putnik biva "navlastito kurban", žrtva prinesena Bogu. Govoreći o kurbanima Kur'an na jednom mjestu potcrtava značaj "onih ogrlicama označenih" a biser je sam Kur'an te bi ogrlica imala značenje hafiza Kur'ana koji se žrtvovao Bogu. U Knjizi piše "Ima ljudi koji se žrtvuju da bi umilostivili Allaha" i ovo su sufije.

Ajet je objavljen povodom Alijeve žrtve kada je legao u Poslanikov krevet i dočekao progonitelje.

Ajet 152: "Allah je ispunio obećanje Svoje kada ste neprijatelje voljom Njegovom nemilice ubijali. Ali kada ste duhom klonuli i o svome položaju se raspravljati počeli, kada niste poslušali, a On vam je već bio ukazao na ono što vam je drago - jedni od vas su željeli ovaj svijet, a drugi onaj svijet - onda je On, da bi vas iskušao, učinio da uzmaknete ispred njih. I On vam je već oprostio, jer je Allah neizmjereno dobar prema vjernicima".
Ajet 153: "Kad ste ono uzmaciali, ne obazirući se ni na koga, dok vas je Poslanik zvao iza vaših leđa, Allah vas je kaznio brigom na brigu; da ne biste tugovali za onim što vam je izmaklo, i nije vas zadesilo - A Allah dobro zna ono što radite".

Ispunjenje obećanja iz ajeta 152 se odnosi na obećanje da će Bog bogobojazne i iskrene predvodnicima učiniti a predvodnik u znanju je Poslanik dok je šejh njegov nasljednik (u predvođenju učenika i njihovom poučavanju). Neprijatelji Duha (skriveni u požudnoj duši) se nemilice ubijaju jer je sukob duha i duše na taj način "bez milosti" pošto u Velikom Svetom Ratu nema popuštanja. Ajet govori u prošlom vremenu (ispunio je) jer se radi o preegzistentnom ugovoru Boga sa ljudskim (još nerođenim) duhovima. Tada je svaka duša izabrala svoju ovozemnu sudbinu tako da nema protuslovlja između određenja i slobodne volje.

U borbi između duha i duše, pužudna duša, budući da je zlo utkano u nju daje tako snažan otpor duhovnom odgoju (terrbiyet) da duh kako to i ajet 152 kaže ponekad klone.

Tada između duha i duše dolazi do "raspravljanja o položaju" što se odnosi na (već) postignuti mekam. Duhovnjak često "ne posluša" zahtjeve narednog stupnja te se izbjegava suočiti sa onim što je duši drago, a to je da su jedni željeli raj a drugi ovaj svijet. Iako su u pitanju (već) izrasli duhovnjaci neki od njih još uvijek žele ovaj svijet, naravno ne na razini animalnog ali su bolesti ovog svijeta (u vidu duhovne oholosti i želje za priznanjem) još uvijek prisutne. To se svakako odnosi na 2 prva mekam-a - duša sklona zlu i duša koja sebe kori.

Na narednim stupnjevima (duša nadahnuta, zadovoljna i smirena) želi se onaj svijet jer je ljubav ka ovom u duši prevladana. Ovo su potpuno Božiji ljudi što je i cilj sufizma. Uzmicanje spomenuto u ajetu se odnosi na još neizgrađene duše, one koje žele ovaj svijet. Takav odnos se neminovno obznanjuje kao kušnja jer je moguće dvostrano kretanje, kako naprijed tako i nazad, a svaka mogućnost odabira je kušnja.

U ajetu 153 se obrađuje "uzmicanje" pred požudnom dušom, odnosno (relativni) poraz u ratu protiv sebe. Uzmicanje je takvo da se "ne obazire ni na koga" (u lancu duhovnog rodoslova) te se odbija tajna Vilajeta Svetih Imama. To se jasno vidi u Božijim riječima (u nastavku ajeta 153) kada se spominje kako "vas je Poslanik zvao iza vaših leđa". Leđa su mjesto nošenja tereta a prema riječima samih Imama "naša stvar je teška i otežana. Mogu je nositi jedino anđeo višeg reda, poslani Vjerovjesnik ili vjernik čije će srce Bog iskušati". Prema tome, teška i otežana stvar Vilajeta Svetih Imama se nosi na leđima.

Poslanik je u centru hakkikatske zbilje i zove učenike iza njihovih leđa, dakle u času kada su se ostavili tereta teške i otežane stvari, odnosno Vilajeta Svetih Imama. Vezano za uzmicanje, "Allah vas je kaznio brigom za brigu". Imam Ali a.s. je rekao: "Učini brige svoje brigom jednom", tj. brini

se za svoju vjeru pa će ostale brige nestati, odnosno Bog na sebe preuzima njihovo rješavanje.

Spokojna uravnoteženost u znanju je otklon brige na brigu jer Imam Ali kaže: "Najčasniji čin plemenitog jeste njegova bezbrižnost prema onome što zna". Otklanja se dakle opasnost duhovne oholosti jer znanje je Božije i u zbilji je On Jedini Znalac a drugi znaju onoliko koliko im On daje. Kako u zbilji i ne postoji niko osim Njega Bog je jedini Znalac.

Kada se ovo shvati nema tuge zbog onog "što vam je izmaklo i nije vas zadesilo" jer znanje (u Bitku) i ne posjeduje niko osim Boga dž.š.
U Velikom Svetom Ratu uzmicanje ima 3 moguća uzroka:

- 1 - snaga požudne duše
- 2 - lažno "ja"
- 3 - šejtan.

Kako bi se pobijedio trostruki neprijatelj neophodan je vodič koji je već prošao put i zna sve zamke puta i moguća zastranjenja. Prema drevnoj sufijskoj tradiciji murid bi u rukama savršenog šejha trebao biti kao "mrtvac u rukama kupača mrtvaca". Okreće ga kako hoće dok on miruje i ne pruža otpor.

O kolebanju te uzmicanju na duhovnom putu a kao posljedici šejtanskog uplitanja govori se u suri "Imranova porodica".

Ajet 155: "One među vama koji su uzmakli na dan kad su se dvije vojske sukobile uistinu je šejtan naveo da posrnu, zbog onoga što su prije počinili. A Allah im je već oprostio jer - Allah prašta i blag je".

Kako i duša i srce imaju svoje vojske u ajetu 155 je opisano uzmicanje koje je plod satanskih podsticaja i za koje je rečeno da je "posrnuće". Posrnuti može samo onaj ko uspravno stoji i uz to se kreće. Nema posrnuća bez okomitog uspravljanja i kretanje koja ga prati a cijeli sufizam je vertikalni put

Šejh Mustafa Čolić

za razliku od horizontalnog koji obuhvata zakon za fizičko. Posvećenik je dakle uspravljen i počinje koračati duhovnom stazom (tarikah) ali ga šejtan navodi na posrnuće. Sam šejtan kaže kako "ja vlasti nad vama nisam imao, samo sam pozivao a vi ste se odazvali". Šejtansko navođenje je zbog "onoga što su prije počinili". Ukoliko čovjek luta svijetom neobuzdanih prohtjeva (nefsi - emmare) takva djela, budući da su njihove forme utisnute u dušu formiraju animalnog (unutarnjeg) čovjeka koji je upravo zbog takvih svojstava postao lak plijen šejtanu.

Kako je duhovna borba posve neizvjesna a sama činjenica otpočinjanja Velikog Svetog Rata podrazumijeva da putnik (već) ima vjeru "Bog im je već oprostio jer - Bog prašta i blag je".

Ajet 169: "Nikako ne smatraj mrtvima one koji su na Allahovom putu izginuli. Ne, oni su živi i u obilju su kod Gospodara svoga".

Oni koji su izginuli na Božijem putu jesu oni koji su doživjeli tarikatsku smrt te bivaju oživljenog srca, te su u tom smislu "živi".

Na njih se spustio Božiji sifati "Živi" (Hajj) te su na Božijem Putu još za života na ovom svijetu doživjeli malo uskrsnuće. Izginuli su dakle, kako ajet i kaže "na Allahovom putu" a to je Pravi Put spomenut u prvoj Kur'anskoj suri. Znamo da su Dvanaestorica Imama (taj) Pravi Put navlastito. Oni koji su umrli prije smrti su živi "i u obilju" (duhovne opskrbe) "kod svoga Gospodara". Osjetilna opskrba je vezana za tijelo dok je duhovna vezana za srce i to predstavlja napajanje istinama i suštinama. Fizička opskrba smrću tijela prestaje ali duhovna i dalje održava Duh.

Pogledajmo sada ajet 75 sure "Žene" (sura 4, 176 ajeta). Ajet 75: "A zašto se vi ne biste borili na Allahovu putu za potlačene, za muškarce i žene i djecu, koji uzvikuju: "Gospodaru naš, izbavi nas iz ovoga grada čiji su stanovnici nasilnici, i Ti nam odredi zaštitnika i Ti nam podaj onoga ko će nam pomoći".

Ajet počinje upitno (zašto se vi ne biste borili) a upitna forma znači da sa druge strane postoji već formiran i naznačen razlog inače pitanje ne bi ni postojalo. Odgovor će se dati u drugom dijelu ajeta. Više puta smo istakli kako je Allahov Put Pravi Put spomenut u prvoj Kur'anskoj suri a što su Imami navlastito. Nakon toga se spominju "potlačeni" (muškarci, žene i djeca).

Muškarci predstavljaju ego, žene nefis a djeca duhovni zametak (odnosno spoznajni potencijal).

Svi su oni potlačeni unutar grada čiji su stanovnici nasilnici, i traže izbavljenje.

Kao što znamo Muhammed a.s. je rekao: "Ja sam grad znanja a Ali je kapija tog grada".

Ukoliko tražitelj znanja nije ušao kroz kapiju grada, takav grad biva gradom neznanja a neznanje je nasilje jer Lukman svom sinu u Kur'anu kaže - "...mnogobojstvo je najveće nasilje" te su po tom stanovnici grada neznanja nasilnici.

Imam Ali je rekao: "Tri su vrste ljudi; znalac o Bogu, tražitelj znanja na putu izbavljenja i narod obični".

Znalci o Bogu su Poslanici i Imami. Zatim se spominje tražitelj znanja na putu izbavljenja a muškarci, žene i djeca traže izbavljenje iz grada čiji su stanovnici nasilnici te po tome spadaju u tražitelje znanja. To se jasno očituje u nastavku ajeta gdje se spominje Imam Ali i to u dvostrukoj dimenziji; - kao zaštitnik i kao pomagač ("...Ti nam odredi zaštitnika; i Ti nam podaj onoga ko će nam pomoći...").

Najprije se spominje zaštitnik a Poslanik je rekao: "Ali je zaštitnik svakog muslimana nakon mene". Kao takav on je od Boga određen zaštitnik a vidimo kako potlačeni muškarci, žene i djeca grada čiji su stanovnici nasilnici traže da im Bog odredi zaštitnika.

Zatim se u ajetu kaže "...i Ti nam podaj onoga ko će nam pomoći". Ponovo je riječ o direktnoj Božijoj odluci ali dok prva (zaštitnik) ima karakter odredbe ("Ti nam odredi") druga (pomagač) ima karakter pružanja odnosno davanja ("...Ti nam podaj...").

Poslanik a.s. je rekao: "Svaki je Poslanik imao svog pomagača a Ali je moj pomagač".

Ali a.s. kao zaštitnik je spomenut u budućem vremenu jer "Ali je zaštitnik svakog muslimana nakon mene" kaže Poslanik i zato jer je riječ o budućnosti to ima karakter odredbe kao što to ajet i kaže "...Ti nam odredi zaštitnika".

Kako se Ali u svojstvu pomagača spominje u sadašnjem vremenu ("Ali je moj pomagač") to ima karakter davanja mada je sve u okvirima Božije odredbe i nikako i ne može biti drugačije.

U smislu pomaganja Poslanik je rekao Aliju: "Ti si prema meni isto što i Harun prema Musau samo što poslije mene nema Poslanika". A Harun je Musau bio pomagač jer u Kur'anu Musa moli da mu Bog dadne pomagača iz porodice, brata Haruna.

Na ovaj način se Imam Ali (u ajetu 75 sure "Žene") obznanjuje kao zaštitnik i pomagač vjernika. Zbir cifara ajeta 75 ukazuje na Dvanaest Imama ($7+5=12$). Sura "Žene" je rednog broja 4 i ima 176 ajeta. U zbiru cifara to ukazuje na Fatimu a.s. Jer, $4+1+7+6=18$.

Ukupan broj ajeta (176) u zbiru cifara ukazuje na 14 Bezgriješnih; $1+7+6=14$. Ukoliko saberemo ukupan broj ajeta sure "Žene" (176) te redni broj ajeta koji smo razmatrali (75) dobit ćemo broj 251 ($176+75=251$). Ukoliko ovom broju dodamo redni broj sure "Žene" (4) dobit ćemo datum rođenja Imama Mehdiya a.s. Jer, $251+4=255$, Imam se kao što znamo rodio 255 godine po Hidžri.

Ovo govori da je svaki Imam od Alija a.s. do Mehdiya a.s. zaštitnik i pomagač vjernika u svom vremenu jer se bez Imama zemlja ne bi mogla održati u postojanju. Mehdijevim rođenjem zaštita i pomoć vjernicima se upotpunjavaju, jer je Imam el-Mehdi a.s. kazao za sebe: "Ja sam zaštita za ljude na zemlji".

Ajet 94 naređuje vjernicima da kada krenu u boj "sve dobro ispitaju" i "onome ko vam nazove selam ne recite: "Ti nisi vjernik" - kako biste se domogli ovozemaljskih dobara".

"Sve dobro ispitajte" prije svega znači shvatanje vlastitih mogućnosti kao i uvidaj u vlastite mane i slabosti prije pokretanja Velikog Svetog Rata jer će snage duše, potpomognute šejtanom i lažnim "ja" zasigurno davati jak

otpor mogućoj duhovnoj preobrazbi. "... onome ko vam nazove selam ne recite: "Ti nisi vjernik..." nastavlja ajet.

Riječ je o onom izvanjskom, egzoterijskom koje ne može biti negirano tim prije jer sadrži poruku mira (selam).

Selam se ovdje "naziva" dakle smješta na razinu govorne duše a govor je izvanjski u odnosu na njegov sadržaj. Šerijat je temelj tarikata i nemoguće je bez temelja praviti krov kuće. Zato se ovdje egzoterijsko potvrđuje kao osnov vjere sa kojim počinje širenje poruke mira odnosno temelj bez kojega nema duhovne nadgradnje. U suprotnom, "mistično" iskustvo se svodi na "materijalna dobra" u vidu pohvala, priznanja i titula. Duhovna oholost inače dominira Tamnim Dobom, i to stanje će potrajati. Da je šerijat osnov tarikata priopćava kraj ajeta "... i vi ste prije bili kao oni, pa vam je Allah darovao milost Svoju...". Znači, bili ste isključivo na razini izvanjskog, egzoterijskog sve dok vam Allah nije dao milost Vilajeta Svetih Imama koja je posebna milost za razliku od opšte koja "obuhvata sve" (Kur'an).

Posebno važna tema koja se u ovom dobu pseudoduhovnosti zanemaruje jeste sposobnost iskušenika za duhovno putovanje. Kao što postoje ljudi koji su nesposobni fizički putovati tako (i mnogo više) ima onih koji nisu sposobni za duhovno kretanje. Šejh mora znati prepoznati potencijal muridov i znakove duhovne trudnoće (manevi).

Borba sa samim sobom mora biti istrajna ali se ona provodi u etapama i pod nadzorom šejha koji je "otac duše" te po tome važniji i od biološkog oca. Pretjerivanje za početnika nije poželjno. Kur'an kaže: "Nemojte malaksati tražeći neprijatelja: ako vi trpíte bol, trpe i oni bol kao i vi...".

A na drugom mjestu "...smjeli budite i neprestalno Allaha spominjite da biste postigli ono što želite...".

Odvažnost u Velikom Svetom Ratu je pohvalna iza čega slijedi stalni zikkr (neprestalno Allaha spominjite) najprije jezikom a onda srcem a

ovo posljednje i jeste neprestalno spominjanje jer je ono prvo (samo) jezikom gotovo nemoguće (pošto jezik ima kako govornu tako i funkciju hranjenja). No, trajni zikir srcem je i moguć i poželjan i to je najbolja vrsta spominjanja Boga. Pomenuta hrabrost (na početku ajeta) jeste prije svega smjelost raskidanja sa vezama materijalnog postojanja koje svojom snagom ograničavaju "ono što želite postići" odnosno spoznaju Boga a što je i cilj ljudskog života. Ajet u suri "Vjernici" kaže: "Ono što žele vjernici će postići..." da bi na drugom mjestu bilo rečeno: "...a ti o dušu smirena vrati se Gospodaru svome zadovoljna a i On s tobom zadovoljan" što ukazuje da je mekam duše smirene ono što se želi postići.

Pogledajmo sada neke ajete sure "Pokajanje" (sura 9, 129 ajeta). Napomenimo prije toga kako je ovo jedina Kur'anska sura koja počinje bez "otvarajućeg stavka" na početku ("U Ime Allaha, Milostivog, Samilosnog"). Izvanjski, to je stoga jer su na početku sure upućena vrlo oštra upozorenja mnogobožcima. No, iznutarnje, to je zbog toga što ezoterijska "Bismillah" pripada Imamu Mehdiu a.s. kao Pečatu Muhammedanskog Vilajeta. Znamo da se (neki) ajeti sure "Gvožđe" odnose na Imama Mehdijsa. Ta sura ima 29 ajeta. Ako tom broju dodamo 100 Lijepih Božijih Imena dobit ćemo ukupan broj ajeta sure "Pokajanje" (129). Jer, 29+100=129.

Pogledajmo ajet 6: "Ako te neki od mnogobožaca zamoli za zaštitu, ti ga zaštititi da bi saslušao Allahove riječi, a potom ga otpremi na mjesto pouzdano za njega. To zato što oni pripadaju narodu koji ne zna".

Imam Mehdi je rekao: "Ja sam zaštita za ljude na zemlji". Također, Imami su kazali: "Govorite ljudima, jer kada bi oni upoznali ljepotu našeg govora slijedili bi nas". To je smisao Božijih riječi "...Allah objavljuje najljepši govor...". Ako duhovni tragatelj (koji je još uvijek mnogobožac) zatraži zaštitu Imama Mehdijsa, odnosno samog Imama (u spoznajnom smislu) koji je zaštita navlastito duhovni autoritet je dužan zaštititi ga da sasluša "Allahove riječi" odnosno najljepši govor (Svetih Imama). Takvog se potom otprema na "mjesto pouzdano" a što je mjesto Poslaničke Poruke odnosno Ehli-bejt.

Muhammed a.s. je rekao za sebe: "Ja sam pouzdan i na nebu i na zemlji", tj. kao nebeski Ahmed i zemaljski Muhammed. Kako nebeski Ahmed u sebi sadržava (kao ono prvostvoreno, tj. Muhammedanska Svjetlost) još 13 svjetala (Fatima a.s. i 12 Imama) mjesto pouzdano je dakle Kuća Čista. Kraj ajeta kaže: "To zato što oni pripadaju narodu koji ne zna" (za Imamet) a što je prosječna svijest bila ona mnogobožacka ili usmjerena ka Jednom Bogu. Vilajetu Svetih Imama je kroz povijest oduvijek bila vjerna tek šaka ljudi.

Ajet 25: "Allah vas je na mnogim bojištima pomogao, a i onoga dana na Hunejnu kad vas je mnoštvo vaše zaniјelo, ali vam ono nije ni od kakve koristi bilo, nego vam je zemlja, koliko god da je bila prostrana, tјesna postala pa ste se u bijeg dali".

Ajet 26: "Zatim je Allah na Poslanika Svoga i na vјernike milost Svoju spustio, i vojske koje vi niste vidјeli poslao i one koji nisu vјerovali na muke stavio; i to je bila kazna za nevјernike".

U bici na Hunejnu sa Poslanikom a.s. je skupa ostalo 12 vјernika (što je išaret na 12 Imama) dok su se ostali razbјеžali. Mnoštvo (a to je većinska svijest) nije bilo ni od kakve koristi pošto je Imamet kao Božija blagodat oduvijek bio cilj manjine premda većina zna biti "zanesena" samom kvantitativnošću koja po zakonu inercije istovremeno biva i argumentom istine. Naravno, ovo je posve pogrešno, jer je dovoljan i površan pogled na povijest kako bi se vidјelo da većina ne mora biti u pravu a fašizam i komunizam su dokazi toga.

Vratimo se ajetu 25 gdje se dalje kaže kako "vam je zemlja, koliko god da je bila prostrana, tјesna postala pa ste se u bijeg dali".

Oni su se dali u bijeg pred tajnom Vilajeta Svetih Imama.

U suri "Grom" (sura 13, 43 ajeta) ajet 41 kaže: "Zar oni ne vide da im Mi zemlju sužavamo umanjujući joj pogranične oblasti? A Allah sudi. Niko ne može presudu Njegovu pobiti, i On brzo račun svidi".

Zemlja je postala tijesna za tajne Vilajeta Svetih Imama budući da je znalaca sve manje i manje. Oblasti koje graniče sa znanjem 12 Imama su umanjene. Za znalce zemlja se sužava a pogranične oblasti (sa tajnom Vilajeta) se sve više umanjuju u Tamnom Dobu.

Kazali smo kako svaki vjernik nije sposoban za duhovno putovanje. U ajetu 17 sure "Pobjeda" (sura 48, 29 ajeta) se kaže: "Nije grijeh slijepom, ni hromom ni bolesnom..." (ne ići u borbu).

Pomenute manjkavosti za borbu mogu biti kako fizičke (usljed čega se nesposobno za borbu u izvanjskom svijetu) tako i duhovne (pa vjernik nije u stanju pokrenuti iznutarnju borbu protiv samog sebe).

Duhovni "slijepac" je onaj čije su srčane oči trajno zatvorene i on nije sposoban za tarikat gdje treba jasno razlikovati vojske nefsa i vojske srca, melekkiska nadahnuća i sotonska zavaravanja. Usljed toga, slijepac ne može prepoznati Pravi Put a bez prepoznavanja nema ni kretanja.

"Hrom" (u duhovnom smislu) jeste onaj koji je izgubio ravnotežu između šerijata i hakkikata, te se svom snagom oslanja isključivo na stranu zakona za fizičko.

Njegova duhovna noga je odviše kratka te su zakon za fizičko i duhovne istine u zbiljskoj neravnoteži. Ovo je vjernik koji je "nagnut" na stranu zakona za fizičko u smislu poznavanja doslovnog slova Knjige. Ni njemu se ne preporučuje put duhovne borbe jer bez ravnoteže nema ni uspješnog koraćanja, te biva nemogućim ostvariti potrebnu brzinu tijela.

Preostaju oni "bolesni". Kao što oni koji su bolesnog tijela nisu sposobni za (vanjsku) borbu tako ni oni bolesnog srca nisu sposobni za rat protiv sebe odnosno tarikatski put. Srce zamračeno grijesima jeste bolesno srce.

Kur'an kaže kako postoje jasni ajeti i oni su glavnina Knjige i oni manje jasni te dodaje: "... A oni čija su srca bolesna, željni smutnje i svog tumačenja

slijede one koji su manje jasni. A njihovo tumačenje zna samo Allah i oni koji su dobro u nauku upućeni...".

Vidimo kako oni bolesnog srca slijede manje jasne ajete. Ovo je posve logično s obzirom na činjenicu da su takvi nesposobni za Veliki Sveti Rat a jedino tarikatski Ta'vil Kur'ana obezbjeđuje spoznaju manje jasnih ajeta. Jasni ajeti su glavnina Knjige jer svaki vjerujući koji obavlja molitvu, posti i udjeljuje milodare može dosegnuti spas prihvatajući izvanjsko slovo Zakona za fizičko i pri tom se ne upuštajući u ezoterijske smislove koji i nisu svakome dostupni. Zadržati svoja stremljenja u granicama vlastitih mogućnosti, međutim nije nimalo lako.

Manje jasni ajeti jesu oni o Sudnjem Danu, berzahu, raju i paklu, duši i slično. Vidimo kako Kur'an kaže da njima teže oni koji su bolesnog srca, oni koji su željni smutnje i svog tumačenja.

Bolesno srce po prirodi stvari teži smutnji, bilo zbog težnje ka dominaciji nad drugima koja se upravo i ostvaruje preko nejasnih ajeta, bilo zbog umne bolesti koja se nejasnoćama nastoji "racionalizirati" na prihvatljiv način a bolesnik pokazati neshvaćenim mistikom.

Individualni egzibicionizam koji tako često ima morbidan pristup stvarima duhovne vrste naročito je aktualan u ovom Željeznom Dobu, kada se duhovna glad nastoji utoliti na bilo koji način. Vidimo kako su oni bolesnog srca najprije željni smutnje a onda svog tumačenja. Božiji Poslanik a.s. je rekao: "Smutnja spava, neka je Božije Prokletstvo na onog ko je probudi". Nije rekao o kakvoj vrsti smutnje se radi pa se to može shvatiti kako uopšteno, odnosno egzoterijski tako i iznutarnje, odnosno ezoterijski. Rečeno je da smutnja spava. Muhammed a.s. je također rekao: "Ljudi spavaju a kada umru probude se". Život je dakle san. Kao što se ljudi bude smrću tako se i smutnja budi dodirom jer se dodirom budi čovjek koji spava. I kao što buđenjem osoba postaje aktivna pri dnevnoj svjetlosti tako i probuđena smutnja biva uzrokom mnogih zala jer jedan plamičak zapali veliku vatru. U spomenutom hadisu se izriče prokletstvo na onog

ko probudi smutnju. Takav je dakle samim činom buđenja smutnje nepravednik jer je Poslanik vezano za proklinjanje kazao: "Čuvaj se kletve onoga kome je učinjena nepravda jer između nje i Allaha nema prepreke". Vidimo dakle da je povezao prokletstvo i nepravdu.

Pošto smutnja spava a i cijeli život je san oni koji su željni smutnje u ezoterijskom smislu jesu oni koji ne mogu duhovno da se probude a to znači da su bolesnog srca jer je zdravo srce sklono buđenju.

Zbog toga je Poslanik a.s. rekao: "U tijelu ima jedan organ koji ako je zdrav i čitavo tijelo je zdravo. Taj organ je srce". Nasuprot zdravom je bolesno srce, ono koje je željno smutnje i svog tumačenja (Kur'ana).

Upravo zbog ovakve smutnje (duhovnog karaktera) oni bivaju željni i svog tumačenja. Težnja ka (prije svega) manje jasnim ajetima upravo i jeste znak duhovne pometnje koja nema mudrost kao svoj izvor. Imam Ali a.s. je rekao: "Mudrac je onaj koji stvari postavlja na njihova mjesta". U ovom kontekstu stvari su na njihovim mjestima tako što se najprije slijedi ono izvanjsko koje je potpuno jasno a tek zatim ono iznutarnje i to pod vođstvom ovlaštenog autoriteta, tj. učitelja. Ezoterija se ne može učiti samostalno i to je smisao riječi da oni bolesnog srca željni smutnje i svog tumačenja slijede one manje jasne ajete. Ovo ne znači gušenje istraživačke misli u Islamu već nasljeđivanje u znanju jer jedan učenjak prima od drugog (od sebe većeg) kako bi to ugradio u zgradu Islama. Ciklus Poslanstva je završen ali ciklus uvođenja u tajne Vilajeta 12 Imama ostaje otvoren do Sudnjeg Dana.

Lanac duhovnog rodoslova (silsillah) seže do Poslanika i svi šejhovi su uvezani u taj lanac. Duhovnom obukom znanje se nasljeđuje i prenosi budućim generacijama. Zato se kaže da značenje manje jasnih ajeta zna samo Allah i oni koji su dobro u nauku upućeni. Riječ je o jednoj strogo duhovnoj znanosti koja nadilazi zapisano znanje, raspravu ili učenje u školama te je po prirodi stvari za nju sposoban tek mali broj ljudi.

Imam Sadik a.s. je jedanput kazao kako ljudi ne žele izučavati vjeru jer im

na taj način izmiče ovaj svijet (pošto je posve jasno da se ne može "sve stići"). Potrebe tijela (dok ono postoji) je potrebno ispunjavati no to je nešto posve drugo od obuzetosti ovim svijetom dok nasuprot tome duhovna znanost traži cijelog čovjeka. Čovjeku koji se posveti nauci zacijelo izmiču mnoge stvari materijalnog karaktera.

Umne bolesti se danas zove "duševne" što predstavlja potpuni promašaj u samoj definiciji stvari. Jer duša (nefs) oboljeva u skladu sa moralom (a ne umom) te su bolesti duše ustvari škrtost, pohlepa, oholost, zavist i druge. Lijekovi za ove bolesti jesu u čišćenju duše i glačanju srca (zikkrullahom). Za umne bolesti je (još) Ibn - Arebi propisao efikasnu terapiju koja uključuje specifični zikkr, dijetalnu ishranu te izolaciju u prirodnom ambijentu.

Umni bolesnici često naginju duhovnom putu jer je mistično iskustvo racionalno neprovjerljivo a zacijelo jednim dijelom i "podsjeća" na njihova iskustva po samoj prirodi svoje neobjašnjivosti te izmjeni različitih stanja svijesti.

Psihoze sa mesijanskim idejama te Jeruzalemski kompleks su samo najdrastičniji primjeri bezbjednih uobraženja i maštarija koje se mogu "uklopiti" (pseudoduhovnošću) u mentalno bolesne procese, ugraditi ih u njih. Nasuprot tome, stvarni bogougodnik (awlya) prikriva svoje stanje i ne odaje tajnu budući svjestan svakog mekam - a kao i zahtjeva koje on sa sobom nosi. U tom smislu je očitovanje umnih bolesnika i duhovnjaka upravo dijametralno suprotno. Mistično iskustvo je uvijek kontrolirano i cjelovito i u sebi nema ništa bolesno. Sasvim je druga stvar što takav često izgleda bolestan ljudima prosječnih nastojanja.

Šejtansko djelovanje na čovjeka je dvostrano. Postoji satansko prilaženje sa strane fizičkog i sa strane duhovnog. Kršenje uobičajenih normi ponašanja je često jasno i samom prekršitelju no on ne može suzbiti strastvenu dušu. U tom smislu je osjetilni šejtan proziran i kristalno jasan.

Duhovni (manevi) šejtan prilazi mnogo kompleksnije i teže ga je razotkriti.

Tu je prepoznavanje vlastitih havatira (misli, ideja) od suštinskog značaja. U ovom Tamnom Dobu čovjek jedva da i razmišlja o svojim postupcima a o duhovnom prepoznavanju misli i da ne govorimo. Imam Ali a.s. je za duhovne velike kazao: "Oni izgledaju bolesni ali nisu bolesni, obuzelo ih je ono što je veliko".

Ovim je potcrtao kako izvorno mistično iskustvo budući da je nadracionalno tako često podsjeća na bolesna stanja. Ali dok je iskustvo bolesnika rascjepkano, necjelovito i bezsadržajno mistična svijest uvijek otkriva cjelinu i sadržaj i kadra je nositi se sa izmjenjujućim stanjima. Takvo iskustvo je opisano kao veliko jer veličina čovjeka u njegovom znanju a mistično znanje je samo po sebi veliko.

Ajet 40 sure "Pokajanje" glasi: "Ako ga vi ne pomognete, pa - pomogao ga je Allah onda kad su ga oni koji ne vjeruju prisilili da ode, kad je s njim bio samo drug njegov, kad su njih dvojica bila u pećini i kada je on rekao drugu svome: "Ne brini se, Allah je s nama!" pa je Allah spustio pouzdanje Svoje na njega i pomogao ga vojskom koju vi niste vidjeli i učinio da riječ nevjernika bude donja, a Allahova riječ, ona je gornja. Allah je silan i mudar".

Izvanjski obzir ajeta govori o odlasku iz Mekke Muhammeda a.s. i Ebu Bekra koji je bio njegov saputnik. Oni su se sklonili u jednu pećinu koju je neprijatelj našao ali Božijom voljom na ulazu bijaše paukova mreža a pored nje je golub svio svoje gnijezdo te poricalji Boga zaključiše kako u pećinu odavno niko nije ušao. Tako su Poslanik i njegov saputnik Ebu Bekr spašeni. Povijesne činjenice su poznate i ovo nećemo dalje komentirati.

Ezoterijski, drug je Imam Ali a.s. koji je jedini dolazio Poslaniku u pećinu Hira gdje bi se on osamljivao tokom mjeseca Ramazana. U tom smislu Ali a.s. kaže: "Gledao sam ga (Poslanika) gdje ga niko drugi gledao nije" te je Ali drug iz pećine, odnosno duhovni saputnik, druga polovina Muhammedove svjetlosti.

Pećina je Poslanikovo srce gdje se sastaju Pečat Poslanstva i Pečat Apsolut-

nog Vilajeta, Muhammed i Ali. Muhammed a.s. je kazao: "Ja i Ali smo jedna te ista svjetlost" i to je smisao Božijih riječi: "Ne brini se, Allah je s nama". Riječi "s nama" ukazuju na pomenuto jedinstvo jer je Imam Ali sa svakim Poslanikom poslan tajno a sa Muhammedom javno.

Oni koji ne vjeruju su ga prisilili da ode. Tada ga je pomogao Allah. Pomoć je uvijek Allahova jer u djelovanju i nema niko osim Njega i to je ovdje naglašeno, upravo zbog jedinstva (preegzistentnog) dvije svjetlosti, Muhammedove i Alijeve. Muhammed a.s. govori Aliju a.s. - "Ne brini se (za Vilajet tvojih Imama) Allah je s nama".

Riječima "Allah je s nama" se ukazuje na Imama kao onoga ko preuzima Ta'vil Knjige za razliku od Poslanika koji je zadužen za Ta'nzil. Primanje Objave je zadaća Poslanika dok Ta'vil (duhovna hermenautika Knjige) pripada Imamu.

Allah je s nama (u našim različitim zadaćama), priopćava Poslanik iz svog bezgriješnog srca. Bog spušta Svoje pouzdanje na Poslanika, te ga pomaže "vojskom koju vi niste vidjeli" što je vojska Imama Mehdiya koju vi (još) niste vidjeli. Tevekkul je čvrsto povezan sa vjerom u konačnu pobjedu. Naravno, riječ je u duhovnoj vojsci. Radi se o vojskama koje nismo (još) vidjeli. Izvanjski, ovo se odnosi na Božije anđele koji su pomagali u pomenutoj situaciji. Pouzdanje u Boga (tevvekkul) je sami osnov vjere i srž duhovnog puta jer ko se pouzda u nešto drugo, Bog ga tome i prepusti.

Pošto je pauk na ulazu sagradio mrežu, to je bio signal progoniteljima da unutra nema nikog. Na taj način je najjača Kuća (Ehli-bejt) zaštićena sa (gledano na razini uzroka) Kućom nasjabijom.

Kur'an kaže: "Oni koji mimo Allaha uzimaju sebi zaštitnike sličje pauku koji sebi splete kuću a najslabija je uistnu kuća paukova". Allah Uzvišeni je dao da dva druga u pećini budu zaštićena najslabijom kućom i to je smisao riječi u Knjizi "...ne brini se, Allah je s nama". Ovo predstavlja potpuni tevekkul u slučajevima kada duhovnjak biva ezoterijski progonjen.

Hidžra (velika) je neizbježna za svakog duhovnjaka. Jer, Bog je Uzrok svih uzroka i On može dati i spas i propast upravo preko najslabijeg. Najslabija kuća je bila zastor između progonitelja i Kuće Najjače, odnosno Kuće Čiste (Muhammed i Ali). Goluba koji je tu svio gnijezdo treba motriti kao vijesnika mira i dobrote.

Svaki mistični putnik ima u pećini srca "svog druga" koji je od njegove svjetlosti, svoga šejha koji ga vodi od niskog ja i strasti duše ka svjetlosti Duha i to je velika Hidžra.

Bog je učinio (kaže se dalje u ajetu) da "riječ nevjenika bude donja a Allahova riječ, ona je - gornja. Allah je silan i mudar".

Allahova riječ koja je gornja jeste Imam Ali kao Pečat Apsolutnog Vilajeta, odnosno "Allahova ruka koja je iznad ruku njihovih" a vezano za zakletvu pod drvetom. Upravo to je be'jat, odnosno duhovna prisega šejhu a preko Imama Alija samom Poslaniku a.s.

Na kraju se spominju Božija sila i mudrost. Sila je krajnji intenzitet snage a Snaga i Moć pripadaju jedino Bogu. Kako pravedna primjena sile ne postoji bez mudrosti zajedno se spominju Atributi Sile i Mudrosti. Allah je silan upravo po tome što je mudar a to znači apsolutno pravedan. Ljudska primjena sile ovisi o mnogim faktorima i često je nepravedna.

Kako je snaga Božansko svojstvo a stvorenja je imaju samo u relativnom smislu Kur'an naređuje da se kreće u boj (sa samim sobom) "bili slabi ili snažni" jer nema (stvarne) snage niti moći osim u Allaha a djela se sude prema namjerama, i to jedan od prva 3 hadisa. Kako se djela sude prema namjerama svako ko pokrene Veliki Sveti Rat (protiv svoje duše) može Božijom voljom postići određeni rezultat.

Kur'an kaže da je On taj "koji vas stvara nejakim a onda vam daje snagu a iza nje slabost". Kako je snaga u sredini to predstavlja srednji put dok je slabost krajnji napor.

Također, Kur'an hvali one koji vjeruju u Allaha i u onaj svijet jer ne traže dozvolu da se bore pošto je iznutarnje osvjedočenje stvarna zakletva (bejat) zasnovana na duhovnoj (manevi) trudnoći. Onaj ko posjeduje manevijske znakove te snažnu početničku želju (irrada) polazi u rat protiv sebe pun elana i volje.

Zatim Kur'an nastavlja "... Od tebe će tražiti dozvolu samo oni koji ne vjeruju u Allaha i u onaj svijet i čija se srca kolebaju, pa sumnjaju i neodlučni su". U vezi s ovim navedimo hadis šestog Imama: "Sigurnost je kompletno vjerovanje", dakle nasuprot sumnji.

"Da su imali namjeru da pođu sigurno bi za to pripremili ono što je potrebno, ali Allahu nije bilo po volji da idu, pa ih je zadržao, i bi im rečeno: "Sjedite sa onima koji sjede".

Kolebanje srca znači njegovu promjenjivost dok priprema onog što je potrebno za rat protiv sebe predstavlja bejat, šejha i vird (davanje prisege, učitelj i spominjanje Boga kojim se kreće duhovnim putem) i to je ono što je potrebno jer je samostalni put izuzetno težak i gotovo nemoguć.

Allahu nije bilo po volji da nepripremljeni putnici kreću u rat protiv sebe pa im je rečeno - sjedite sa onima koji sjede a što su osobe nesposobne za duhovnu borbu (slijepac, hrom i bolesni). Ovo predstavlja nedostatak volje za vertikalnu dimenziju, tj. mistični put te im je rečeno da sjede. Naravno, sjesti ne znači i nužno ostati u tom položaju jer sjedenje podrazumijeva odmor ali i međusobnu komunikaciju sa drugima koji sjede na istom mjestu. Ajet 11 sure "Rasprava" kaže: "O, vjernici, kad vam se kaže: "Načinite mjesta drugima tamo gdje se sjedi" - vi načinite, pa i vama će Allah mjesto načiniti; a kad vam se rekne: "dignite se" - vi se dignite; i Allah će na visoke stepene uzdignuti one među vama koji vjeruju i kojima je dato znanje".

"A Allah dobro zna ono što radite".

Ovaj ajet pojašnjava smisao Božijih riječi kad se kaže "sjedite sa onima koji

sjede". Na jednom ezoterijskom nivou radi se o nesposobnima za borbu no drugi nivo ukazuje na to da treba boraviti sa onim šejhovima koji su na čekanju da postanu šejhovi te na taj način "sjede" (jer još nisu zadobili stepen duhovnog učitelja). Šejhovi koji su na čekanju trebaju napraviti mjesta drugima (još nesposobnim za duhovni put) a što u krajnjem znači vraćanje u mjesto Poslaničke Poruke odnosno "pravljenje (tog) mjesta", i to je mjesto koje će (vama) Allah načiniti.

Tek kada zadobiju položaj šejha onima koji sjede se kaže: "Dignite se" (na stupanj učitelja) te se tako uzdižu na visoke stepene kao oni koji vjeruju i kojima je dato znanje. A traženje znanja je smisao postojanja. Oni koji vjeruju jesu šejhovi djelovanja dok su oni kojima je dato znanje šejhovi znanja. U svojoj hakkikatskoj zbilji svi se moraju odrediti spram Imama Alija koji je pročelnik svakog duhovnog rodoslova.

Posebnu kategoriju predstavljaju oni koji su nemoćni poduzeti duhovno putovanje usljed nedostatka snage.

Ajet 91 sure "Pokajanje" kaže: "Neće se ogriješiti nemoćni i bolesni i oni koji ne mogu da nađu sredstva za borbu, samo ako su prema Allahu i Njegovu Poslaniku iskreni. Nema razloga da se išta prigovara onima koji čine dobra djela - a Allah prašta i samilostan je".

Bolesni su kako smo već kazali oni bolesnog srca. Nemoćni su stavljeni na prvo mjesto jer je nedostatak duševnih snaga ono glavno i u tom smislu nema "da se išta (takvima) prigovara". Ovo je dokaz da ljudi čiji je ruhannijet neznan ne mogu ući u tarikat odnosno poduzeti Veliki Sveti Rat. Neki od sposobnih pak ne mogu da nađu sredstva za borbu a što predstavlja razne oblike virdova i posebne zikkrove (spominjanje Boga). Riječ vird dolazi od riječi varid a što znači stanje koje obuzima srce nakon određenih vrsti spominjanja Boga dž.š. Oni se neće ogriješiti što ne idu u Veliki Sveti Rat jer nemaju sredstva duhovnog uspinjanja čime se stječu postaje (menzile) i osvajaju stepeni (mekam). Ako ne postoje sredstva (vird) duhovno putovanje se ne može niti ostvariti.

Sredstva za borbu protiv sebe daje ovlašteni autoritet (šejh) i ona se ne uzimaju samostalno. Izuzetak su oni koji vodi tajanstveni učitelj Hidr ili Imam Mehdi lično.

Kako pomenuta kategorija iz ajeta 91 ne poznaje ili pak negira instituciju učitelja oni su "oni koji ne mogu da nađu sredstva za borbu". Ukoliko to sebi priznaju bivaju kako ajet dalje kaže "iskreni prema Allahu i Poslaniku Njegovu" te time njihov nedostatak sredstava za borbu biva objektivan a ne samo subjektivan. U tom smislu njima se (zbog njihove iskrenosti) ništa ne prigovara jer oni na nivou egzoterijskog čine dobra djela. Njihovu nesposobnost (usljed nedostatka sredstava) Allah prašta i samilostan je. Duhovni put nije dostupan svim ljudima ali dobra djela jesu i može ih činiti svako.

Ajet 92: "Ni onima kojima si rekao, kad su ti došli da im daš životinje za jahanje: "Ne mogu naći za vas životinje za jahanje" - pa su se vratili suznih očiju, tužni što ne mogu da ih kupe", Ovo su muridi voljni i spremni poduzeti duhovni put no (autoritet) ne može naći za njih životinje za jahanje. Nije rečeno koje su životinje u pitanju jer put (sejri es - suluk) uključuje u sebi razne oblike i forme životinjskog duha koji se terbijeti (odgaja). Jednom upokoren životinjski duh postaje vrijedno sredstvo daljeg putovanja. Poslanik a.s. je rekao: "Duša ti je jahalice pa budi joj nježan". Sukladno ovom životinje za jahanje jesu duše murid - a, odnosno oblici animalnog duha koji treba biti usavršen. U tom smislu Poslanik je rekao: "Bogobožni je zauzdan" što znači da je njegova duša pod kontrolom Duha kao što je konj kontrolisan uzdama.

Nemogućnost pronalaska duše jeste u tome da je ona nesposobna za "jahanje", odnosno terbijet pošto se u ajetu oba puta životinje povezuju sa jahanjem a ne nečim drugim. Ovo govori o vertikalnom uznesenju gdje životinjska duša biva "ispod".

Poslanik a.s. je rekao kako je radost njegova oka u namazu (molitvi). Pošto je namaz duhovno uspenje vjernika (miradž) "suze u očima" jesu žalost zbog nemogućnosti vertikalnog uspona odnosno borbe protiv sebe kojima

se također ništa ne prigovara i na izvjestan način oni spadaju u kategoriju (relativno) nemoćnih odnosno nesposobnih za borbu.

Ajet 93: "a ima razloga da se prigovara onima koji od tebe traže dozvolu da izostanu, a imućni su. Zadovoljavaju se da ostanu sa onima koji ne idu u boj, Allah je njihova srca zapečatio, pa oni ne znaju".

Ovo je kategorija ljudi sposobnih za Veliki Sveti Rat koji uprkos tome izostaju odnosno traže dozvolu da izostanu. Oni su imućni (manevijatima) i kod njih postoje znakovi duhovne trudnoće ali ne žele duhovni put zadovoljavajući se da ostanu sa onima koji ne idu u boj. Ovo je krajnja donja granica učenja o sejri suluku upravo zato jer je gornja postaja - duša zadovoljna.

Derviški Zikr

Kur'an kaže: "A ti o dušo smirena, vrati se Gospodaru Svome zadovoljna a i on s tobom zadovoljan...".

Povratak je dakle na stupnju duše koja je zadovoljna baš kao što su nasuprot tom stupnju oni (također) zadovoljni ali zato što uopšte ne poduzimaju rat protiv sebe. Važno je shvatiti da postoji oni sposobni za duhovnu borbu ali je ne žele.

Na kraju ajeta se kaže: "...Allah je njihova srca zapečatio, pa oni ne znaju". Mehdi a.s. je pečat Muhammedanskog Vilajeta. Oni koji odbijaju njegov Vilajet su zapečaćenog srca, a Dvanaesti Imam je stožer oko kojeg se okupljaju sve evlije. Znali to ili ne ljudi su pod njegovom zaštitom i on je razlog održanja svijeta.

Iako je islamski svijet u vjekovnoj stagnaciji sufijsko iskustvo je živo i stalno obnavljajuće preko ljudi koji su proputovali zagonetne postaje vlastite duše. Vrata znanja su otvorena duhovnim tragačima do Dana Suda i iznutarnje dubine božanskih Objavljenosti će se obznanjivati dok čovjek bude postojao. I uvijek će postojati ljudi preko čijih srca će Bog govoriti duhovne istine i koji će biti zvijezde na nebu svjetlosnih puteva. Kada se jedna ugasi pojavi se druga.

P.S. Duhovni put je moguće praktikovati u svim okolnostima i nisu potrebni nikakvi specifični uslovi u vanjskom smislu. Čak štaviše, mnogi duhovnjaci žive izvan Islamskog svijeta koji odbija svojom zaostalošću i stagnacijom. U tom smislu je život za svakog muslimana puno bolji u Americi i na Zapadu nego u tradicionalnim zajednicama opterećenim predrasudama. Jer i Istok i Zapad su zapravo u nama.

NARCISINO KRALJEVSTVO

*Duhovno kraljevstvo je
jedino koje postoji*

Pravo ime joj je bilo Nerdžis a.s. Supruga Imama Askerija a.s. i majka Imama Mehdija a.s. U knjizi "Keopsova poruka" (od istog autora) obrađena je tema povezanosti Keopsove piramide i Vilajeta 12 Imama.

Kosmologija povezana sa arhitekturom piramide ukazuje na Kuću Čistu. Keopsova piramida najavljuje Imama Mehdija i kraj Vremena, i o tome govori cijela nebeska geografija sadržana u Velikoj Piramidi. Stari Egipćani su imali znanje o Muhammedovoj a.s. porodici i Dvanaestorici njegovih Imama.

Keopsovo pravo ime bilo je Kufu, a Imam el-Mehdi a.s. će se pojaviti u gradu Kufi. Ova identičnost ukazuje da je i Keopsova piramida iznutarnost (batin) Mehdijeve obznane iz svijeta skrivenosti. Na ovom svijetu ne postoje slučajnosti i sve što se dešava nosi znak iz drugog svijeta (išaret).

Piramida je napravljena prije pojave čelika i kotača prema (današnjim) znanstvenim procjenama. Ta činjenica je u suštini nebitna jer je drevni čovjek posjedovao znanja koja danas ne možemo ni zamisliti. Graditelji nisu ostavili razloge gradnje piramide tako da su vezano s tim postojale (i postoje i danas) brojne legende i nagađanja. Naše je mišljenje da sve Egipatske piramide najavljuju Imama Mehdija i kraj vremena. Keopsova piramida se nalazi u samom središtu planete zemlje baš kao što je i Imam Mehdi Pol, odnosno (ezoterijski) centar postojanja. Gradnja se dakle nije desila slučajno jer je Imam ezoterijsko središte zemlje, razlog njenog održanja.

Ukoliko od visine Keopsove piramide (148) oduzmemo broj Kur'anskih sura (114) dobit ćemo broj Alijevih a.s. godina kada je proglašen za Muhammedovog a.s. nasljednika (u mjestu Gadir - Hum). Imam Ali je tada imao 34 godine a $148 - 114 = 34$. Ovo znači da Kur'an i Imam Ali zajedno čine

visinu Kufuove piramide. Poslanik je rekao: "Ali je sa Kur'anom i Kur'an je sa Alijem ma gdje bili". Riječi "ma gdje bili" obuhvataju cijelu zemlju dakle i kompleks piramide u Gizi (ezoterijski motreno). Uz to, Imam kao Lice Božije je upravo "gdje god bili", on je ezoterijska Kibla.

Ukoliko se visina piramide pomnoži sa 10 dobije se udaljenost zemlje od Sunca. Ovim se potcrtava povezanost Poslanika Muhammeda i Imama Alija gdje Sunce simbolizira Poslanika a zemlja Imama. Poznato je da su Imama Alija zvali "otac zemlje". Također, 10 je stepeni znanja. Imam Sadik a.s. je kazao: "Vjera ima 10 stupnjeva koji se poput ljestvi uzdižu jedan ponad drugog. Ako vidiš nekog ispod sebe nježno ga privuci i nemoj ga opteretiti onim što ne može nositi inače ćeš ga slomiti". "Udaljenost" Imama Alija od

Ulaz u piramidu

Poslanika jeste u 10 stepenica znanja koje duhovnjak mora preći kako bi spoznao samog sebe, odnosno prešao put od izvanjskog slova religije do ezoterijskih istina.

Kako Kur'an i Imam Ali zajedno predstavljaju visinu piramide (a što je zemlja) deset stupnjeva vjere povezuje ih sa Suncem (Poslanikom Muhammedom a.s.) te je time predstavljena kako stupnjevitost znanja, tako i iznutarnje svjetlo Imama koji je Ta'vil Objave.

Keopsova "grobnica" nalazi se u samom centru piramide.

Nikada nije dokazano da je na tom mjestu pokopan faraon Keops i mišljenja smo da njegova grobnica nikada nije bila u samoj piramidi. Sarkofag predstavlja središte, odnosno usmjerenje duhovne energije (himmet) Imama Askerija a.s., kraljičina grobnica h. Narcisu a sama piramida njihovog sina Imama Mehdiya a.s. Dakle, piramidalna struktura i sve mjere u njoj predočavaju Svetu Obitelj (Hasan al-Askeri, Nerdžis i Imam Mehdi).

Spoljašnja dužina sarkofaga je 2,28 metra a unutarinja 1,98 metar. Spoljašnja širina je 0,98 a unutarinja 0,68 m.

Zbir 2 dužine je 4,26 m ($2,28+1,98=4,26$ m)

Zbir 2 širine je 1,66 m ($0,98+0,68=1,66$ m)

Zbir cifara 2 dužine ukazuje na Dvanaestog Imama; $4+2+6=12$.

Zbir cifara 2 širine ukazuje na Muhammeda i 12 Imama - $1+6+6=13$. Zbir 2 broja je broj 25 ($12+13=25$) a upravo 25 dijelova još nepoznatog znanja obznanjuje Imam el-Mehdi a.s.

Zbir 2 broja (odnosno 2 zbira; dužine i širine) jeste broj 5,92 ($4,26+1,66=5,92$) što u zbiru cifara daje broj 16 ($5+9+2=16$) a 16 puta se Sunce i Mjesec (Muhammed a.s. i Mehdi a.s.) u Kur'anu pojavljuju zajedno. Dakle, pečat Poslanstva i Pečat Muhammedanskog Vilajeta. Također, Poslanik Davud a.s. se u Kur'anu spominje 16 puta a znamo da je on sudio po unutarnjem kao što će suditi i Imam Mehdi.

Kazali smo kako spoljašnja dužina Keopsovog sarkofaga iznosi 2,28 m. To predstavlja 100 Lijepih Božijih Imena na način spoznaje izvanjskog te 100 Lijepih Božijih Imena na način iznutarnjeg jer Bog za Sebe kaže kako je On Vanjski i Unutarnji. Preostaje broj 28 a što predstavlja život Imama Hasana al-Askerija a.s. koji je umro u dvadeset osmoj godini života. Dakle, $100+100+28=228$ cm (2,28 m). Cjelina Božijih Imena se dakle rasvjetljava pri svjetlosti Imama Askerija a.s. koji je svjetlo za duhovne putnike. "Sarkofag" je mjesto očitovanja njegove svjetlosti.

Svi Imami su svjetiljke koje sijaju. Dokazi Božiji i Strana Božija.

Broj 228 (cm) u zbiru cifara ukazuje na Dvanaestog Imama ($2+2+8=12$), dakle na sina Imama Askerija a.s. i h. Narcise.

Imam el-Mehdi a.s. je rođen 255 godine po Hidžri. Ako od tog broja oduzemo broj 228 (što je znamo dužina Keopsovog sarkofaga u centimetrima) dobit ćemo broj 27 ($255-228=27$) a sura 27 (u Kur'anu) je sura "Mravi". Ajet 30 u toj suri predstavlja "izgubljeni", tj. nedostajući otvarajući stavak ("U Ime Allaha Milostivog, Samilosnog").

Naime, svaka Kur'anska sura počinje sa pomenutim otvarajućim stavkom izuzev sure "Pokajanje". No, taj stavak je umetnut u suru "Mravi" i to u ajetu 30: "Od Sulejmana i glasi "U Ime Allaha Milostivog Samilosnog". Nedostajuća "Bismillah" (na početku sure "Pokajanje") umetnuta je kao ajet 30 u suri "Mravi".

Kraljica od Sabe priopćava da je dobila pismo od Božijeg Poslanika Sulejmana a.s. Imam Mehdi a.s. će obznaniti ezoterijski smisao ovog skrivanja otvarajućeg stavka jer vidjeli smo, kada se od datuma Imamovog rođenja oduzme dužina Keopsovog sarkofaga (a što predstavlja Božija Imena Vanjski i Unutarnji te život Imama Askerija) dobije se redni broj sure "Mravi". Ezoterijski smisao ove zamjene će ostati pokriven sve do Imamova izlaska. Napomenimo kako su uz Imama Mehdija prisutni ljudi nevidljivih ezoterijskih hijerarhija od kojih je (stalno) 30 duhovnih prinčeva (što sukladira

ajetu 30 sure "Mravi"). Ezoterijske (nevidljive) hijerarhije imaju svoje zadatke shodno procjeni i naredbi samog Imama Mehdiya a.s. Te zadaće su čovječanstvu potpuno nepoznate.

Baza Keopsove piramide je 60 metara iznad mora, što znači da je piramida 206 metara iznad mora. Sufijski put je put unazad. Talas Božije Milosti se izlijeva na kopno i sa sobom povlači (dakle "unazad") duhovne putnike i talas se vraća tamo odakle je i došao. Upravo u tome je cijeli smisao sufizma jer se uzlazni luk duše spaja sa silaznim.

Gledajući unazad broj 206 jeste 602. Kako nula nije broj preostaju nam dvije brojke, 6 i 2, odnosno 62 a znamo da je Muhammed a.s. umro sa 62

Keopsov sarkofag

godine života. Shodno ovoj simbolici more je samo postojanje dok je Muhammed a.s. iznad tog postojanja onoliko koliko je nebeski Ahmed iznad drugih duša.

Kraljeva komora se nalazi na 43,03 metra visine dok druge piramide imaju komore ispod zemlje ili svega nekoliko metara iznad nje. Velika galerija je duga 46,71 metara, krov je visok 8,74 metara a zidovi su napravljeni od granita. Krov tvori ugao od 26 stepeni. Veličina lukova koji je povezuju je 2,09 m , širina 46,71 m a visina 8,74 m.

KRALJEVA KOMORA

Pod je širine 10x20 kraljevskih lakata ili 5,24 x 10, 48 sa visinom od 10,17 kraljevskih lakata ili 5,33 metara.

Postavljalo se pitanje zašto visina komore nije cijeli broj. Ali to nije slučajno. Jer, kada se naprave dijagonale manja dijagonala iznosi 15 kraljevskih lakata - 7,86 metara a dijagonala koja ide kroz cijelu sobu iznosi 25 kraljevskih lakata ili 13,1 metara.

Ove dvije dijagonale su znakovite iz ugla Imamologije. Broj 15 ukazuje na rođenje Imama Mehdiya a broj 25 na još nepoznate dijelove znanja. Kao što znamo Šesti Imam je rekao: "Znanje ima 27 dijelova. Samo će 2 dijela biti poznata do dolaska Imama Mehdiya. On će, kada dođe donijeti još 25 dijelova i pridružiti ih ovim dvojema". U pitanju su mjere kraljevskih lakata a Imam Mehdi je kralj duhovnog svijeta. Unutarnja dužina sarkofaga je 1,98 m, što u zbiru cifara daje život Fatime a.s. ($1+9+8=18$).

Mjereno u centimetrima to predstavlja 100 Lijepih Božijih Imena i broj 98 ($100+98=198$). Broj 98 u zbiru cifara ukazuje na vlast Imama Mehdiya a.s. ($9+8=17$). Sura rednog broja 98 (u Kur'anu) je sura "Dokaz jasni". Imami su Dokazi Božiji, a Mehdi je Pečat Muhammedanskog Vilajeta.

Pogledajmo neke ajete sure "Dokaz jasni" (sura 98, 8 ajeta). Ajet 1: "Nisu se nevjernici između sljedbenika Knjige i mnogobošci odvojili sve dok im nije došao dokaz jasni".

Ovo je Imam el-Mehdi koji odvaja istinu od zablude. Nije rečeno koja je (Božija) Knjiga u pitanju ali se između (ostalog) među sljedbenicima Knjige spominju i nevjernici, a zatim i mnogobošci.

Odvajanje pripada Imamu Mehdiu koji je Knjiga koja govori. Odvajanje

različitih pravaca (vjerskih) će u dobu Mehdiya rezultirati sveopćim jedinstvom, odnosno bratstvom unutar religije ljubavi.

Ajet 2: "od Allaha Poslanik koji čita listove čiste",

Ajet 3: "u kojima su propisi ispravni".

Objava i Kur'an se ne spominju. Poslanik čita listove čiste što predstavlja Svete Imame. Jedan ajet vezano za Kur'an kaže: "... smiju ga dotaknuti jedino oni koji su čisti..." i ovdje se ezoterijski misli na doticanje značenja Kur'ana. Značenja ne može dotaknuti svako.

Ovo se odnosi na Poslanikovu Porodicu a.s. jer su oni potpuno od grijeha očišćeni i jedino oni mogu ezoterijski dotaknuti Kur'an u smislu njegova tumačenja. U izvanjskom smislu može ga naravno dotaknuti svaki obredno čist vjernik i to nije tema ovog razmatranja. Poslanik a.s. je u više navrata "pročitao" Imena Svetih Imama, odnosno rekao kako će se poimenično zvati, od Prvog do Dvanaestog.

Upravo to su (ezoterijski motreno) propisi ispravni koji su u "listovima", tj. Bezgriješnim srcima 12 Svetih Imama a.s. Oni navlastito su propisi ispravni jer su Pravi Put za koji vjernici mole Boga da ih uputi njime.

Ajet 4 govori o podvajanju onih kojima je data Knjiga baš onda kad im je došao dokaz jasni, odnosno vijest o Imamu Mehdiu a.s.

Ajet 5: "A naređeno im je da se samo Allahu klanjaju i da Mu iskreno, kao pravovjerni, vjeru ispovijedaju, i da molitvu obavljaju, i da milostinju udjeljuju; - a to je ispravna vjera".

Ne kaže se "Islam" već upravo ispravna vjera koju će obznaniti Imam el-Mehdi i koja će jako malo ličiti na ono što danas zovemo "Islamom". Čak štaviše, ljudima će se činiti da je Mehdi donio novu vjeru.

Ajet 7: "A oni koji vjeruju i čine dobra djela - oni su, zbilja najbolja stvorenja".

Povodom ovog ajeta Poslanik je rekao Imamu Aliju: "O, Ali, ovaj ajet se odnosi na tebe i tvoje sljedbenike i vi ste spašeni na Sudnjem Danu".

Kako se prethodni ajeti odnose na Imama Mehdiya a ajet 7 na Alija i sljedbenike, u suri "Dokaz jasni" je predložena cijela Imamologija. Ukoliko se ta činjenica poveže sa 100 Lijepih Božijih Imena dobit će se (u cm) broj 198, odnosno unutarnja dužina Keopsovog sarkofaga. Naravno, to nikad nije niti bio sarkofag za Keopsovo tijelo već centar duhovnog zračenja Vilajeta Svetih Imama i to je glavna poruka Velike Piramide. Hasan al-Askeri, njegova žena Nerdžis te Imam Mehdi su razlog (ezoterijski) gradnje piramide.

Spoljašnja širina sarkofaga je 0,98 cm. U zbiru cifara to ponovo ukazuje na vlast Imama Mehdiya ($9+8=17$). Unutarnja širina je 0,68 cm. U zbiru cifara to ukazuje na 14 Bezgriješnih (Muhammed, Fatima i 12 Imama). Jer, $6+8=14$. Zbir dvije širine je broj 1,66 ($0,98+0,68=1,66$). Ukoliko saberemo sve cifre vezano za sarkofag (Keopsov) dobit ćemo broj 66 ($2+2+8+1+9+8+0+9+8+0+6+8+1+0+4=66$). U zbiru cifara to ukazuje na Dvanaestog Imama ($6+6=12$). Ukoliko broj 66 oduzmemo od broja Kur'anskih sura (114) dobit ćemo broj 48 ($114-66=48$). Ako se pak taj broj doda na 100 Lijepih Božijih Imena dobije se tačno visina Keopsove piramide ($100+48=148$).

Vidimo kako se cifre vezano za piramidu stalno dotiču dvojice Imama, Askerija a.s. i Mehdiya a.s.

Sura 66 u Kur'anu je sura "Zabrana" i ima 12 ajeta što je išaret na 12 Imama. Također, ime sure (Zabrana) aludira na zabranu spominjanja Imena Imama Mehdiya a.s. Također, 12 ajeta sure pokazuje kako je zabranjeno ono što Imami zabranjuju a dozvoljeno ono što oni dozvoljavaju.

Sura 48 je sura "Pobjeda" i ima 29 ajeta. Ovo znači da zabrana spominjanja imena Imama rezultira njegovom pobjedom. Zabrana spominjanja imena Imama Mehdiya a.s. se u dobu male skrivenosti odnosila na mogućnost njegovog ubistva od strane neprijatelja te je to imalo pored ostalog praktični značaj. Ko zna ime taj može odati i mjesto skrivanja.

Sada, u dobu Velikog Skrivanja ta zabrana nema praktični već prije ezoterijski značaj koji opet posjeduje svoje dubine. Općepoznato je da je ime Dvanaestog Imama Muhammed, no njegovo stvarno (ezoterijsko) ime ostaje biti tajna za većinsku svijest.

Pogledajmo sada ajet 28 sure "Pobjeda" čiji redni broj (28) ukazuje na život Imama Askerija a.s.

Ajet 28: "On je poslao Poslanika svoga s uputom i vjerom istinitom da bi je uzdigao iznad svih vjera. A Allah je dovoljan svjedok".

Uputa je Kur'an. No, iznutarnje riječ je o Ta'vilu Kur'ana za koji su zaduženi Imami jer su oni Pravi Put navlastito. Vjera istinita (ne spominje se Islam) jeste vjera onih koji su na istini (Dvanaestorice Imama) te je po tome ta vjera uzdignuta iznad drugih vjera. Božije Ime Svjedok ima i značenje šehida a svi su Imami mučenici na Božijem Putu. Ovo uzgidnuće "iznad svih vjera" desit će se u dobu Dvanaestog Imama a.s, i to je Zlatno Doba. Kraljičina komora je mjesto duhovnog očitovanja Svete Narcise, majke Imama Mehdija a.s. Nalazi se tačno na polovini između sjeverne i južne strane. Mjere su; 5,75 m od sjevera ka jugu i 5,23 m od Istoka prema Zapadu. Visina je 6,23 metra.

Broj 5,75 m (od sjevera ka jugu) sastavljen je od 2 broja; 5 i 75. Broj 5 ukazuje na početak Okultacije odnosno nestanak Imama Mehdija a.s. (koji je nestao u dobi od 5 godina) a iza njega dolazi broj 75 koji ukazuje na ukupnost Okultacije, odnosno na svih 75 ljudi koji su u Gajbetu računajući i Imama Mehdija a.s. (40 plemenitih duhovnjaka, 30 duhovnih prinčeva, Idris, Ilijas, Hidr, Isa i Mehdi a.s.). Oni su ljudi "sjevera". Ovo je prva naznaka u Keopsovoj piramidi (kraljičinoj komori) koja ukazuje na h. Narcisu, Mehdijevu majku i kraljicu duhovnog svijeta. Zatim slijedi mjera od Istoka prema Zapadu koja iznosi 5,23 metra. Prvi broj (5) ponovo ukazuje na početak Okultacije Imama Mehdija. Zatim slijedi broj 23 koji ukazuje na Isa - a (Isusa) koji ponovo dolazi sa Imamom Mehdijem. Naime, riječ "Isa" se u Kur'anu spominje tačno 23 puta. On će kao što znamo ponovo

doći i biti jedan od 313 Mehdijevih prijatelja. Ovo su dakle dvije naznake očitovanja svete Narcise u kraljičinoj komori. Arhitekti Keopsove piramide su imali znanje o Imamu svih vremena, Imamu Mehdiu i ugradili su to znanje u piramidu. Jer, oni su se neizbježno susreli sa Poslanstvom, a svi su Poslanici dobili Poslanstva u Mjestu Poslaničke Poruke.

Visina je 6,23 m. Šest je savršen broj a 23 ponovo ukazuje na Poslanika Isa - a a.s.

Prvo spominjanje broja 23 je izvanjski znak Imama (tj. dolaska Isaova) a drugi broj 23 je iznutarnji znak, dakle vezan za batin (Imama Mehdiya). Zbir 3 broja je 17,21 ($5,75+5,23+6,23$) a znamo da će Imam vladati 17 godina. Broj 21 ukazuje na suru "Vjerovjesnici" koja je rednog broja 21 jer Imam Mehdi a.s. obznanjuje učenja svih Vjerovjesnika. Sura ima 112 ajeta a što je 100 Lijepih Božijih Imena + 12 Svetih Imama ($100+12=112$). Zbir cifara pomenutog zbira (17,21) ukazuje na Narcisinog muža i Mehdijevog oca, Imama Askerija, koji je znamo bio jedanaesti Imam. Jer, $1+7+2+1=11$. Otvori na piramidi vode ka zvijezdi Danici i Sirijusu, odnosno sazviježđu Orion i nisu "ventilacijski" kako se nekad mislilo. Oni imaju svoja ezoterijska značenja na nebu kako fizičke tako i duhovne astronomije. Danica i Sirijus su jedina nebeska tijela koja su poimenično spomenuta u Kur'anu na što ćemo se vratiti kasnije. Otvori na piramidi vode upravo ka tim zvijezdama a što je vezano za Svetu Obitelj.

Pogledajmo sada zbirove cifara: Mjera od sjevera ka jugu je 5,75 cm; $5+7+5=17$, a što je vlast Imama Mehdiya a.s.

Mjera od istoka ka zapadu je 5,23 m; $5+2+3=10$ a 10 je stepeni vjere ukupno (koje se poput ljestvi uzdižu jedan ponad drugog).

Visina je 6,23 m, $6+2+3=11$ a što predstavlja 11 - tog Imama čija je supruga Nerdžis duhovni posjednik kraljičine komore. Zbir 3 broja (koji se dobiju zbirom cifara) je broj 38 ($17+10+11=38$) što u zbiru cifara ponovo ukazuje na Jedanaestog Imama ($3+8=11$).

Na istočnom kraju kraljičine komore postoji niša visoka 4,67 m što u zbiru cifara ponovo ukazuje na Imama Mehdiya a.s. odnosno njegovu vlast koja će trajati 17 godina. Jer, $4+6+7=17$. Originalna dubina niše bila je 1,04 m. Niša je navodno opljačkana što treba uzeti s rezervom jer je sada definitivno jasno da piramida nije služila kao grobnica. Čak do nedavno se tvrdilo da jedan ulaz u piramidu služi za "zavaravanje lopova" ali je utvrđeno i posve jasno da je imao drugačiju namjenu jer sve u vezi s piramidom je poruka kasnijim generacijama. U tom smislu Keopsova piramida je metafizička i duhovnom astronomijom motreno ezoterijska poruka.

Na kraju otvora nalazi se crna kugla od diorita, vrlo tvrdog kamena sa bronzanim dodatkom. Otvori su dugi 65 metara i blokirani vratima od vapnenca. Znamo da otvori vode ka Danici i Sirijusu, jedinim zvijezdama koje su poimenice spomenute u Kur'anu. Broj 65 u zbiru cifara također ukazuje na Jedanaestog Imama ($6+5=11$).

Postoje 4 otvora, po 2 ka Danici i Sirijusu. Zbir brojeva 4 otvora (dugi su 65 metara) jeste broj 260 ($65+65+65+65=260$).

Ukoliko pak u obzir uzmemo samo 2 otvora zbir je 130 ($65+65=130$). Ako od ovog broja oduzmemo broj Kur'anskih sura (114) dobit ćemo broj 16 ($130-114=16$). Tačno 16 puta se Poslanik Davud a.s. poimenično spominje u Kur'anu a poznato je da je on sudio po unutarnjem i tu će osobinu imati i Imam el-Mehdi a.s. Neće dakle, suditi po vanjskom već unutarnjem. Ezoterijska tajna Sirijusa i Danice je dakle u unutarnjem, batinu svakog duhovnjaka koji se uspinje ka njima.

Zbir brojeva dužine 4 otvora je broj 260. Ukoliko oduzmemo (od tog broja) broj Kur'anskih sura (114) dobit ćemo broj 146 što u zbiru cifara ponovo ukazuje na Jedanaestog Imama ($1+4+6=11$).

Ukoliko od broja Kur'anskih sura oduzmemo broj (dužine) 4 otvora piramide (koji vode ka Sirijusu i Danici) dobit ćemo broj 49 ($114-65=49$). Sura 65 (u Kur'anu po redosljedu) je sura "Razvod braka". Ta sura ima 12

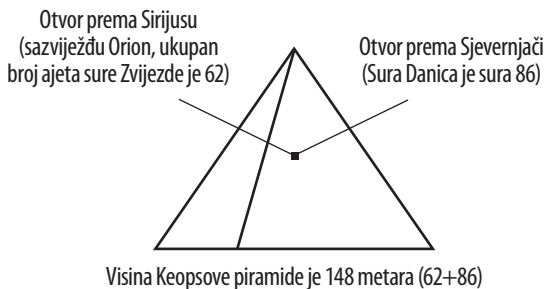
ajeta što ukazuje na Dvanaestog Imama koji je čedo Imama Hasana al-Askerija a.s. i h. Narcise, kojima (na ovoj razini razmatranja) sukladiraju 2 otvora na Keopsovoj piramidi koji vode ka Danici i Sirijusu.

Sura 49 je sura "Sobe" i ima 18 ajeta što je sukladno životu Fatime a.s. "Sobe" predstavljaju ezoterijsku zbilju 12 Svetih Imama. Upravo je iz svoje sobe Imam Hasan al-Askeri a.s. doviknuo vrloj Hakimi (svojoj tetki) da se rodio Imam el-Mehdi a.s. Bilo je to u zoru 15 - tog Šabana 255 god. po Hidžri. Vezano za rođenje Imama on je svojoj tetki tada rekao: "Ne sumnjaj jer čas se zbio".

Temu Poslanikovih "soba" smo već razmatrali, riječ je o svjetlosnoj zbilji Dvanaest Imama a.s. Sobe vode ka "razvodu braka" a obje sure vidjeli smo tvore Kur'an ($49+65=114$). Ne radi se o razvodu braka u fizičkom svijetu već duhovnom usmjerenju (nakon smrti) a koje shodno kosmologiji priamide vodi "različitim" pravcima, Imam Hasan a.s. i Sveta Narcisa duhovno odlaze suprotnim smjerovima.

Imam Hasan al-Askeri svoju duhovnu energiju usmjerava ka Sirrijusu, a h. Narcisa ka Danici (Sjevernjači). Ne radi se naravno o fizičkom odlasku ka tim zvijezdama već ka unutarnjoj zbilji. Ovo znači himmet ostvaren na nebu mistikove duše gdje Sirrijus (od riječi sirr- tajna) predstavlja najdublju tajnu duhovnog putnika a Danica oplođujući aspekt te tajne, njen nebeski život. Danica (Sjevernjača) je znamo vijekovima orjentir moreplovcima. Vidjeli smo kako je sura 49 sura "Sobe". Ajet 49 u suri "Zvijezda" glasi - "I da je On Sirijusa Gospodar" dok ajet 1 sure "Danica" kaže: "Tako Mi neba i Danice". Ovo su dakle dvije zvijezde spomenute u Kur'anu a njima vidjeli smo vode otvori na Keopsovoj piramidi. Identičnost broja (49) vezano za sobe i Sirrijus ukazuje da su ezoterijske tajne (sirr) pohranjene unutar Poslanikove obitelji.

Ukupan broj ajeta sure "Zvijezda" je 62 (u toj suri je ajet 49 ajet o Sirijusu). S druge strane, sura "Danica" ima 86 ajeta. Zbir ta dva broja daje visinu Keopsove piramide ($62+86=148$).

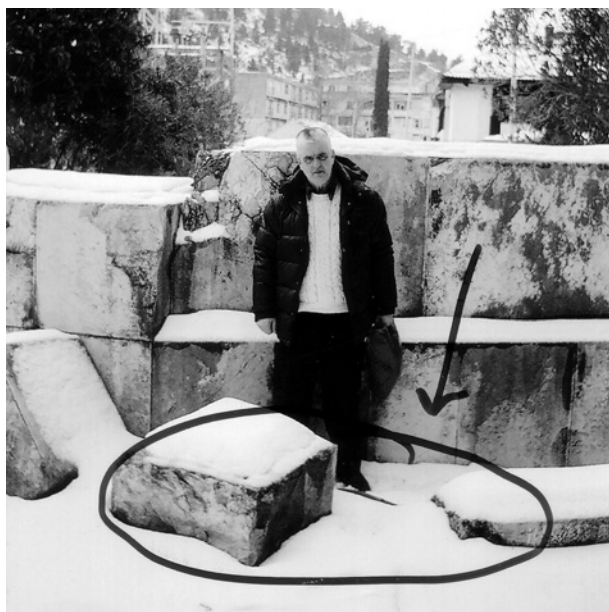
Sura "Danica" ima 17 ajeta a što je znamo broj godina vlasti Imama Mehdija a.s., h. Narcisinog sina. Ka toj zvijezdi Narcisa (na nebu duhovne astronomije) usmjerava svoju blagoslovljenu energiju i biva orjentir duhovnim putnicima upravo kao što je Sjevornjača orijentir moreplovcima (već vijekovima). Cjelina njenog usmjeravanja (vođstva) identična je vlasti njenog sina, Imama Mehdija a.s.

Imam Hasan a.s. usmjerava himmet ka tajni duhovnog putnika. Na fizičkom nebu postoje 3 Sirijusa, A, B i C. Govoreći jezikom duhovne astrnomije riječ je o tajni, tajni tajne i tajni u tajni (već smo kazali kako riječ sirr u Arapskom jeziku ima značenje tajne). Sva 3 obzira duhovnog zrenja su u rukama Imama Hasana a.s. Muhammedov a.s. život (62) te redosljed Vlasti Imama Mehdija (86) zajedno tvore visinu Keopsove piramide. Ukupan broj ajeta sure "Zvijezda" je 62 ajeta dok je ukupan broja ajeta sure "Danica" 17. Prvi broj ukazuje na Muhammedov a.s. život, kako smo i kazali (jer je umro sa 62 godine života) a drugi na broj godina vlasti Imama Mehdija a.s. Kao što vidimo arhitektura velike Piramide odražava kosmološko ustrojstvo zasnovano na Kur'anu i velika otkrića (po tom pitanju) tek treba očekivati. Jer, Keopsova piramida je (potpuno) u znaku Svete Obitelji (Imam Askeri, njegova žena Narcisa te Imam Mehdi). Sveti trougao je bio poznat starim Egipćanima jer su svi Poslanici donosili sa sobom (po) dio Vilajeta Svetih Imama i svi su dobili svoja Poslanstva iz Mjesta Poslaničke Poruke, tj. Kuće Čiste. Ljubavlju prema njima je sve počelo i sve će po njima završiti.

BOGOUGODNIK

Živio je prije više od 400 godina. Evlija, zaštitnik grada Stoca. Njegovi savremenici su ga poznavali i zasigurno poštovali, ali o tome ne znamo ništa. Nestalne mijene odnose sve. Tako je prašina zaborava prekrila nepoznatog šejha i danas mu ni imena ne znamo.

Stotinama godina nakon njegovog odlaska sa ovog svijeta sjećanje je obnovljeno, manevijski oživljeno kada se niko nadao nije. Nekada je tu bio harem. Bio i porušen a na njegovom mjestu izgrađeni park i škola i djeca se

U parku iza spomenika pored Osnovne škole

danas igraju i ne misleći na kosti ispod nogu njihovih. Smjene prilika i događaja, dolasci i odlasci raznih zemalja i država, tako i ono najvrijednije biva odgurnuto u tamu zaborava. Odbačeno. Ipak, sjećanje na stvarnog velikana uvijek biva iznova predloženo jer sami Bog učini da se njegov lik povрати u srca ljudska. Nikada u sva srca, ali ponekad je malo veliko i ono najsićušnije dovoljno.

Za sada, ne možemo dalje i ne znamo šta će se otkriti onima koji tek dolaze, i u tome im možemo tek zaželiti sreću...

SVJETLOST DJETETA

Znanje je skriveno u nedužnosti a svjetlost dječijeg srca počiva neuznemirena, uvijek potpuna i neizmjenjiva, treperi i drhti nevidljivim plamenom i privlači nas sebi.

Kada svi postanemo djeca svijet će se preobraziti, neće više biti razloga za njegovim postojanjem.

PRIJATELJI

Odanost je majka svakog dobra,
gdje nema vjernosti nema ni žrtve.
Kada nema topline nema ni davanja,
ako ne postoji Istina, onda nema ni uzvišenosti.

BRAHMINA NOĆ

Uvijek želimo da nam ljubav odgovorena bude, pa ipak, pustimo je da traži i odgoneta samu sebe makar i boljelo.... jer sve je to tek Brahmina igra o kojoj ne znamo ništa...

Svijet je iluzija, igra Brahmina o kojoj ne znamo ništa. Točak postojanja neumoljivo okreće se, tegobna vrtnja koju uzalud zaustavljamo, Brahmina igra i ništa više...

Zastor Veličanstvenosti je pred nama i plešemo opčinjeni, razdragani i čak bez imalo stida pred Istinom, koprena varljiva pred svim očima sanjalačkim, igra Brahmina i ništa drugo.

Tajna beskonačnosti se smješi i svako pamti jedino svoj list na vjetru, spuštaju se lagano jeseni bezbrojne i odnose sve; onaj ko zna vidi tek Brahminu igru, samo nju i ništa više...

KU'RAN I KUR'AN

Od sveukupnosti ka najmanjem,
svaka čestica ima zasebnu priču, svoj
način slavljenja iako mi ne razumijemo
slavljenje njihovo.

Sve veliča Tvorca čak i ako ne zna
jer neznanje je tek pokriveno znanje, oko
može prevariti ali srce nikad, čak ni onda
kada je koprenama zastrto.

Od Ku'rana ka Kur'anu, karavana ide
putem sigurnim, stazama utabanim u vremenu Imama Svetih.
Mudrost je staviti kamen na pusto mjesto
znajući da će nekada neko staviti drugi,
tako nastaje zgrada svaka a zgrada znanja
je najveća i najpostojanija, od Ku'rana
ka Kur'anu, kretnja se nastavlja...

Četvrti Imam je rekao: "Kada bi se Kur'an čitao onako kako je objavljen,
vidjela bi se naša Imena" (Dvanaest Imama). Ovaj iskaz predstavlja tešku
zagonetku za egzoterijsku, izvanjsku i dagmatsku svijest. Vijekovima
okoštalu, onu svijest koja umije jedino slijediti, ali ne i razmišljati.

Kada je Kur'an objavljivan Poslaniku Muhammedu a.s. Imam Ali a.s. je
tekst pisao svojom rukom kao i Džibrilova (andeoska) tumačenja svakog
ajeta. Opšte, posebno i pojedinačno za svaki ajet kao i izvanjski te ezoterijski
smisao. Pošto se ukazala potreba za kompilacijom Ku'rana Imam Ali a.s.
ga je (u žutom povezu) donio u Medinsku džamiju. No, prisutni muslimani
su ga odbili tvrdeći da imaju "isti takav" što nije bila istina. Ono što
danas imamo u rukama nije Kur'an onako kako je objavljen već kako je

(nasumice) sakupljen u doba halife Osmana. Ljudi su donosili ajete zapisane na papirusu, koži ili kamenu te je tako sakupljen Ku'ran.

Naravno, cjelina Svete Knjige je u posjedu ljudskog roda jer to sami Bog dž.š. garantuje ("Mi doista Kur'an objavljujemo i doista ćemo Mi nad njim bdjeti"). Ono što imamo je nesumnjivo Božiji Govor objavljen Plemenitom Poslaniku a.s.

Međutim, raspored ajeta u surama ne sukladira originalu. Ovo ne znači da su ajeti u svim surama ispremetani ali jesu vrlo često što je posve logično ako se uzme u obzir nasumično sakupljanje Kur'anskih ajeta u Osmanovo doba. Imam Ali je predao originalni Kur'an Imamu Hasanu, on Husejnu i tako redom, sve do Imama Mehdija.

Danas se Kur'an nalazi u posjedu Gospodara Vremena i on će ga obznaniti kada za to dođe vrijeme.

Zbog toga sam u nekim svojim knjigama rastavljao K i R (kao Ku'ran a ne Kur'an) jer KR (zajedno) znače sabrati a Kur'an još nije izvorno sabran. U knjizi koja se nalazi pred čitaocima K i R su stavljeni zajedno (kao Ku'ran) za što postoje razlozi.

Nema Snage niti Moći osim kod Boga Uzvišenog.

Sadržaj

Avatar	9
Oprost	11
Imhotepov nestanak	13
Bijela smrt	169
Narcisino kraljevstvo	227
Idoli unutarnjeg puta	189
Bogougodnik	241
Svijetlost djeteta	243
Prijatelji	245
Brahmina noć	247
Ku'ran i Kur'an	249

Jasminko Šarac rođen je 1961. godine u Stocu. Studij sociologije završio je na Fakultetu političkih nauka u Sarajevu. Godine 2001. u izdanju izdavačke kuće DID objavljuje svoje prvo djelo *Noć mrtvih*. U januaru 2004. godine u izdanju BZK Preporod Stolac izlazi zbirka poezije *Melanholija u plavim daljinama Ferare*, potom u februaru 2005. godine *Kristova nevjesta*, njegovo slijedeće nadahnuće, također u izdanju BZK Preporod Stolac. Slijede *Ljubičica Kazablanke* i *Svijetlost Betlehema* 2006. godine, zatim *Bošnjak* 2007. godine, *Pero i skrivenost* i *Put u Magdalu* 2008. godine, *Kapije čistih* 2009., *Tajna svetog imena* i *Keopsova poruka* 2010. godine, *Fakir* 2011. godine *Kalki Avatar* 2012. godine i napokon, pred nama je *Imhotepov nestanak*.

